

Love story

KAY HOOPER

Mezi
NEDEM A ZEMÍ...

ISABEL

Originál title SENSE OF EVIL by Kay Hooper
Copyright © 2003 by Kay Hooper
Published by arrangement with Bantam Books,
an imprint of The Bantam Dell Publishing Group
a division of Random House, Inc.
All rights reserved

Translation Copyright © 2005, by P. Frank, Š. Míková
Cover art © 2005, by Tomáš Schwandner
Vydalo nakladatelství WIST, spol. s r. o., Martin,
Tisk alfaPRINT, Robotnícka 1D/10065, Martin

ISBN 80-8049-429-0

*Tento díl věnuji Jeffovi a Tommymu,
svým přátelům z nákupů.
Činím tak zejména proto, jelikož mi nevěřili,
že je v tomto věnování doopravdy uvedu.
Ahoj, kluci!*

KAY HOOPER

Mezi
NEBEM A ZEMÍ
Isabel

WIST 2005

Poděkování

Tentokrát jsou Bishop a jeho Jednotka zvláštních případů obzvlášť zavázáni nakladatelství Bantam Book, jehož zaměstnanci se činili daleko nad rámec svých povinností, aby se Vám tato kniha mohla dostat do rukou.

Chci touto cestou vyjádřit svůj dík Irwynu Applebaumovi a Nite Taublibové, Billu Masseyemu a Andie Nicolayové, Kathy Lordové a ostatním zaníceným profesionálním pracovníkům z technické redakce, jejichž zásluhou tato kniha vychází.

Slova jsou málo, musím s nimi však vystačit.

Ještě jednou děkuji.

Prolog

Ty hlasy mu ne a ne dát pokoj.

A právě tak i noční můry.

Strhl ze sebe přikrývku a nemotorně se vyhrabal z postele. Místnost zaléval tak jasný svit měsíce v úplňku, že nepotřeboval ani rozsvítit lampu, aby trefil do koupelny.

Vyvaroval se pohledu do zrcadla, a přesto si nepříjemně uvědomoval svůj odraz v něm, zatímco našmátral sklenici a napouštěl do ní vodu. Vypil jí plné tři, takovou měl žízeň... Ani ho to nijak zvlášť neudivilo. Poslední dny měl totiž žízeň neustále. I to patřilo k jeho proměně.

Opláchl si obličej studenou vodou, a znovu, a ještě jednou – nedbal, že postříkal všechno kolem dokola. Najednou si uvědomil, že mu tečou slzy.

Zbabělče. Bezpáteřný měkkýši.

„Nejsem zbabělý!“ bránil se a namočil si pod kohoutkem celou hlavu.

Bojiš se. Málem čuráš strachy.

Bezděky stiskl stehna k sobě. „To není pravda! Zvládnu to. Už jsem ti řekl, že to zvládnu.“

Tak mi to předved'! Hned!

Strnul, hluboko skloněný nad umyvadlem. Z vlasů i rukou mu stékala voda. „Hned ted’?“

Hned ted’.

„Ale... Ještě to není připravené. Jestli to udělám ted’...“

Zbabělče. Věděl jsem, že to nedokážeš. Mělo mi být jasné, že zklameš.

Zvolna se napřímil a odhodlaně pohlédl do zrcadla. V mdlém měsíčním světle v něm rozeznával pouze obrys hlavy, neostře rysy obličeje a slabý lesk v očích. Připadal si jako docela cizí člověk.

Má na vybranou?

Strašpytle! Bezpáteřný měkkýši! Z tebe opravdický chlap nikdy nebude.

Cítil, jak mu z brady kape voda. Nebo to byly slzy? Trhaně se nadechl, nabral do plic co nejvíc vzduchu, až ho v hrudi zabolelo, a pomalu vydechl.

Potřebuješ pevnější páteř...

„Jsem připravený!“ prohlásil odhodlaně. „Jsem připravený udělat to.“

Nevěřím ti.

Zastavil vodu a vrátil se z koupelny do ložnice. Obdélník měsíčního svitu dopadal přímo na starý lodní kufr pod oknem. Přiklekl k němu a pomalounku ho otevřel.

Zvednuté víko zaclonilo světlo, nepotřeboval je však. Sáhldovnitř a prsty nahmatl chladnou ocel. Nůž. Vyndal ho, zvedl do světla, obracel v něm a fascinovaně sledoval odlesky jako břitva ostré zoubkované čepele.

„Jsem připravený,“ zamumlal.

Ty hlasy jí ne a ne dát pokoj. A právě tak i noční můry.

Než ulehla, zataáhla závěsy, aby do pokoje nesvítíl měsíc, a přesto si byla vědomá jeho velkého stříbrného kotouče, zalévajícího svět za oknem chladným strašidelným světlem, z něhož bývala vždycky celá nesvá.

Z celé duše nesnášela úplněk.

Hodiny na nočním stolku jí prozradily, že je už téměř pět ráno. Pálící, řezající oči, s určitě zarudlými víčky, ji nabádaly, aby se pořádně vyspala. Šeptající hlasy v jejím podvědomí naopak napovídaly, že nemá smysl se o spánek snažit.

Odhodila přikrývku a vstala z postele. Nepotřebovala rozsvěcet, aby trefila do kuchyně. V ní pak rozsvítila jenom světýlko nad sporákem. Doufala, že horká čokoláda jí dopomůže k uklidnění.

A kdyby ne, ve spíži měla láhev whisky pro případ nespavosti. Dvě třetiny jejího obsahu už chyběly.

Vyndala na kuchyňský pult rendlík a ostatní potřeby a dala ohřát mléko. Když za občasného zamíchání dospělo k varu, nasypala do něj čokoládový prášek. Protože v domě panovalo úplné ticho, nijak se jí nedařilo přehlušit vlezlé hlasy ve své hlavě. Nechtěla poslouchat jejich šeptání, jenže bylo to, jako když člověk zaslechne

slůvko dvě z cizího rozhovoru a pak musí poslouchat dál, jelikož pochopil, že je řeč o něm.

Někteří lidé by tento její stav nazvali paranoí, a nebyli by vzdáleni pravdě.

Byla strašně unavená. Postupem času jí návrat do reality činil čím dál větší obtíže. Pomaleji se zotavovala tělesně a s hlavou na tom nebyla o nic lépe.

Kdyby záleželo čistě na ní, hrozně ráda by oddálila ony hlasy na zítřek – nebo na ještě později.

Čokoláda byla hotová. Vypnula plyn, vřelou tekutinu přelila do hrníčku, rendlík dala do dřezu. S hrníčkem v ruce zamířila ke kulatému stolků v rohu kuchyně.

Byla už téměř u něj, když ji v pohybu přibil na místě nápor pronikavé bolesti. Její vlna jí projela celým tělem. Upustila hrníček na zem. Nerozbil se, jen vřelá čokoláda jí vyšpláchla na bosé nohy.

Necítila opáření.

Se zavřenýma očima, vtažená do smrtelného zápasu neznámé oběti, ze všech sil zápolila o dech. Ostrá dýka jí probodávala hrud' a vnikala do plic. V ústech cítila pachut' krve. Teplé lepkavé mokro jí promočilo košili a stékalo po rukou zvednutých v chatrné snaze o obranu.

Vím, cos provedla. Vím to. Vím. Ty mrcho, já vím, cos provedla...

Škubla sebou a z hrdla vyrazila zoufalý výkřik, protože posledním bodnutím, mnohem zběsilejším než ty dosavadní, jí nejen probodl srdce, ale nůž vrazil do těla až po střenku. Tápavě rukama nahnatela velké silné ruce v kožených rukavicích kluzkých krví. Okamžitě od ní ucukly. Sevřela prsty střenku nože trčícího z její hrudi. Srdce se ještě pokusilo dostat své povinnosti pumpy, a vtom ji jako šíp proklála vlna poslední, krutě ochromující bolesti. Ústy jí vytryskla zpěněná krev... a byl konec.

Téměř.

Otevřela oči a uvědomila si, že se sklání nad stolkem, oběma rukama opřená o jeho lesklou desku. Měla je od krve a mezi levou a pravou bylo jejím rukopisem krví napsáno HASTÍNGS.

Zvolna se napřímila. Celé tělo ji strašně bolelo. Natáhla ruce před sebe a sledovala, jak z nich krev pomalu mizí, dokud nebyly opět čisté bez poskvrnky.

Když nato stočila pohled na stolek, ani na něm nezbyla památka po krvi napsaném jménu.

„Hastings, Hastings,“ mumlala si. „Krucí kde to je?“

Kapitola první

Hastings, Jižní Karolína

Pondělí 9. června

Rafe Sullivan se vzpřímil, aby dopřál úlevu lýtkům, do nichž ho chytala křeč dlouhým dřepěním, a tlumeně zaklel: „Zatraceně!“

Ještě nebylo poledne, a už bylo odporně horko. Seshora jim na hlavy pražilo slunce z bezoblačného nebe a je nikoho nenapadlo zaclonit místo činu celtou, aby měli alespoň trochu stínu. Teď už to nestálo za to – každou chvíli dorazí úřední ohledávač mrtvol.

Žena na zemi byla samá krev. Ležela ubožačka na zádech s roztaženými rukama i nohama. O to silnější měl nutkání urychleně ji zakrýt, třebaže zůstala oblečená. Její bílá halenka, proděravělá bodanci, byla nasáklá krví zdánlivě navzdory horku nezaschlou. Linul se z ní protivně nasádlý pach. Letní světlá sukně s květinovým vzorem zůstala překvapivě nepoškozená, byt rovněž nasáklá krví. Úhledně se jí rozprostírala po nohou v délce po kolena i kolem nich po zemi.

Musela to být hezká žena. Teď pravda, třebaže v obličeji skoro nezraněná, měla rysy zdeformované, oči vytřeštěné a ústa otevřená k výkřiku, na nějž už jí nestačila síla ani čas. Z koutků úst jí vytékalo po pramínku krve k uším, pod nazlátlé vlasy a vsakovalo do půdy.

Musela být velice hezká.

„Byl nepřičetný nenávisť, šéfe. Řádl podobně jako u první oběti,“ cynicky podotkla detektivka Mallory Becková, jako kdyby ji hrůzný obraz před jejich zraky, jenž měla za povinnost zdokumentovat, nijak nevykolejil.

Rafe k ní stočil pohled, nato se zeptal: „Je to čistě můj dojem, nebo se tahle bránila?“

Mallory nahlédla do notesu. „Doktor na základě předběžné obhlídky tvrdí, že se o obranu určitě pokusila. Na jejích rukou našel stopy svědčící o sebeobraně, i když první ranou ji vrah bodl do zad.“

Rafe se znovu zahleděl na mrtvou. „Zaútočil na ni zezadu? Čili po prvním bodnutí se chtěla buď bránit, nebo utéct. Vrah ji utéct nenechal, ale obrátil k sobě, aby ji mohl dorazit tvář v tvář. Anebo se k němu sama otočila, aby se bránila,“ vyvozoval zamyšleně.

„Obojí je možné. Stalo se to jen před pár hodinami. Jsme tady mnohem dřív než v předchozích případech. Doktor odhaduje čas smrti přibližně na půl šestou ráno.“

„Příliš časně na cestu do práce,“ poznamenal Rafe. „Calebova kancelář otvírá v devět třicet. Byla tam zaměstnaná jako koncipientka.“

„Chodívala na devátou, půl šesté bylo na ni každopádně příliš brzy. Nechápu, jak ji vrah dokázal vylákat na tohle místo, tak vzdálené od cesty. Očividně se tady nevyskytují žádné známky vlečení po zemi, jsou tady jediné stopy dvou vedle sebe jdoucích lidí – mimochodem, už z nich máme odlitky – tudíž sem přišla po vlastních. Nejsem sice Sherlock Holmes, ale z jejích stop usuzuji, že kráčela klidně, nekladla odpor, nevzpouzela se.“

Rafe sám se už přesvědčil, že půda kolem místa činu vyhlíží nedotčeně, což až zaráželo vzhledem k brutálnímu násilí spáchanému na oběti. Předchozí noc vydatně pršelo, každá šlépěj v mokré půdě tedy byla dobře viditelná.

Šestadvacetiletá Tricia Kaneová časně zrána zaparkovala svůj automobil na odpočívadle u rušné mezistátní dálnice, načež se svým společníkem – veškeré indicie včetně osobnostního profilu vypracovaného FBI poukazovaly na pachatele muže – odešla na tento asi padesát metrů vzdálený lesní palouček. Tam ji zabil.

Brutálně.

„Možná ji přinutil revolverem, aby s ním šla,“ nahlas zauvažoval Rafe. „Anebo tím nožem.“

Mallory se zamračila. „Něco mi našeptává, že nůž poprvé uviděla teprve tady. Pokoušela se utéct, ale marně.“

Rafovi, byť netušil proč, instinkt napovídal totéž. „Navíc se *modus operandi* shoduje s předchozími dvěma případy. Z nějakého neznámého důvodu se tomu zlosynovi daří přemluvit své oběti, aby dobrovolně opustily svá auta a jako krotké ovce s ním šly do lesa dát se zabít. A přitom šlo o inteligentní zkušené ženy, domnívám se i dost opatrné, než aby si neznámého mužského jen tak pustily k tělu.“

„Z toho plyne, že se s nimi musel znát,“ shrnula Mallory.

„I kdyby ano, šla bys ty jen tak beze všeho do lesa s nějakým mužským v pět ráno? Zvlášť kdybys věděla, že docela nedávno přišly o život za podobných okolností dvě mladé ženy?“

„Zaručeně ne, jenže já jsem notně podezřívavá a navíc detektivka,“ prohlásila Mallory. „A co ta auta? Všechny tři oběti je nechaly stát na odpočívadle u rušné silnice s klíčkem v zapalování! Propána, to se dnes nedělá už ani na vesnicích. Kromě toho nevíme, jestli s nimi vrah jel v autě nebo je nějak přinutil zastavit a pak přemluvil, aby s ním šly do lesa. Na odpočívadlech se žádné významné stopy po jiném autě nenašly, tomu ale se není co divit, štěrka a uježděný podklad stopy nezachovává.“

„Mohl předstírat, že potřebuje pomoc. A ony zastavily.“

„Ani tuhle možnost nelze vyloučit, mně ale pořád něco říká, že se navzájem znali. Tenhle netvor nevraždí ženy, které nezná. Specialisté na profily se nemýlí.“

Rafe nahlas vzdychl. „Také si myslím, je mi ale strašně proti srsti pomyslení, že vrahem má být někdo místní, a ne třeba šílenec, který náhodně zabloudil do našeho města. Ani mě ovšem nenapadá žádné rozumné vysvětlení, jak by neznámý mužský ty ženy přemluvil, aby s ním šly do lesa.“

„A co takhle kdyby byl všeobecně důvěryhodná autorita? Například polda.“

„Kruci, nemaluj čerta na zeď!“ vyletěl Rafe na Mallory zostra.

Vida, tahleta možnost už jej také napadla... Mallory kradmo sledovala šéfův zakaboněný pohled na mrtvolu Tricie Kaneové. O šestatřicetiletém Rafu Sullivanovi, ačkoli nejmladším policejním náčelníkovi v historii Hastingsu, díky jeho bohatým praktickým policejním zkušenostem a odbornému vzdělání nikdo nepochyboval, že na tento post rozhodně právem patří.

Snad s výjimkou Rafa samotného. Sám sebe tak vysoce nehodnotil.

Mallory nejednou napadlo, zda jeho sklon pochybovat o sobě a svých instinktech nesouvisí s jeho vzhledem. Škaredý sice nebyl, přezdívkou *Drsňák*, mu zato dokonale seděla. Měl hrubé rysy obličeje a pod těžkými víčky tmavé, zdánlivě ospalé oči. Kdo ale se do nich podíval, většinou znejistěl. Jeho nos utrpěl nejméně dvě zlomeniny,

hranatá brada napovídala zarputilou tvrdohlavost a vystouplé lícní kosti keltské předky.

Urostlou postavou siláka skoro metr devadesát vysokého navíc beze sporu patřil k lidem, které je dobré mít na své straně za všech okolností. Na policistu vypadal nejen v uniformě, ale i v civilu, v němž převážně chodil, jelikož uniformy všeobecně neměl v lásce, svou vlastní nevyjímaje. Lidé přesvědčení, že Rafe má místo mozku svaly, ale i ti kdo ho považovali za typického jižanského poldu s arogantním vystupováním a čelistmi nepřetržitě žvýkajícími tabák, dříve nebo později zažívají náramné překvapení.

Většinou dříve. Nesnášel totiž pitomce.

„Tohle je už třetí vražda v necelých třech týdnech,“ hudoval, temnými očima zahleděný na mrtvou na zemi, „a pořád jsme ani o krůček nepostoupili k dopadení vraha. A co horšího, je naprosto jisté, že máme na krku sériového vraha.“

„Myslíš na totéž, nač myslím já?“ zeptala se.

„Ano, myslím, že je na čase přivolat pomoc,“ zahučel.

Mallory vzdychla: „Přesně na tohle jsem myslela.“

Quantico

Isabel Adamsová se snažila hovořit co nejpřesvědčivěji. Třebaže v duchu si předříkávané argumenty zněly velmi přesvědčivé, když domluvila, nijak zvlášť ji nepřekvapilo, že Bishop mlčí.

Stál u okna zahleděný do ulice, viděla ho tedy z profilu. Byl oblečený mnohem formálněji, než bylo jeho zvykem. Tmavý oblek důstojně zvyrazňoval jeho statnou postavu.

Isabel pohlédla na Mirandu sedící na Bishopově stole a ledabyly komíhající nohou. Byla ještě větší individualistka než její manžel a ve všech směrech projevovala vůči FBI mnohem menší úctu než on. Jako obvykle měla na sobě džíny a svetr, sportovní oblečení však nedokázalo zakrýt její oslnivou krásu a postavu modelky, za níž obraceli hlavy všichni muži.

V této chvíli upřeně hleděla na manžela. Na první pohled se mohlo zdát, že čeká na jeho odpověď stejně napjatě jako ona, zvláštní pohled jejích očí však prozrazoval, že ve skutečnosti mezi nimi probíhá intenzivní dorozumívání beze slov. Ať už se Bishop

jakkoli rozhodne, nedojde k tomu dřív než zváží Mirandin názor. V hierarchii FBI byl sice o pěkných pár stupínků výš než jeho žena a vedl jednotku, kterou sám založil, přesto nikdo nepochyboval, že jejich vztah je po všech stránkách rovnocenný.

„Není to dobrý nápad.“ prohlásil konečně.

„Všechny vaše argumenty proti, abych do Hastingsu jela já, znám,“ ostře prohlásila Isabel.

„Vážně?“

„Prostudovala jsem si veškeré materiály, které jsme dostali po té druhé vraždě. Vyhledala jsem i informace na internetu a přečetla si články v místních novinách. Podle mě jsem získala vcelku slušnou představu o tom, co se tam děje,“ uvedla neohroženě.

„Je to sud se střelným prachem, který čeká jenom na zápalku,“ doplnila Miranda.

Isabel přikývla. „Malé město na pokraji paniky. Zdá se, že místní policie a především její šéf má bezvýhradnou důvěru, jenže po té poslední vraždě se už tamní lidé lekají i vlastního stínu. Hromadně si pořizují nákladné bezpečnostní systémy a zbraně.“ Po odmlce dodala: „Tři vraždy ve třech týdnech znamenají, že v Hastingsu řadí sériový vrah a patrně skončit nemíní. Sullivan oficiálně požádal FBI o pomoc. Chce víc než jenom aktualizovaný profil pachatele. Chci tam jet, Bishope.“

Konečně se obrátil obličejem k nim, ke stolu ale se nevrátil, zůstal opřený o podokenní desku. Na tváři mu byla zřetelně vidět jizva. Isabel, už dostatečně dlouho v Jednotce zvláštních případů, věděla, že je vrcholně zneklidněný.

„Vím, oč žádám,“ naléhala tišeji, než měla ve zvyku.

Bishop letmo pohlédl na Mirandu, než znovu pohlédl na Isabel a řekl: „Podle našeho mínění se jedná o sériového vraha, kterého může dopadnout sama místní policie. Možná by se jí sešlo víc lidí k vyslechnutí svědků, ale nakonec ho dopadne díky znalosti domácích poměrů. Podle profilu se vrah nevymyká šedému průměru. Je jím někdo místní. Vraždí ženy, které zná, a dříve nebo později – soudím, že velice brzy – udělá chybu.“

„Jenomže ten profil jsme nevypracovali my,“ namítla Isabel. „Nikdo z nás se na něm nepodílel.“

„Jednotka zvláštních případů nemůže vypracovávat všechny profily,“ trpělivě ji poučil Bishop. „Máme málo lidí na řešení té spousty případů, kterými jsme doslova zahrnovaní.“

„K tomuhle jsme přizvaní nebyli, jelikož pachatel se zdá být běžný maniak. V naší zemi se vyskytuje na svobodě zhruba sto sériových vrahů a tenhleten je jenom jedním z nich. Nic nenaznačuje, že vyšetření tohoto navenek banálního případu by mělo vyžadovat i naše psychotronické schopnosti. Já ale tvrdím, že za případem je víc, než vyplývá z osobnostního profilu pachatele. Mnohem víc.“ Odmlčela se, vzápětí dodala: „Jenom tolik žádám, abyste se na ten materiál oba podívali. Projděte ho a pak teprve mi povězte, že se pletu.“

Bishop si vyměnil další pohled s manželkou, nato k Isabel prohodil: „A jestli se nepleteš, Isabel? Co pak? I kdybychom si to vzali na mušku, ty jsi ta poslední osoba ze všech možných, kterou bych tam vyslal.“

Usmála se. „Právě proto mě tam musíš vyslat. Přinesu tu složku.“ Nečekajíc na odpověď, odešla z místnosti.

Bishop přešel ke stolu, usedl za něj a zahučel: „Herdek!“

„Má pravdu,“ zastala se Isabel Miranda. „Alespoň v tom, že tam musí jet právě ona.“

„Vždyť já vím.“

Můžeme ji chránit na dálku.

Jestli jde o to, co si myslím, pak... pak bude potřebovat pomoc.

„V tom případě se o ni musíme postarat,“ klidným tónem, tentokrát nahlas, řekla Miranda, „ať si to přeje, nebo ne.“

Hastings, úterý 10. června, 14:00

„Chceš tvrdit, že tady neřádí sériový vrah?“ Navzdory tomu, že Alan Moore, reportér hastingských novin Chronicle, vyslovil otázku klidným hlasem, okamžitě zaujala pozornost. V místnosti plné lidí rázem odumřel šum. A na Rafa se upřelo přes třicet párů napjatých očí.

Náčelník by svého přítele z dětství nejraději zaškrtil, nezbylo mu však než klidně odpovědět: „To zatím nevíme. Byly zavražděny

tři ženy. Právě proto vás, dámy a pánové, žádám, abyste nepřidávali na už beztak značných obavách našich občanů.“

„Nemyslíš, že za daných okolností by mělo být zdejší obyvatelstvo opatrnější?“ Alan se dramaticky rozhlédl kolem dokola, aby si ověřil, že mu všichni přítomní věnují patřičnou pozornost, pak teprve pokračoval: „Coby blondýn nemohu nepřiznat, že mě to silně znervózňuje. A kdybych byl dvacetiletá blondýnka, strachy bych doslova mřel.“

„Ty kdybys byl dvacetiletá blondýnka, strachy bychom mřeli my všichni,“ jedovatě zašpičkoval Rafe. Vyvolal tím salvu smíchu, spíš však nervózního než pobaveného. Jako policejní šéf držící prst na tepu města snadno vycítil napětí panující nejen v této místnosti, ale vůbec v celém městě. Všechny ovládal nesmírný strach.

„Poslyšte,“ zjednával si pozornost, „není divu, že ženy v Hastingsu trápí obavy – bez ohledu na to, jestli jsou blondýnky, brunetky, zrzky nebo cokoli mezi tím – vůbec jim to nezazlívám. Víím, že se o ně bojí jejich muži, tátové a bratři. Stejně jasné ovšem je, že bombastické titulky v tisku mohou jen zbytečně podněcovat paniku.“

„Co tím míníš?“ dotčeně vybuchl Alan.

„Rozhodně ne zavádět nějakou cenzuru, Alane. Poroučet, co máte psát, a co ne. Žádám vás jedině, abyste se chovali korektně. Existuje přece jistá mez mezi nabádáním lidí k bdělosti a vykřikováním *Hoří!* v narvaném divadle.“

„Tak má ty vraždy na svědomí sériový vrah, nebo nemá?“ dožadoval se Alan odpovědi.

Rafe bez okolků odvětil: „Došlo ke třem vraždám, které i podle našeho názoru spáchala jedna a tatáž osoba. To splňuje kritérium sériovosti.“

„Jinými slovy, v Hastingsu řadí sériový vrah. Maniak,“ zabrumlala žena Rafovi neznámá. Byť se vyjádřila tiše, všichni ji slyšeli.

Rafe i nyní zachoval klid. „Poněvadž sériový vrah je podle definice tohoto pojmu osoba nepřičetná ať už v odborném, či laickém smyslu slova, máte pravdu. To ovšem neznamená, že se vzhledově

liší od vás nebo ode mě. Těmto lidem nenarostou rohy nebo ocas coby poznávací znamení.“

Autorka vyjádření o pachateli se ušklíbla. „Rozumím. Nikdo ve městě není mimo podezření, tím pádem se všichni můžeme strachy pominout.“ I ona byla plavovláska.

„Měli bychom být opatrní,“ poopravil ji Rafe. „Pro blondýnky mezi dvacítkou a třicítkou tohle platí dvojnásob, ačkoli nevíme, jestli jsou věk a barva vlasů oběti pro pachatele důležité, nebo šlo čistě o náhodu.“

„Upřímně doufám, že šlo o náhodu,“ zasyčela novinářka.

„V tomto stadiu vyšetřování si nemůžeme být jistí v podstatě ničím. Jedině to je jisté, že Hastings má náramný problém. A protože nemáme dostatečné zkušenosti ani vybavení na boj proti tomuto druhu zločinu, požádali jsme o pomoc FBI.“

„Obdrželi jste osobnostní profil pachatele?“ bryskně položila dotaz Paige Gilbertová, reportérka jedné z rozhlasových stanic, energičtější a znalejší problematiky než její kolegyně. Působila i klidněji než ostatní přítomné ženy – snad proto, že byla bruneta.

„Jenom prozatímni. A než se mě na něj zeptá Alan, předem oznamuji, že veřejnosti neposkytneme žádné podrobnosti, dokud nebudou nevyhnutelné v zájmu ochrany občanů. Za současného stavu vyšetřování můžeme jen všechny nabádat k zvýšené bedlivosti a opatrnosti.“

„To není nic moc, Rafe,“ zahučel Alan.

„Žel víc dělat nemůžeme.“

„A čím přispěje k vyšetřování FBI?“

„Kupříkladu odbornými znalostmi – vyšlou k nám agenty z Jednotky zvláštních případů. Specialisty na odhalování sériových vrahů a bohatě v tom směru zkušené. Dále informacemi – umožněním přístupu k databankám FBI. Technickou podporou – veškeré zajištěné důkazové materiály prozkoumají jejich patologové a jiní odborníci.“

„A kdo bude řídit vyšetřování?“ vystřelil Alan další dotaz. „Nemá FBI ve zvyku v první řadě odstavit z vyšetřování na vedlejší kolej místní poldy?“

„Vyšetřování nadále povedu já. FBI nám bude poskytovat podporu a odbornou pomoc, nic víc ani nic méně. Proto nechci číst v tisku žádné nesmysly o federálních fízlech, co zasahují do pravomocí města, Alane. Je to jasné?“

Moore udělal grimasu. Byl dobrý novinář, psal v podstatě pravdivě a uvážlivě, jenom trpěl bezmála fobií k zasahování federální vlády do svobody tisku, zejména na místní úrovni. A když už se proti tomu ohrazoval, pak zásadně hodně nahlas.

Rafe pak odpovídal na otázky dalších žurnalistů. Nepřekvapilo ho, pouze odevzdaně konstatoval, že vícero z přítomných pracuje pro televizní stanice v nedaleké Columbii. Když se zdejší vyšetřování dostalo do zpráv vysílaných i jinými, okolními státy, bylo jen otázkou času, kdy se z něj nafoukne celoamerická záležitost.

Skvělé. Prostě skvělé! Ze všeho nejmíň potřeboval mít za patami novináře z celých Spojených států, přemoudřele zpochybňující každé jeho rozhodnutí. Jako kdyby nestačilo, že má na krku Alana Moora!

„Myslíte, že vrah je někdo místní?“

„Předpokládáte, že oběti pojí ještě něco jiného kromě barvy vlasů?“

„Myslíte...“

Odpovídal bezmála automaticky, tu a tam se uchýlil k obligátnímu „bez komentáře“ či „o tomhle nemáme žádné spolehlivé informace“. Svolal sice tuto tiskovku sám, ale jen proto, že se mu donesly nesmyslné spekulace, kolující městem. Chtěl je potlačit hned v zárodku, než je rozmáznou média. Nevystavil se palbě otázek proto, že by se ve vyšetřování objevily nové skutečnosti.

Při odpovídání se soustřeďoval převážně na lidi před sebou, a přece z ničeho nic vycítil jakousi změnu v atmosféře místnosti. Jako kdyby do ní zavanul zcela jiný, čistý a svěží vzduch. Měl podivný pocit náhlého probuzení ze snu.

Něco se změnilo, jestli však k lepšímu či horšímu, netušil.

Koutkem oka zachytil nějaký pohyb. Pootočil tím směrem hlavu, maličko, co nejnenápadněji, aby neupozornil žurnalisty.

Udivilo ho, že si příchodu té ženy nikdo jiný nepovšiml. Podle něj úspěšně unikat pozornosti jen tak nemohla. Viděl ji nakrátko

postát u jednoho z jeho podřízených a ukazovat mu služební průkaz. Jeho podřízený, Travis Keech, očividně ztuhl a pak něco zabreptal. Žena zůstala stát u dveří, odkud přeběhla zrakem přítomné, les mikrofonů a kamer. V obličeji měla spíš lítostivý než pobavený úsměv. Oblečená byla sportovně, vhodně od dnešního počasí – džíny, tričko bez rukávů, vlasy svázané do ohonu. Klidně mohla být také reportérka.

Jenže nebyla.

Sotva se očima na okamžik střetli, věděl to s jistotou, až ho v kostech zamrazilo. Ne! Univerzum ho přece nemůže až natolik trestat!

„Myslíte, že –“

Nemilosrdně vzal slovo dalšímu novináři, než ten stačil dopovědět. „Děkuji vám všem za dnešní účast. Pokud se ve vyšetřování objeví jakékoli nové skutečnosti, dám vám vědět. Na shledanou.“ Sešel z pódia a prodíral se mezi přítomnými rovnou k zadním dveřím, hluchý k otázkám, jimiž na něj žurnalisté cestou doráželi. Když byl u neznámé, suše jí řekl: „Kancelář mám přes ulici.“

„Pojďme.“ Měla zvláštní hlas, zastřený, sametový, erotický. Skvěle by zněl ze sluchátka linky *Sex po telefonu*.

Bez váhání ji odváděl kolem policisty, jenž na ni kulil oči. „Travisi, dohlédni, aby nikdo neobtěžoval starostu po mém odchodu.“

„Rozkaz, šéfe.“

Rafe měl sto chutí zeptat se ho, jestli snad v životě neviděl ženu, věděl však, že by u něj vyvolal jenom trapné zájímání nebo sáhodlouhé zašmodrchané vysvětlování, možné vyjádřit krátce *Takovouhle ne*, proto se jím raději nezdržoval.

Během chůze z radnice do budovy policejní stanice slůvko nepromluvil. Všiml si, že na ženu je dost vysoká. I v nízkých sandálech byla jen o maličko nižší než on, musela tedy měřit dobrých sto sedmasedmdesát centimetrů.

A nehty na nohou měla rudě nalakované.

Protože většina policistů hlídkovala v ulicích, na policejní stanici nebylo nijak rušno. V služební místnosti seděla pouze

detektivka Mallory Becková, a třebaže na ně vrhla tázavý pohled, dál telefonovala. Rafe se u ní nezastavil, pouze jí hlavou kývl na pozdrav. Z kanceláře měl výhled na hlavní ulici. Když usedal za svůj pracovní stůl, neodpustil si letmý pohled na novináře vycházející z radnice. Většina jich se před budovou zastavovala, někteří zřejmě kvůli ilustračním záběrům do vysílání či tisku, ostatní jen aby si spolu popovídali. Nepochybně spekulovali, až hanba. Přestával doufat, že se mu podaří udržet v Hastingsu klid.

Usazený v křesle spatřil na stole ženin služební průkaz. Ona sama seděla na jedné ze židlí z opačné strany jeho stolu.

„Isabel Adamsová,“ představila se. „Stačí jenom Isabel. A můžeme si tykat.“

Zvedl federální průkaz ze stolní desky, prohlédl si ho, sklapl a postrčil jí nazpět. „Jsem Rafe. Doufám, že tvůj šéf zná osobnostní profil?“ břitce zareagoval.

„Můj šéf profil upravil,“ odpověděla. „Přesněji řečeno, vytvořil nový. Mám ho s sebou. Proč?“

„Sama moc dobře víš proč. Copak se zbláznil, když sem poslal tebe?“

„O Bishopovi se občas říká, že je blázen,“ odpověděla příjemným bezstarostným tónem. Nevypadala, že by si z jeho nevrlosti něco dělala. „To ovšem říkají jenom ti, kdo ho neznají. Patří k nejmoudřejším z lidí, které jsem kdy poznala.“

Rafe se opřel zády a zkoumavě si prohlížel zvláštní agentku FBI, která mu měla pomáhat dopadnout sériového vraha. Byla krásná. Dokonalá pleť, jemné rysy obličeje, zelené oči s úchvatným pohledem, smyslná postava, jaké muži vídají jedině v erotických snech.

Nebo v nočních můrách.

Ale to, co ho v té chvíli upoutávalo na Isabel Adamsově nejvíc, byly blond vlasy.

Z těch hlasů mu hlava třesla bolestí, i na to však si už pozvolna zvykal. Spolykal pomalu hrst aspirinů, přestože ze zkušenosti věděl, že prášky bolest pouze ztlumí.

Musel se s tím spokojit.

Musel.

Ještě pořád byl vyčerpaný z rána, přesto se mu dařilo normálně pracovat a mluvit s lidmi, jako by se bylo nic nestalo. Nikdo o tom zatím neměl zbla tušení. Tím si byl jistý.

Byl mistrem přetvářky, nikdo si na něm ničeho divného nevšiml.
Opravdu myslíš, že to nevědí?

Ten popichovačný vlezlý hlas dorážel silněji a častěji než jindy. Z celé duše ho nenáviděl a snažil se ho nebrat na vědomí. Nyní se mu to dařilo lépe, protože byl unavený a jako kdyby vzdálenější samému sobě. Teď jeho jediným úkolem bylo čekat, kdy se mu naskytne další příležitost.

Vědí, kdo jsi. Vědí, cos udělal.

Tohle se mu dařilo ignorovat už mnohem tíž, přesto jakž takž úspěšně. Dál vykonával svou práci a současně se snažil nenápadně poslouchat drby. Přirozeně všichni mluvili o tomtěž – o vraždách.

V poslední době nikdo o ničem jiném ani nemluvil.

Nic nového se sice nedozvěděl, ale bavilo ho poslouchat nejružnější spekulace. Po městě jich kolovalo na desítky – některé vrcholně nesmyslné – třeba proč se vrah zaměřuje právě na blondýny.

Že prý ze smrtelné nenávisti k své matce, proboha!

Odvrhla ho jeho plavovlasá láska...

Idioti!

Prodavačka v drogerii mu prozradila, že vyprodali tmavé barvy na vlasy, ženy předtím se odbarvující na blond se prý urychleně vracejí ke své původní barvě vlasů.

Napadlo ho, jestli o změně barvy neuvažují i přirozené blondýny, dospěl však k názoru, že nejspíš ne. Příliš milovaly účinek, jakým působily na své okolí. Zbožňovaly vědomí, že právě blonděťaté je muži obdivují a padají před nimi na zadek. Poskytovalo jim pocit moci nad nimi... pocit nadřazenosti.

Ignorovaly skutečnost, že by kvůli tomu mohly přijít o život.

Připadalo mu to směšné. Vrcholně směšné.

Kapitola druhá

„Snad tě sem neposlali dělat volavku?“ vybuchl Rafe.

„Na to, abych vraha uváděla v pokušení, jsem už trochu přestárlá,“ ušklíbla se Isabel.

„Sním svůj klobouk, jestli máš nad třicet.“

„Chceš k němu i sůl a pepř?“

Rafe na ni užasle vytřeštil zrak, nato se rozesmál.

„Je mi jedenatřicet a nejsem tu v roli volavky. Pro vlast a krále, jak se říká, jsem ochotná leccého, zemřít ale zatím rozhodně ne.“

„Provedlas tedy něco, čím jsi toho vašeho Bishopa notně naštvála?“

„Poslední dobou ne.“

„Nebo se změnil profil pachatele?“

„V hlavních rysech ne. Pořád je velice pravděpodobné, že si znovu vybere ženu s blond vlasy ve věku od pětadvaceti do pětatřiceti let. Očividně vyhledává oběti inteligentní, rozhledné a sebevědomé, což je zajímavý odklon od běžného názoru na blondýnky coby slaboduché naivky.“

Rafe tlumeně zabrbľal ne zrovna zdvořilou poznámku.

Isabel ji ignorovala a chladným profesionálním tónem pokračovala: „Je to někdo, koho znají, nebo o kom si myslí, že mu mohou důvěřovat. Pravděpodobně nějaká autorita, možná policista nebo člověk, který se za policistu vydává. Je velmi silný, ačkoli navenek tak nemusí vypadat. Může klidně působit trochu zženštilým dojmem.“

„Proč propána?“ Rafe, pozorně naslouchající každickému jejímu slovu, na tuto možnost bojovně přimhouřil oči.

„Ty ženy byly zavražděny brutálně, s krutostí, která naznačuje, že pachatel má pochybnosti o vlastní sexuální identitě. Ve všech třech případech šlo jednoznačně o vraždu se sexuálním motivem – hluboká bodnutí zaměřená na oblast prsou a pohlaví jsou klasickým příznakem sexuální posedlosti. Přitom ani jednu ze žen neznásilnil. Mimochodem právě tohle bude zřejmě jeho následný vývoj. Své budoucí oběti začne i znásilňovat.“

„A co když nemůže? Vrazi nezřídka bývají impotentní, ne?“

Isabel jeho narážka nechala klidnou. „Máš pravdu. Třeba si pomůže nějakým předmětem, možná vražednou zbraní. Ale až po smrti oběti. Nechce totiž, aby byla svědkem jeho selhání. Nejspíš jí po zavraždění dokonce zakryje obličej.“

„Takže je i nekrofil?“

„Přesně tak. Tají v sobě celou škálu perverzností. A musíme počítat, že s nimi vyrukují. Už mu vraždění zachutnalo a začíná si je užívat. Navíc se cítí být nezranitelný, ba možná nesmrtelný. Dá se předpokládat, že začne s policií hrát na slepou bábu.“

Rafe se krátce zamyslel. „Proboha, to je perspektiva! A proč právě blondýny?“ zeptal se.

„Zatím nevíme. Je ale docela možné, že tohle způsobila jeho první oběť, ta... Jmenovala se Jamie Browerová?“

„Jo.“

„Osmadvacetiletá pracovnice realitní kanceláře. Jsme přesvědčení, že spouštěcí mechanismus jeho chování souvisí s ní. Možná ho vyprovokovala něčím, co udělala nebo řekla. Mohlo jít klidně o domnělou odmítavost k němu. Nebo o něco, čeho si u ní všiml a co v něm vyvolalo nenávistné emoce, aniž si ona toho byla vědomá. Podle nás si ji vybral záměrně. Nebyla čistě jedna z náhodně potkaných blondýn.“

„Protože byla první?“

„Ano, ale i proto, s jak bezuzdnou brutalitou ji zabil. Podle fotografií z místa činu a pitevní zprávy, kterou jsme od vás dostali, byla celá dobodaná.“

„To je pravda.“ Rafe při vzpomínce na tělo maně stiskl zuby.

„Rány na jejím těle měly roztřepeně okraje, jejich směr byl vedený z různých úhlů, všechny ale byly tak hluboké, že rukojeť nože zanechala modřiny. Vraždil v záchvatu amoku. U druhé a třetí oběti byly všechny rány zaměřené na oblast prsou a pohlaví. Jamie Browerová je ale měla už od hlavy. Byla jimi přímo posetá od krku až po konec stehén.“

„Byla to hotová řezničina.“

„Takováto zuřivost svědčí o šílené nenávisti ke konkrétní osobě. Chtěl zabít výhradně ji, nikoho jiného, kdo by vyhovoval jeho vražedné fantazii. Jsme toho názoru, že jestli se ve vyšetřování smrti

Jamie Browerové důkladně zaměříme na její život, určitě narazíme na něco, co nám pomůže vraha odhalit.“

„Jak důkladněji ještě se máme zaměřit? Prověřili jsme každický její krok v týdnu předcházejícím její smrti.“

„Je nutno pátrat hlouběji v její minulosti, celé měsíce zpět, možná dokonce i roky. Než se vrah k činu odhodlal, muselo se v něm nějakou dobu hromadit napětí. A právě v tu dobu se jejich cesty zkřížily.“

„Pokud pravda byla spouštěcím mechanismem ona,“ podotkl Rafe.

Isabel přikývla. „Ano. Pokud jím byla ona.“

„A když ne?“

Isabel pokrčila rameny a pak odpověděla: „Každopádně je nejmoudřejší začít s vyšetřováním odtud. Musíme přesně vědět, kdo byla jeho první oběť, vlastně všechny jeho oběti. Nepochopíme jeho chování a motiv, dokud nebudeme dokonale znát ženy, které zabil. Musejí mít všechny společného něco víc než jenom barvu vlasů a věk.“

„Všechny byly úspěšné v povolání.“ uvedl bez nahlédnutí do papírů. „Jamie se ve firmě, kde pracovala, tři roky po sobě stala obchodnicí roku. Allison Carrolllová byla výtečná učitelka. A Tricia Kaneová se nejen vypracovala na prestižní místo koncipientky, ale byla i nadaná a všeobecně uznávaná malířka.“

„Třeba ho na nich dráždila právě uznávanost veřejností pro schopnosti a úspěchy,“ uvážlivě nadhodila Isabel. „Těšily se uznání, kterého se jemu nedostávalo.“

„Myslíš, jako že je trestá za úspěšnost?“

„Vyloučeno to není. Stejně jako nelze vyloučit, že ho svou úspěšností přitahovaly, když ale o ně projevil zájem, neuspěl.“

„Muži přece zhusta dostávají košem od žen, a nemasakrují je.“

„Drtivou většinou ne – naštěstí.“ Když se zamračil, rychle pokračovala, než mohl něco říct: „Mohlo by to znamenat, že vrah má vážné emoční a duševní problémy. Doposud v něm buď dřímaly, nebo je úspěšně potlačoval, až dokud ho před třemi týdny nepřemohly.“

„A nestaly se spouštěcím mechanismem.“

Isabel přikývla. „Nepochybně. Něco se každopádně muselo stát. Buď jemu osobně, nebo v jeho životě. Něco vyvolalo změnu. Zatím netušíme, jestli to něco bylo skutečné nebo jen výplod jeho fantazie, zrozený v jeho paranoidní mysli. Pro něj ale to bylo zásadní.“

Rafe mrkl na hodinky, zda by měli dostatek času k prohlídce všech tří míst činu.

„Nejrozumnější bude začít s místy činu,“ navrhla Isabel, jako kdyby mu četla myšlenky. „Podle mapy se všechna nacházejí v okruhu osmi kilometrů. Do setmění zbývá několik hodin, času tedy máme dost.“

„Kde je tvůj partner?“ zeptal se Rafe. „Slyšel jsem, že vždycky pracujete ve dvojici.“

„Obeznamuje se s prostředím. Toulá se městem, aby nasála jeho atmosféru.“

„Není doufám také blondýna!“ poznamenal sarkasticky.

„Ne, není,“ zasmála se Isabel. „Ale aby sis zbytečně nelámal hlavu, věz, že na klasickou agentku FBI nevypadá o nic víc než já. Jednotka zvláštních případů je natolik speciální, že jen málokdo z ní se obléká coby federální agent, pokud se právě nezdržuje na ústředí. Naším heslem je nenápadnost.“

Rafe si ji změřil, raději však o nenápadnosti pomlčel. „A obvykle nebýváte ozbrojení?“

„Co znamená být ozbrojený?“ Isabel zvedla ruku a výmluvně zamnula palcem o spojené prsty s nehty rudě nalakovanými.

Vzdychl nad jejím posměšným tónem a odpověděl: „Dovol mi hádat. Bojová umění?“

„Něco z nich jsem pochytila,“ připustila skromně.

„Černý pás?“

„Ten jsem získala už jako dvanáctiletá.“ Znovu se pousmála, nato vyklopila: „Aby ses zbytečně nezneklidňoval, v lýtkovém pouzdře mám pistoli. Obvykle záložní, protože oficiální služební mívám v pouzdře na opasku. Při courání městem jsem nabyla dojmu, že člověk vybavený zbraní tady není rarita.“

Rafe, poněvadž si všiml, jak těsně ji džíny obepínají, se nemohl nezeptat: „Dovedeš se v případě potřeby k zbraní i rychle dostat?“

„To bys čubrněl!“ prohlásila sebevědomě.

Nutkalo jej varovat ji, že pro dnešek by snad jejích překvapení už bylo dost, ale nakonec pouze podotkl: „Hlavní štáb jsme si udělali ze zasedačky, takže všechny zprávy, důkazy a výpovědi svědků máme okamžitě k dispozici. Je tam i několik výkonných počítačů s rychlým připojením na internet. Běžné vybavení neuvádím. Cokoli dalšího bude třeba, seženu.“

„V situacích, jako je tahle, otcové města většinou na rozpočet nehledí, vid’?“

„Ano, i naši se tak zachovali.“

„Stejně ale si myslím, že konečné řešení bude spočívat na klasické poctivé policejní práci. Rozpočet zatíží zaručeně víc přesčasová práce než technické vymoženosti. Co se míst činu týká, ráda bych je viděla ještě dnes. A moc by mi pomohlo, kdybychom je obešli jenom my dva. Čím méně lidí bude o mně vědět, tím líp.“

„Všechna místa činu jsou důkladně zajištěná,“ prohlásil, „ale vsadím se, že navzdory všem výstrahám je stejně každé prolezlo nejméně deset zvědavých děcek.“

„Pro dětskou zvědavost jsou taková místa nepřekonatelným magnetem. S tím se nic nenadělá.“

Protože zvědavost byla vlastní i jemu, zeptal se: „Před, ale i po vraždě Tricie Kaneové přišlo. Co myslíš, že tam najdeš?“

„Těžko něco, co by vám uniklo,“ odpověděla suše. Její odpověď tak vyzněla jako konstatování, ne poklona. „Chci ta místa vidět na vlastní oči a procítit. Vnímám je jinak, než když mám k dispozici jenom fotografie a nákresy.“

O tom nemohlo být pochyb. Rafe přikývl a vstal. „A co tvá partnerka?“

„Zajde se tam patrně podívat později,“ odvětila Isabel a rovněž vstala. „I když možná ne. K jednotlivým případům máme ve zvyku přistupovat z různých úhlů pohledu.“

„Proto tvoříte dvojici?“

„Ano,“ přisvědčila.

Caleb Powell byl vskutku upřímně nešťastný. Hastingský vrah ho připravil nejen o výkonnou koncipientku, ale i o dobrou

přítelkyni. Mezi ním a Tricií sice nikdy nepřeskočila ona pověstná jiskra, už jen protože mu mohla být dcerou, ale rádi se měli a navzájem se uznávali hned od prvního dne, kdy u něj přede dvěma roky nastoupila.

Chyběla mu. Hrozně moc.

A jelikož nová pracovní síla, která nastoupila na její místo, se teprve obeznamovala se systémem zakládání spisů a neustále ho otravovala nějakými dotazy, jeho kancelář nebyla právě tím nejpříjemnějším koutkem. Proto seděl v kavárně v centru města. Malými doušky upíjel ledovou kávu a kabonil se skrz okno na cirkus předváděný lidmi z médií před radnici naproti přes ulici.

„Supové,“ zabrbľal tlumeně.

„Dělají jen svou práci.“

Pohlédl na ženu sedící u sousedního stolu. Že se chytila jeho postesknutí, ho zhola nepřekvapilo. V malých městech se tohle často stává, tím spíš když jiní hosté se právě v podniku nenacházejí. Neznal ji, což však nevadilo. Hastings nebyl zase natolik malé město.

„Práci, která balancuje na pomezí mezi informováním veřejnosti a produkováním senzací z lidské tragédie,“ namítl.

„V ideálním případě,“ souhlasila. „Jenže náš život zdaleka není ideální.“

„To je pravda,“ pro změnu souhlasil on.

„Tudíž ho musíme brát, jaký je, i notně vzdálený ideálnímu.“ Mdle se usmála. „Dokonce jsem slyšela názor, že by byl lepší bez právníků, pane Powelle.“

Caleb zpozorněl. „Jste proti mně ve výhodě, zdá se.“

„Promiňte. Jsem Hollis Templetonová, agentka FBI.“

Překvapila ho. Zaskočila. Přitažlivá krátkovlasá bruneta s modrýma očima, které v něm budily neklid, rozhodně nevypadala na profesionální federální agentku. Byla příliš štíhlá, křehká, oblečená v lehké letní halence a květované sukni, nepříjemně mu připomínající Triciinu, v níž ji zavraždili.

Musela na něm být znát nedůvěra, protože žena se opět pousmála, sáhla do kabelky, vytáhla služební průkaz a položila před něj.

Už měl tu čest takový průkaz vidět, proto věděl, že je pravý. Hollis Templetonová opravdu byla zvláštní vyšetřovatelka FBI. Vrátil jí ho. A domyslel si, že jejich setkání není náhodné. Vyslovil to i nahlas.

„Jste na omylu. Je,“ ujistila ho Hollis, pokrčíc rameny. „Venku bylo děsně horko, tak jsem si sem zašla na kávu. A přitom odtud nerušeně sledovala ten cirkus tam naproti. Hned jsem vás poznala. Vaše fotografie byla po smrti Tricie Kaneové v místních novinách.“

„Tudíž i víte, milá agentko Templetonová, že jsem právník. Improvizované výsledky nemám v lásce.“

„Chcete snad vědět, kdo zabil Tricii, nebo ne?“

Nijak nepopřela, že se jedná o výsledch. „Navíc nemám v lásce ani jiné policejní praktiky, kupříkladu otázky kladené jen za tím účelem, abych se dopustil neuvážené odpovědi.“

„Hlídejte si odpovědi, když chcete. Ovšem když už ani právník neví, nakolik je... bezpečné něco prozradit, pak to neví vůbec nikdo.“

„Nevím, jestli jste mě právě neurazila.“

„Soudím, že ne, tak hned si urážky nepřipouštíte. Přece nemáte co tajit, nebo ano, pane Powelle? Naši práci znáte líp než většina lidí. Budeme vyslýchat všechny, kdo se znali s Tricíí Kaneovou. Vy jste byl její zaměstnavatel a přítel a to vás v našem seznamu staví na přední místo,“ pravila klidným tónem.

„V seznamu podezřelých?“

„V seznamu lidí, se kterými musíme mluvit. Klíčem k odhalení vraha může být cokoli z toho, co víte, co jste slyšel nebo viděl, i zanedbatelná maličkost.“

„V tom případě si mě úředně předvolejte na policii nebo za mnou přijďte do kanceláře,“ prohlásil suše a vstal. „Dávám přednost jednání v úředních hodinách.“ Hodil na stůl peníze a otočil se k odchodu.

„Měla raději čaj než kávu a pila ho s mlékem. Vždycky vám to připadalo divné,“ řekla Hollis tiše.

Obrátil se k ní a probodl ji podezřivým pohledem.

„Trpěla pocitem, že zklamala otce, když si neotevřela vlastní právnickou praxi. Snažila se to vynahradit prací koncipientky coby

kompromisem, aby měla dostatek času i na umění. Prosila vás, abyste jí stál modelem, vy ale jste to pořád odkládal. Před šesti měsíci se vám vybrečela na rameni pro krach milostného vztahu. Pracovali jste v kanceláři tenkrát do noci, když se znenadání sesypala. Odvezl jste ji k sobě domů, uložil na pohovku, přikryl měkkou vlněnou dekou a nechal vyspat.“

„Jak to víte? V policejní zprávě o tom nebyla ani zmínka,“ užasle ze sebe vypravil.

„Máte pravdu, nebyla,“ přisvědčila. „Tak jak to kruci víte?“

„Prostě vím.“

„Chci slyšet pravdu.“ naléhal.

Místo odpovědi uhnula: „Viděla jsem některá Triciina díla. Měla úžasný talent. Nezemřít, určitě by se byla proslavila.“

„Je ještě něco, co víte prostě jen tak, a hotovo?“

„S partnerkou jsme sem dorazily včera večer, něco ale jsme si už stačily prohlédnout. Například Triciin byt. Je velice hezký, se skvělým ateliérem, kde bylo několik dokončených obrazů. Víte, i já jsem malovala, takže spolehlivě rozeznám kýč. Její díla měla vysokou uměleckou úroveň.“

„Přečetla jste si její deník?“ domýšlel se Caleb Powell.

„Žádný si nevedla. Většina malířů z těch, co znám, žádný nevede. Asi to souvisí s jejich způsobem sebevyjadřování prostřednictvím obrazů.“

„Tak jak to všechno o ní víte?“ vybuchl.

„Myslela jsem, že se mnou nechcete hovořit, pane Powelle.“ namítla klidně.

Stíkl a povolil rty. „Nemám za moudré znepřátelit si mě hned zkraje vyšetřování, agentko Templetonová.“

„Plyne z toho jisté riziko,“ připustila nevzrušeně. „Ovšem bude-li nezbytné, beze všeho je podstoupím. Jste inteligentní muž, pane Powelle. Až příliš inteligentní na to, abyste se se mnou chtěl přetahovat. Rozhodně bych vás nechtěla mít za nepřítele, ani když zcela pominu, že se vyznáte v právnických kličkách.“

„Považujete mě za schopného zatajovat informace, i kdyby to znamenalo ohrožení dalších lidských životů?“

„Na to mi odpovězte sám.“

Po chvíli zamyšlení popošel k jejímu stolku a přisedl k ní. „Ne. Toho bych schopný nebyl, a nejen z povinnosti vyplývající z mé profese. Jenže bohužel nevím nic, co by mohlo napomoci dopadení vraha.“

„Jak si tím můžete být tak jistý? Vždyť ani nevíte, na co se vás chci ptát.“ Hollis vyčítavě zavrtěla hlavou. „Nepatříte mezi podezřelé. Máte hodnověrné alibi.“

„V detektivkách se nazývá skálopevným. O víkendu jsem se zúčastnil svatby příbuzného v New Orleansu. Do Hastingsu jsem se vrátil až v pondělí odpoledne. O Triciině smrti jsem se dozvěděl, když mi Rafe Sullivan v poledne zavolal do hotelu.“

„A vaše spolupnice může potvrdit, že jste byl ve svém pokoji od jedenácti večer do osmi ráno,“ doplnila Hollis neutrálním tónem. „Je si jistá, že jste pokoj ani na okamžik neopustil.“

Caleb ji zcela bezděky opravil: „Byla to moje bývalá družka.“

„Bývalá?“

Rázem se znovu zatvářil bojovně. „Zůstali jsme dobrými přáteli. Doslova v duchu otcova oblíbeného rčení: co se hašteřívá, to se rádo mívá. Když se z času na čas sejdem, skončíme v posteli. Stává se to tak dvakrát do roka, protože ona žije v New Orleansu. Oba jsme tam vyrůstali, ona tam má svou vlastní právnickou praxi, je tedy málo pravděpodobné, že by se dopustila křivé výpovědi. Zamýšlíte vydolovat z mého soukromí ještě nějaké další pikantnosti, agentko Templetonová?“

„Prozatím ne.“

„Jak velkorysý!“

Na jeho kousavost Hollis nedbala. Naopak znovu se chápavě pousmála a požádala: „Vraťme se k Tricii Kaneové. Co myslíte, nemohl se jí chtít pomstít bývalý milenec?“

„O tom silně pochybuji. Nikdy se nezmínila, že by se k ní byl choval násilnicky, ani já sám jsem nic takového nepostřehl. Navíc – tedy pokud se v předchozích třech týdnech potajmu nevracel do města – je zcela mimo podezření. Rozešli se pro jeho utkvělé přesvědčení, že se tím svým hezounským ksichtem prodere na stříbrné plátno. A cestu k hollywoodské slávě si nechtěl komplikovat žádnou starou láskou.“

„To ji muselo opravdu hodně bolet,“ souhlasila Hollis.

„Zaručeně. Není jen tak jednoho dne jít domů na oběd a přistihnout milého balit si věci. Až tehdy se jí přiznal, že odchází. A ona zatím byla přesvědčená, že se užuž vezmou.“

„Neřekla vám později o nějakém jiném muži, se kterým se stýká?“

„Žádným dalším mužským si neléčila zlomené srdce. Kdyby ano, řekla by mi to. Když nebyla v kanceláři, veškerý volný čas věnovala malování.“

„Nevíte ani, jestli se jí v poslední době nepříhodovalo něco podivného? Neměla třeba divné telefonáty nebo vzkazy? Nebo nevšimla si, že ji někdo sleduje?“

„Ne. Nic ji netrápilo, nestrašilo ani nerozčilovalo. Chovala se a působila přirozeně, uvolněně.“

„Nemohl jste ničemu zabránit,“ zamumlala Hollis.

Muž zhluboka nabral dech. „Inu, v tomto směru jsem člověk bez iluzí, agentko Templetonová. Dobře vím, jak nečekaně dovede násilí připravit člověka o život, ať je sebeopatrnější. Tyhle ty činy páchají převážně lidé mdlého rozumu či brutální z nerozumných nebo brutálních důvodů. Tento případ se obvyklosti vymyká. Ten lump je ztělesněné zlo, ale mdlého rozumu není.“

„Já vím.“

„Opravdu?“

Podivný křivý poloúsměv na rtech a pohled jejích modrých očí Caleba zneklidnily víc než cokoli předtím.

„Já zlo důvěrně znám, pane Powelle. Věřte mi. Setkala jsem se s ním totiž tvář v tvář.“

15:30

Isabel nehnuté stála na místě nalezení mrtvé Tricie Kaneové. Celý den bylo horko, až dusno, teď teprve konečně, kdy jim slunce už nepražilo na hlavy, začalo být jakž takž příjemně. Uvědomovala si, že Rafe Sullivan na ní visí očima, tuhle práci však dělala už dost dlouho na to, aby ji to rušilo. Tedy ne aspoň příliš.

Krev i křídový obrys přesné polohy těla už smysl děšť. Nepotřebovala vědět, kde oběť ležela. Upřeným pohledem na zem kousek před špičky svých bot ji viděla.

Na místech podobných tomuto jsem byla už tolikrát, pomyslela si, a pokaždé znovu je to těžké. Pokaždé.

„Bodl ji zezadu,“ řekla, „pak ji chytil za obě zápěstí, otočil čelem k sobě a začal bodat do hrudi. Po první ráně se zapotácela, po druhé spadla na zem. Krvácela tak silně, že na obranu neměla sílu. Když ji začal bodat do pohlaví, byla už skoro mrtvá. Sukně se jí vyhrnula buď při pádu, nebo ji vyhrnul on, protože ostrším poškozená nebyla. Když skončil, shrnul jí ji ke kolenům. To právě je divné. Chtěl chránit její cudnost. nebo skrýt svou perverzní touhu?“

Rafe se mračil čím dál víc. „Podle patologa zemřela příliš rychle, než aby se jí stačily udělat modřiny, jen mezi čtyřma očima mi prozradil, že má dojem, jako kdyby jí držel zápěstí. Do zprávy to ale nenapsal.“

Isabel na něj stočila zrak, chvíli si ho zamyšleně prohlížela, pak se usmála. „Intuice.“

„Jo?“ Založil bojovně paže na hrudi a povytáhl obočí.

„Tak dobrá. Něco víc než intuice,“ přiznala.

„To něco nějak souvisí s názvem vaší jednotky?“

„Dejme tomu. Četls zprávu vydanou FBI?“

„Četl. Je parádně mlhavá, jedině to mi z ní utkvělo, že vaše jednotka je povolávaná pouze tehdy, kdy vyšetřovaný zločin přesahuje možnosti místní policie. Při vyšetřování využíváte jak klasických, tak, a to ve značné míře, netradičních metod spočívajících na intuici. Předpokládám, že právě tohle jsi mi teď předvedla.“

„Inu, je těžké oficiálně přiznat, že jednotku tvoří psychotronici. Většina policistů by nad tím krčila nosem, zvlášť když všichni víme, jak... přizemně často uvažují.“

„Proč mi to povídáš?“

„Protože ty podle mě k této většině nepatříš.“ I ona povytáhla obočí. Tázavě. „Nebo se pletu?“

„Až se rozhodnu, dám ti vědět.“

„To je poctivý přístup.“

„Čili obvykle tohle na sebe místní policii neprozrazujete?“

„Záleží na okolnostech. Jak říkává Bishop, některé záležitosti prostě nelze předem stanovit. Jestli a kdy máme vyložit karty na stůl, je jedna z nich. Spolupracovala jsem při vyšetřováních, kdy nikdo neměl špetku tušení, jak na to či ono přicházíme, a naopak kdy si nedali vyvrátit hluboké přesvědčení, že si vypomáháme černou magií.“

„Což přirozeně pravda není.“ Nebyla to otázka.

„Pochopitelně že ne. Jedná se o vrozené schopnosti, jenom každý člověk je nemá patřičně vyvinuté. Obdoba například matematických schopností.“

„Matematických?“

„Jistě. Já třeba k matematice nemám vlohy. Nikdy jsem do jejich tajů nepronikla. Vypočítat úrok je pro mě hrůza hrůz, naopak vždycky jsem měla ráda předměty jako dějiny nebo angličtinu. V těch jsem vynikala. Vsadím se, že tys byl v matematice machr.“

„Nebál jsem se jí,“ připustil skromně.

„Tak vidíš. Každý z nás má prostě jiné vlohy, silné a slabé stránky, a někteří jsou obdařeni schopnostmi proto zdánlivě nadpřirozenými, že jsou výjimečné. Druhý Mozart nebo Einstein se na světě nevyskytují, proto lidi uchvacuje jejich genialita. Nadaný basketbalista provádí neuvěřitelná kouzla s míčem a třikrát z pěti hodů skóruje. Kolik lidí na světě to dokáže? To jsou vrozené vlohy. Neobyčejné pravda, ale lidské, ne paranormální.“

„A jaký dar máš ty?“ chtěl vědět Rafe.

„Mám schopnost vnímat fakty nebo události nejen pouze obvyklými pěti smysly. Zjednodušeně řečeno, sem tam něco prostě vím, ačkoli se to vymyká zdravému rozumu – jde o útržky informací, rozhovory, myšlenky, události z přítomnosti i minulosti.“

„Tohle všechno vnímáš?“ nechtělo se mu věřit.

„Ano. Obvykle jde o různorodou směsici, podobnou nepořádku na půdě nebo hovoru více lidí v sousední místnosti, slyšenému skrz stěnu. Sem tam rozeznáš slovo nebo část věty. Chtít se v tom zmatku vyznat vyžaduje dlouholetou praxi a nepřetržitý trénink. Stejně jako vědět, co ze změti krámů na půdě za něco stojí, je nějak důležité, naučíš se, na které z hlasů v sousedství se máš soustředit.“

„A ty téhle schopnosti využíváš k vyšetřování zločinů?“

„Ano. Většina příslušníků naší jednotky se teprve pak, po zapojení do užitečné práce, zbavila nepříjemného pocitu nenormálnosti.“

Zmlkla a Rafe se zamyslel. Lidé se schopnostmi vymykajícími se běžnému vnímání ostatních smrtelníků si opravdu mohou připadat vyloučení ze společnosti. Možnost konat užitečnou a navíc zajímavou práci, při které jsou jejich schopnosti brány za přirozené a vítané, jim zákonitě musí od základu změnit život.

Isabel nečekala, jak se k tomu vyjádří, nepřítomným tónem pokračovala: „Paranormální jevy jsou zatím málo prozkoumané, proto musíme stavět výhradně na vlastních zkušenostech. Já například jsem jasnovidka sedmého stupně, což znamená, že nejen mám tuto schopnost slušně vyvinutou, ale dovedu ji i ovládat.“

Rafe užasle zíral, jak Isabel pokleká a rukama osahává zem tam, kde ležela světlá hlava Tricie Kaneové. „Pomáhá ti soustředit se, když se dotýkáš země na místě činu?“ zeptal se opatrně.

„Ano, doteky mi pomáhají. Země, předmětů nebo lidí. Je lepší, když je dané místo s okolím uzavřené, jenže je nutno pracovat s tím, co máme k dispozici.“ Zvedla hlavu a usmála se na něj, byť pohled dál měla nepřítomný. „Nejde o žádnou magii. Lidé jsou propojení s univerzem i se sebou navzájem mnohem víc, než tuší.“

Bylo dusno, podobně jako nyní, světla tady však bylo mnohem míň. Voněl zimolez... Cítila zimolez a ještě cosi... temné, zlé, deformované... nijak však konkrétní.

Nebylo divu. Místo bylo veřejně přístupné, soustředění nepřálo.

Rafe ji pozorně sledoval. „Jak tomu mám rozumět?“ zeptal se po chvíli.

Má velice tmavé oči, pomyslela si. „Všude zanecháváme stopy – buňky kůže, nějaký vlas, vůni parfému ve vzduchu... I svou energetickou stopu. Naše myšlenky jsou ve skutečnosti druh elektromagnetické energie. Současná věda se už nesnaží popírat, že ji lze i měřit.“

„A? Pokračuj!“

„Podle naší teorie se psychotronik umí napojit na elektromagnetická pole. Má je celá naše planeta, půda, každá živá

bytosť, ale absorbovať a uchovávať energiu jsou schopné i predmety. Co je statická elektrina, viš. Někoho kope častěji než jiné... Mě vjednom kuse,“ dodala s pousmáním.

„I ted’?“ zeptal se.

Vstala, otřela si dlaně a zakabonila čelo. „Bylo by mnohem jednodušší, kdyby se mé vize promítaly formou běžící reklamy, bohužel tak tomu není. Jak už jsem řekla, jsou půdou plnou harampádí nebo změtí hlasů za zdí. Prostě směsicí informací, které jsem klidně mohla i někde vyslechnout nebo vyčíst, jenže...“

Rafe chvíli čekal na pokračování, když však mlčela, netrpělivě vyhrkl: „Jenže...?“

„Někdy se tyhle informace zhmotní do konkrétní vidiny, která opravdu zazáří jako neonový poutač. Často krvavý.“

„Doslova?“

„Bohužel. Nestává se mi to často, někdy ale ano. U vraždy mám pocity, jako kdybych obětí byla já sama. Vidím, slyším, ba někdy i cítím totéž co oběť ve chvíli umírání. Tehdy je prý hrůza dívat se na mě, tak se nelekni, kdyby se mi to náhodou stalo v tvé přítomnosti.“

„Chceš říct, že i krvácíš?“ vyhrkl užasle.

„Někdy. Většinou ale krev rychle zmizí. Nemáš proč se lekat.“

„Nemám proč se lekat?! Isabel, i poldu obvykle vyleká, když vidí krev! Coby pro profesionála je pro něj signálem neprodleně se ujmout své povinnosti.“

Probodla ho ostrým pohledem, pak ale mu s úsměvem řekla: „Jestli na mně uvidíš krev, musíš svou profesionalitu potlačit. S velkou pravděpodobností totiž nebude má.“

„V Hastingsu s velkou pravděpodobností tvá bude – pokud si ovšem nemíníš nabarvit vlasy.“

„Nijak bych si nepomohla. Už o mně ví.“

„Vrah o tobě ví?“

„Viděl mě, Rafe. Jeden z útržků zachycených informací mi to před chvílí prozradil. Má mě už na seznamu.“

Kapitola třetí

„Krucinál, tvrdilas přece, žes sem nepřijela dělat volavku!“

„Původně ne, pravda ani tahle možnost se vyloučit předem nedala,“ bránila se.

„Isabel –“

„Řekla jsem jenom, že mě má na seznamu, ne ale na prvním místě. Ten psychopat se nejprve se svými oběťmi seznámí, pak teprve je vraždí. A se mnou se zatím neseznámil. Dokud se tak nestane nebo dokud sám neusoudí, že mě patřičně zná, nic mi neudělá.“

„Dala bys za tohle svůj vlastní krk?“

Vůbec s odpovědí neváhala. „Abych ho dostala? Ano.“

Rafe k ní udělal krok. „Hlásilas to svému šéfovi? Ví, že tě má na svém seznamu?“

„Hlášení mám podat až za několik hodin. Ale neboj se, povím mu to,“ ujistila ho rychle.

„Opravdu?“ pochyboval.

Isabel se tlumeně zasmála. „Rafe, naši jednotku tvoří samí psychotronici. Stěží můžu mít tajemství nebo zadržovat důležité informace, když ve mně polovina kolegů čte jako v otevřené knize. Jen málokdo z nás dokáže Bishopovi něco zatajit, momentální vzdálenost mezi jím a námi přitom nehraje žádnou roli.“

„Patříš k tomu málu?“

Ještě jednou se podívala na místo, kde zemřela Tricia Kaneová, nato nakročila k Rafovi, zřetelně mu tak naznačujíc, že chce odtud pryč. „Kdysi jsem si to myslela. Zpočátku, po nastoupení do jednotky. Považovala jsem se za úžasně prohnanou, dokud nevysvitlo, že celou dobu o mně všechno věděl.“

Dokud neseděli v džípu a nebzučela klimatizace, Rafe mlčel. „To nejjednodušší, co bych mohl udělat,“ promluvil, když klimatizace už plnila svůj účel, „by bylo nechat tě odvolat a nahradit jiným agentem, který nebude vraha přitahovat jako magnet.“

„Nejjednodušší řešení nemusí být vždycky i nejrozumnější,“ namítna.

„Nemíním nečinně přihlížet, jak se svíjíš jako dešťovka na háčku!“

„Už jsem ti řekla, že nejsem na prvním místě jeho seznamu. Je tam jiná žena. Zdejší žena, po té pase. Byly jsme sem poslané, abychom urychlily vyšetřování. Bishop nás vybral coby nejvhodnější dvojici. Naše úspěšnost je víc než devadesátiprocentní. Pomůžeme ti ho dopadnout. Jestli mě pošleš pryč, další dvojice bude muset začínat od nuly. Vážně chceš ztratit tolik času, když se vrah dopouští zhruba jedné vraždy týdně?“

„Zatraceně!“ procedil Rafe a zlostně se na ni zamračil. „Chceš říct, že mi nezbývá nic jiného, než věřit těm vašim psychotronickým nesmyslům?“

„Je úspěch, že tomu neříkáš kraviny,“ utrousila na půl úst. „První reakce laiků zhusta bývá taková.“

Rafe zacvičil lícními svaly. „Chceš, abych věřil, že jsi momentálně v bezpečí, protože vrah tě sice má na seznamu, ne ale na prvním místě? To mě podrž! Podle tebe máš čas, protože sleduje vyhlédnutou oběť a jen čistě souběžně s tím si o tobě zjišťuje, co potřebuje vědět, aby tě mohl zabít?!“ shrnul neúprosně.

„Vystihls to přesně,“ pochválila ho Isabel.

„Tak mě přesvědč! Přesvědč mě o svých jasnovideckých schopnostech! Přesvědč mě, že jim můžu věřit!“

„Tyhle salonní triky! Proč vždycky musí být konečným důkazem salonní triky?“ zabrbkala.

„Myslím to vážně, Isabel.“

„Já vím,“ vzdychla. „Opravdu to chceš?“

„Proč by ne?“

„Protože nejlepší přesvědčovací způsob je navázat duševní spojení mezi námi dvěma a povědět ti něco z tvé minulosti, co jsem neměla jak zjistit. A to ti může být náramně nepříjemné... Většinu lidí bývá,“ varovala ho.

„Umírají tady ženy. Aby neumíraly, jsem svolný nechat tě hrabat se v mé minulosti.“

„Dobrá tedy, ale až později o tom spolu budeme mluvit – a to si piš, že budeme – nezapomeň, že jsem tě varovala. Každopádně mě budeš muset brát na milost,“ smlouvala.

„Dobrá,“ souhlasil Rafe.

Isabel k němu natáhla ruku dlaní vzhůru. Po chvíli váhání na ni položil svou dlaň. Jakmile se dlaněmi dotkli, málem ucukl, zasažený citelným zajiskřením.

Isabel s ním pevně propojila prsty a ironicky utrousila: „To je tedy síla.“

Rafe by jí nejraději udělal přednášku o statické elektřině, jenže nedovolily mu to prapodivné pocity, velice podobné oněm prožívaným, když přišla na tiskovku, jen mnohem silnější. Znovu měl dojem otevření pomyslných dveří a zavanutí svěžího vzduchu. Všechno vůkol mu z ničeho nic připadalo zřetelnější, ostřejší. Něco se změnilo, zda k lepšímu či horšímu, nedovedl říct.

Isabel neupadla do transu, dokonce ani oči nezavřela, měla v nich jenom nepřítomný pohled. Jako kdyby naslouchala tichému, vzdálenému zvuku, který on neslyšel. Když promluvila, měla hlas klidný. „Doma na stole máš těžítka. Je to automobilová součástka zalitá v akrylové živici. Máš raději kočky než psy, žádnou ale nevlastníš, protože býváš dlouho v práci, žádné domácí zvíře si tudíž nemůžeš dovolit. Jsi alergický na alkohol, proto vůbec nepiješ. Fascinuje tě internet, především pro možnost okamžitého spojení s lidmi po celém světě. Miluješ filmy, hlavně vědeckofantastické a horory.“ S potutelným úsměvem doplnila: „A nosíš boxerky speciálního střihu, protože tě oslovila jistá televizní reklama.“

Rafe prudce stáhl ruku. „Kristepane!“ zamumlal. Nato se vzpamatoval a namítl: „Tohle všechno sis mohla někde zjistit.“

„I o těch boxerkách?“

„Sakra!“

Zahleděná na něj, upřeně a přece jakoby nevidomě, vyrukovala s dalším zjištěním: „No jo, už rozumím, proč tě představa jednotky FBI složené ze samých psychotroniku nevykolejila natolik jako jiné, se kterými jsem pracovala. Tvá babička mívala vidění. Věděla o leccems dřív, než se stalo.“

Rafe sklopil zrak na dlaň, bezděky si od ucuknutí třenou, potom ho zvedl na Isabel a udiveně namítl: „Vždyť už se mě přece nedotýkáš.“

„Máš pravdu. Když už jednou spojení navážu, čerpám další informace i bez doteku,“ vysvětlila.

„Božemůj,“ nahradil předchozí povzdech jiným.

„Varovala jsem tě. Nezapomeň, že mě máš brát na milost.“

„Pořád ještě... Většinu toho všeho sis mohla zjistit i jiným způsobem,“ znovu namítl.

„Jenže jak bych mohla vědět, že ti babička o patnáctých narozeninách prorokovala, že z tebe bude policista? Byli jste spolu sami, jen vy dva, nemohl mi to tedy nikdo povědět. Považovals její proroctví za dokonale uhozené, protože být poldou tě nikdy ani ve snu nenapadlo. Tvůj otec podnikal ve stavebnictví. Byls přesvědčený, že i tebe bude tento obor živit, už jenom protože od svých dvanácti let jsi s otcem chodíval na stavby.“

Rafe mlčel a kabonil se.

„I to ti předpověděla, že... že v tvém životě nastane období, kdy si budeš muset dávat náramný pozor.“ Isabel vrcholně soustředěná naklonila hlavu na stranu. „Že v svém budoucnu něco hrozně důležitého budeš muset vykonat. Důležitého a nebezpečného. Smrtelně nebezpečného. Mělo se to týkat... bouřky... ženy se zelenýma očima... ruky v černé rukavici, co se po něčem sápe... tříštícího se skla.“

Rafe, nevědomky zadržující dech, se nadechl. „Velice mlhavé proroctví.“

Isabel zamžikala, zelené oči se jí rozzářily. „Z vyprávění našich jasnovidců vím, že jejich vize mívají právě tuhleto podobu. Promítají se jim formou sledu momentek. Někdy bývají věrným zobrazením určité události, jindy jen symbolické. Ta žena se zelenýma očima může symbolizovat ženu žárlivou nebo takovou, která tě nenávidí. Či úplně jinou. Ruka v černé rukavici může znamenat hrozbu, bouřka násilí a podobně.“

„Pořád příliš neurčité,“ neustupoval. „S tímhle vším se polda setkává často.“

„Nu, počkáme si na skutečnost. Mám totiž silné tušení, že co tvá babička viděla, se týká právě přítomnosti. Jinak bych patrně její věštbu nezachytila.“

„Proč myslíš?“

„Všechno podléhá určitému řádu, Rafe. Události se řetězí podobně jako navzájem na sebe navazují buňky včelí plástve. Co napohled působí nahodile, obvykle náhoda není. Třebaže tu a tam zachytím nějaké podružnosti a ne všechno zachycené je k použití, jelikož jsem soustředěná na vyšetřování tohoto případu, na vraha, určitě se, jako skoro vždycky, nakonec ukáže, že celou dobu jsem přijímala jediné informace důležité.“

„Nemůžeš se vyjádřit přesněji?“

Jeho netrpělivá podrážděnost vyvolala na její rty úsměv, spíš však lítostivý než pobavený. „Promiň, pochop, že se nacházíme na pohyblivém písku. Oporných či záchytných bodů máme skoupě. Současná věda má pro schopnosti psychotroniku jenom výsměch, a těch pár odvážných, co by chtělo tyhle záhady blíž zkoumat, rychle zjistí, že musí čelit jedné nešťastné vlastnosti, společné všem psychotronicům.“

„A sice?“

„Jen málokterí dovedeme podat slušný výkon v laboratorních podmínkách. Nikdo neví proč, ale prostě je to tak.“ Pokrčila rameny a pokračovala: „Testy dopadají bídně i z toho důvodu, že vědci po pravdě nechápou, oč se jedná. Jak můžeš účinně měřit a analyzovat něco, o čem nemáš ponětí, jak vlastně probíhá? A na základě čeho si můžeš ověřit účinnost, platnost toho, když to nelze zkoumat v laboratorních podmínkách?“

„Někdo ale přece tohle vědět musí. Jinak bys tady nebyla, ne?“

„Naše jednotka by nikdy nevznikla, kdyby před pár roky Bishopa tak silně nemotivovalo – dá se dokonce říct přímo nenutilo – využít své psychotronické schopnosti k odhalení vícenásobného vraha. Když tehdy uspěl, uvědomil si, že by mohl zaškolit i jiné psychotroniky a spolu s nimi zavést používání těchto výjimečných schopností coby vyšetřovacích metod. Díky svým danostem jsme ve výhodě. Dokazujeme jejich účinnost. Pochopitelně obezřetně, někdy totiž tvrdě narazíme... A zároveň se tak řečeno za pochodu učíme. Metodou pokusů a omylů jsme zjistili, že naše schopnosti jsou nejúčinnější tehdy, kdy se soustředíme na něco naléhavého – například na vyšetřování vraždy. Ani tehdy však neplatí, že jen tak zmáčkne nějaký knoflík v sobě a okamžitě získáme potřebné

informace. Jako všechno v životě i tahle práce vyžaduje tvrdý trénink. Nepřetržitě jsme ve stadiu pokusů a omylů.“

„Proč jsi usoudila, že předpověď mé babičky zpřed dvaceti let se týká tohoto vyšetřování?“

„Logickým odhadem. Když беру v úvahu výkonnost svých schopností v minulosti. Navíc tohle je nejtěžší případ tvé dosavadní kariéry – pokud se nechystáš přesídlit do většího města, kde by ses s brutálními vrahy setkával častěji. Nu, a třebaže zatím nemůžu mluvit o konkrétních věcech, z vize tvé babičky je jasné, že najít a chytit tohoto vraha bude zatraceně nebezpečné. Smrtelně nebezpečné.“

Vnímavý nejen ke slovům, ale i k tónu jejího hlasu, se zeptal: „Na místě, kde zemřela Tricia Kaneová, jsi zachytila ještě něco, vid’? Prozrad’ mi co.“

Isabel chvíli otálela, zvažovala, má-li mu to prozradit, než odpověděla: „Zachytila jsem tam něco, co potvrdilo mé podezření, se kterým jsem do Hastingsu už jela. Tohle město není jeho první revír.“

„Vraždil už jinde?“

„Ano, nejméně na dvou dalších místech. Před deseti lety zmasakroval šest žen na Floridě a před pěti lety rovněž šest v Alabamě.“

„Všechny byly blondýny?“

„Ne. Na Floridě byly obětmi zrzky, v Alabamě brunetky.“

„A dopadený nikde nebyl,“ doplnil.

„Ne že by snaha o jeho dopadení nebyla. Bohužel útočil přesně a rychle. Jedna oběť týdně, tak jako tady, a pak se jednoduše vypařil. Typické pro sériové vrahy, dá-li se u nich o nějaké typičnosti mluvit. Vyšetřování se obvykle vleče celé měsíce, nějakou dobu trvá, než policii dojde, co se děje, a vytvoří speciální skupinu. Tam i tam se vyřádl a zmizel, než se stačila vyšetřovací skupina rozběhnout. Nezanechal po sobě sebemenší stopu, která by napomohla jeho nalezení, takže nebylo z čeho vycházet.“

„Jak potom víš, že jde o téhož vraha?“

„Podle způsobu páčání vražd a jeho psychického profilu. A také protože na vyšetřování druhé řady vražd se podílel Bishop osobně. Jde o jeden z jeho mála nevyřešených případů.“

„Z původního profilu jsem se nic takového nedozvěděl!“

„Ani jsi nemohl. Nevypracovávali jsme ho totiž my. A i když možná při počítačovém pátrání vyskočily možné spojitosti s těmi starými případy, do profilu se nedostaly, protože se předpokládalo, že pachatel zahynul při útěku před alabamskou policií. Jeho auto se totiž zřítilo z mostu. Tělo se nikdy nenašlo.“

„Takže ty s Bishopem si myslíte, že ten chlap nezemřel... Anebo že chlapík, kterého tehdy honila policie, nebyl hledaný vrah?“

„Přikláníme se spíš k druhé možnosti. Muž, po kterém šli, měl na kontě několik násilných činů, ale ani Bishop, ani já si nemyslíme, že měl osobnostní rysy odpovídající prohnanosti sériového vraha.“

„Zavraždí šest žen, dalších pár let žije jako kdekdo jiný, a znovu zopakuje své řádění? Pět let je trochu dlouhý čas na zachování klidu, nemyslíš?“

„Rozhodně nezvykle dlouhý. Domníváme se, že tato délka souvisí s jeho přestěhováním a vyhledáním obětí ve svém novém působišti. Kromě toho jsme přesvědčení, že pokaždé potřebuje nějaký spouštěcí mechanismus vraždění. Něco, co ho vyprovokuje k činu.“

Rafe v jejím hlase zachytil cosi, z čeho mu po zádech přeběhl mráz. „Ale k tomu, aby sis myslela, že je to tentýž vrah, té vede i nějaký jiný důvod. Jaký?“

Ani okamžik nezaváhala. „Když jsem stála na místě, kde zavraždil Tricii Kaneovou, cítila jsem ho. Byl to pocit shodný s tím před pěti lety, krátce po mém seznámení s Bishopem a nástupu do jeho jednotky. Cítila jsem totéž, co před deseti lety, kdy zabil moji dobrou přítelkyni.“

Byla už téměř půlnoc, když se Mallory Becková přiměla vstát z postele a obléct. „Hernajz, kde mám podprsenku?“

„Vzadu u knihovny. Nemohla bys tady konečně jednou zůstat celou noc?“

„V sedm musím být ve službě,“ odušila. „První setkání vyšetřovací skupiny s agenty FBI je stanoveno na osmou. To ti přirozeně říkám čistě neoficiálně, Alane.“

„Už postě ti opakuji, že za neoficiální považuju všechno, co mi prozradíš v soukromí,“ pokáral ji vlídně, zvedl se na loket a sledoval ji při oblékání. „Naši dohodu nikdy neporuším.“

Mallory neměla důvod mu nevěřit, a přece neměla stoprocentní jistotu. „Já vím, ale stejně musím jít domů. Kdybych tu zůstala, moc bych se nevyspala a ráno se chci předvést v tom nejlepším světle.“

„Ty nepotřebuješ dokazovat své kvality. Ani agentkám FBI, ani Rafovi. Jsi po čertech dobrá a všichni to vědí.“

„Jenže zatím se to na tomhle případu neprojevalo, že ano?“

Alan se zamračil. Zahleděný na ni pokdovíkolikáté jen v posledních měsících přemítal, nakolik vlastně ji zná. Nepochybně v tom tkvěl jeden z důvodů, proč ho tak velice přitahovala. Pod povrchem se v ní tajily nové a nové vrstvy a ty náramně toužil odhalovat.

Pochopitelně mu to ani špetku neusnadňovala. A možná i to byl jeden z důvodů, proč ho tak zajímala. Přirozeně kromě úchvatného milování. Buď k němu měla talent od přírody, nebo by měl s úctou smeknout před muži z její minulosti, protože v posteli byla skutečně nedostižná.

Dalo by se říct, že na něj měla účinek drogy.

„Nemůžeš brát vinu na sebe,“ zaprotestoval.

„Na služebních vozech máme heslo *Chránit a sloužit*. Jsme za to placení. Jedině tohle opravňuje naši existenci.“

„Jenže místní policejní sbor netvoří jedna jediná členka, Mall. Přenechej díl břemene i ostatním,“ namítl.

„Také je nesou. Hlavně Rafe.“

„Zaslouží uznání. Není ješita, když požádal o pomoc zvenčí.“

Mallory usedla na postel a v předklonu si natáhla ponožky a obula boty. „Oba ho známe dost dlouho. Jestli jeho jednou něco odrovná, zaručeně to nebude ješitnost.“

„Nejspíš nedůvěra ve vlastní schopnosti.“

Protože byla stejného názoru, nic nenamítla. Jelikož ale dvakrát milé zrovna jí nebylo debatovat o svém nadříceném právě s Alanem, Rafovým kamarádem, navíc novinářem, raději stočila řeč jinam: „Mrzí mě, že jsem nestihla dnešní tiskovku. Údajně jsi na ní exceloval.“

„Houbeles! Rafe si jenom zavtipkoval na můj účet, toť vše. Předpokládám správně, že ta blondýna, se kterou odtamtud odešel, je agentka FBI?“

„Ano. Jmenuje se Isabel Adamsová. Ne ale že její jméno uvidím v novinách dřív, než je Rafe oficiálně zveřejní!“

„Neuvidíš, krucipísek!“ vyletěl, a hned nato vyrukoval s další, návaznou otázkou: „Není tady sama, vid’?“

„Ne. Má s sebou přítelkyni, tu ale jsem zatím neviděla,“ odpověděla Mallory.

„Copak nikoho v FBI nenapadlo, že poslat sem atraktivní blondýnu nemusí být ten nejšťastnější tah?“

Mallory pokrčila rameny. „Profil sestavili oni. Zřejmě vědí, co dělají.“

„Rafe nejspíš zuří, že?“

„Na to se musíš zeptat jeho.“

„Propána, ty jsi ale paličatá!“

„Zdvořilejší výraz by byl neústupná.“

„Zdvořilejší snad, jenže ne tak výstižný. No tak, Mall!“ Chytil ji za ruku, než stačila vstát. „Něco není v pořádku? Myslím tedy kromě toho maniaka, co řádí v Hastingsu.“

„Ne, všechno je v pohodě,“ odpověděla.

Její odpověď mu vzala vítr z plachet, jenže tak hladce se odbýt nedal: „Cítím, že tě něco žere. Herdek, i nás všechny občas přece! Jenže u tebe mívám pocit, že jsi duchem někde jinde!“

„Před chvílí sis nestěžoval. I když pravda je trochu divné, když mužský místo mého jména vykřikuje jméno boží.“

Alan se však nedal odvést na jinou kolej. „Ještě jsi pořádně nechytla dech, a už se oblékáš a spěcháš odtud.“

„Řekla jsem ti přece, že časně ráno musím do práce.“

„Kdyby sis tady nechávala věci, mohla bys občas přespát a rovnou odtud jít do práce.“ Uvědomil si, že mu v hlase zaznívá dotčenost, a začala se v něm zvedat stará známá zlost. Proč ho nutí k takovýmhle řečem?

„Tohle jsme spolu probrali už nejednou, Alane. Mám ráda soukromí. Nikdy nenechávám své věci u nějakého muže. Mimo svůj byt spávám, jediné když musím nebo jsem na dovolené. Navíc mě

odrazuje už samo pomyšlení, že jsem v posteli s novinářem. Víš, že je to konflikt zájmů jako vyšitý?“ Jakkoli se snažila neztratit trpělivost, hlas jí několikrát zaskřípěl.

Byť v duchu zuřil, podařilo se mu klidným tónem říct: „Nevěříš mi. Nechceš věřit, že dovedu svou práci oddělit od soukromého života. Podle mě tohle právě tě trápí nejvíc.“

„Proč bys měl být jiný než my ostatní?“ namítla suše, vymanila se mu a vstala z postele. „Já mám hlavu plnou pracovních záležitostí čtyřadvacet hodin denně, sedm dnů v týdnu, ani u tebe tomu není jinak. Oba jsme zasvětili život práci. Na nohou nás drží hamburgery a kofein, že máme každou ponožku jinou, si pomalu nevšimneme, a když ano, jednoduše si skočíme koupit nové. Pereme, teprve až na sebe nemáme už nic čistého. Nu a když v Hastingsu vystrčí rohy ten nejhorší satanáš, jakého kdy historie města poznala, naše oddanost práci okamžitě přeřadí na nejvyšší výkonnostní stupeň. Nemám pravdu?“

„Máš,“ připustil neochotně.

„Kromě toho bychom neměli lhát sami sobě. Ani jeden z nás od tohoto vztahu neočekává víc než pár hodin kvalitního sexu, jímž se jednou týdně zbavíme zdeptanosti a napětí.“ Usmála se na něj. „Nevstávej. Nemusíš mě vyprovázet. Měj se!“

„Dobrou noc, Mall.“ Alan se nepohnul, dokud neslyšel zaklapnout vstupní dveře. Pak sebou praštil na polštář a procítěně zavyl: „Krucinálfagot!“

Venku před Alanovým obydlím Mallory na chvílku zůstala stát. Pofukoval větřík, noc však byla docela příjemná. Allan bydlel nedaleko centra, kde ulice byly dobře osvětlené, k pocitu ohrožení tedy neměla nejmenší důvod.

Náhle větřík prudčeji zafoukal a o několik metrů dál rozkutálel po zemi prázdnou plechovku od koly. Mallory leknutím málem nadskočila.

„Sakra!“

Slyšela šumět vítr v korunách stromů i automobilový provoz v blízkých ulicích. Tu a tam do ticha zacvrkal cvrček, zakuňkala žába.

A jako kdyby něco zaševalilo její jméno.

Ne že by je doopravdy slyšela, to ne. Pouze měla najednou nepříjemný pocit, že ji někdo pozoruje.

Už několik dnů ji tento pocit sužoval. Přepadal ji nečekaně, když byla venku sama – jako právě nyní. Být blondýnka, možná by i propadla panice, takhle jen zstražitěla.

Co když tenhle vrah – podobně jako ne jeden jiný pachatel – sleduje policisty, kteří vyšetřují jeho případ? Nemohlo se to stát? Nesledoval ji někdo úchylný zpoza keřů, slintající blahem, jak je mazaný a poldové neschopní břídilové?

Jestli sledoval a zaměřoval se přednostně na jednu či více policistek, mužští kolegové o tom nemuseli mít tušení. Umínila si přeptat se svých kolegyň, jestli nezažily podobný pocit. Kdyby ano, a vlastně i kdyby ne, měla by se poradit s nějakým odborníkem na profily z FBI.

Ne s nějakým, rovnou se zde přítomnou plavovlasou agentkou.

Neuniklo jí, jak Rafa její příchod podráždil. Šéf nedovedl úspěšně tajit své pocity. A kupodivu krátce nato měla dojem, že Isabel Adamsově se jaksi náramně rychle podařilo přesvědčit ho, aby se s její účastí na vyšetřování smířil.

Jasně že toho nedosáhla čistě milým pohledem těch svých zelených kukadel.

Ne, ne, bylo v tom něco víc než jenom její sex-appeal. Natolik dobře Rafa znala, aby věděla, že musel mít důvody k jejímu akceptování coby vyšetřovatelky jak rozumné, tak přísně profesionální. Byla tady, protože byl přesvědčený, že její účast bude pro vyšetřování přínosem, a basta!

Což pravda neznamenal být netečný vůči její hezké tvářince, zeleným očím a postavě v přiléhavém letním ošacení doslova fantastické. I Rafe byl přece jenom mužský.

Tlumeně se zasmála, a aniž přestala nenápadně sledovat okolí, odemkla auto a nasedla do něj. Nebyla k Rafovi spravedlivá. Díky vztahu k Alanovi byla citlivá na sebemenší náznak spodních proudů v mužském myšlení. Ne že by je Alan kdovíjak tajil. Pobaveně si přiznávala, že poprvé v životě dospěla k tradičně mužskému pojetí milostného vztahu. Vyhovovalo jí scházet se s ním jednou týdně a

vybít se erotickou hrou v jeho posteli bez jakýchkoli slibů či závazků.

Alan ovšem chtěl víc.

Vzdychla, nastartovala a rozjela se ke svému bytu na opačném konci města. Alana s celým klubkem problémů s ním spojených zakrátko odsunula stranou, protože na ni nepřestával doléhat sice nejasný, ale neodbytný pocit, že ji kdosi pozoruje.

Celou dobu jízdy domů jí nedoprával klid, ačkoli jedinkrát nezahlédla žádné auto za sebou, které by ji sledovalo. Ani u jejího domu nikdo nebyl. Odstavila auto na vyhrazeném, dobře osvětleném místě, zamkla je a s klíčenkou obsahující slzný plyn v jedné ruce, druhou položenou na služební zbraň, vešla do domu.

Nikde nikdo.

Ani noha.

Jenom neodbytný pocit, že ji někdo sleduje. Konečně doma, zamkla za sebou dveře, opřela se o ně a tiše vydechla: „Zatraceně!“

„Proberme si to znovu.“ Isabel si promnula zátylek a upřela pohled na svou partnerku. „V kavárně na hlavní ulici ses setkala s Calebem Powellem a hned jsi mu vyklopila všechno, co jsem zachytila v bytě Tricie Kaneové?“

„Ne hned a ne všechno.“ Hollis pokrčila rameny. „Jen pár faktů... Už jsem přece řekla, že se mnou nechtěl mluvit. Z toho, jak se tvářil, jsem usoudila, že to platí nejen pro mě, ale vůbec pro všechny lidi zapojené do vyšetřování. Potřebovala jsem ho nějak upoutat a přimět k řeči. Co je tom špatného?“

„Neptal se tě, kdes přišla k těm informacím?“

„Ptal, ale odvedla jsem řeč na jinou kolej. Tedy víceméně.“

„Hollis, ten člověk je právník! Právníci se zpravidla nenechají odvést na jinou kolej od něčeho, co je pro ně důležité. Aspoň ne nadlouho. Co když začne klást nepříjemné otázky?“

„Nemyslím, že začne. Nechce přece, aby Triciin vrah unikl trestu. Navíc ty sama ses prozradila Sullivanovi.“

„Jenomže Sullivan je hlavní vyšetřovatel tohoto případu, je naší povinností s ním spolupracovat. Kdežto Powell civilista.“

Hollis vzdychla. Ztrácela trpělivost. „Proč by nám mělo dělat těžkou hlavu, že se nějaký právník dozvěděl, kdo jsme? Já jsem v téhle profesi poměrně nová a ty už máš dávno na zádech terč v zářivých barvách.“ Vstala. „První radu máme časně ráno. Kdyby ti to nevadilo, jdu spát.“

Isabel nebyla proti, jenom dodala: „V sedm chci snídat. Můžeme se sejít v restauraci.“

Hotýlek, v němž bydlely, neposkytoval obvyklé hotelové služby. Stravování nabízela nedaleká restaurace.

„Platí. Na viděnou ráno.“

„Dobrou noc, Hollis.“

Isabel osaměla ve svém pokoji. Chystajíc se k spánku, uvažovala o událostech dne. Stejně jako minulou noc ani nyní nevnímala úsporné zařízení pokoje, běžné pro většinu amerických hotelů. Ze zvyku rušila ticho klimatizací a televizorem, kde vyhledala zpravodajství.

Nesnášela ticho, nebyla-li doma.

Do této chvíle odkládala telefonát s Bishopem, protože navzdory tomu, co tvrdila Rafovi, ještě nebyla rozhodnutá, co mu vlastně poví.

Když jí zazvonil mobil, nepotřebovala ani vidět displej, aby věděla, že volá Bishop. Místo pozdravu řekla: „Lekcím, jako je tahle, nejspíš nikdy nebude konec. Abychom nezapomínali, že nevládneme ničím vyjma vlastních činů, pokud pravda vládneme alespoň těmi.“

„Nerozumím, o čem mluvíš,“ namítl klidně, zhola však nepřesvědčivě.

„No jasně. Pověz, proč jsem tady právě s Hollis?“

„Protože ty jí můžeš nejvíc pomoci při první zkoušce jejích schopností.“

„Nejsem médium,“ ohradila se Isabel.

„To ne, ale víš, jaké to je, když se člověk musí zčistajasna vyrovnat se schopnostmi, o jakých předtím neměl zbla ponětí.“

„Nejsem jediná z jednotky, kdo teprve časem zjistil, že je psychotronik.“

„Jenže ty se umíš nejlíp přizpůsobit.“

„O tom by se dalo úspěšně polemizovat. Ze se těchhle záležitostí už neděším, ještě neznamená, že jsem se jim úplně přizpůsobila.“

„Neřekl jsem úplně. Řekl jsem nejlíp.“

„Což jenom potvrzuje moje slova. Myslela jsem, že pošleš Hollis na pomoc někomu, kdo je přizpůsobený úplně.“

„Chceš se přít o slůvka?“

„Mohla bych.“

„Žádáš, abych Hollis stáhl z případu?“

Krátce váhala, pak odpověděla: „To ne, kruci!“

„Můžeš jí pomoci. Stačí poslouchat své instinkty.“

„Oba víme, jak jsou média zranitelná.“

„A oba rovněž víme, jak nesnadné bylo získat Hollis do naší jednotky. Média schopná komunikovat se záhrobím jsou velice vzácná. Nepopírám, že velice křehká. Většina jich na práci u nás nemá, ta co ano, většinou rychle vyhoří.“

„Zatím neznáme jediné médium, které by nám pomohlo získat informace přímým kontaktem s oběťmi vražd,“ připomněla mu. „Myslím agenta. Bonnie tohle svede, jenže ta není agentka. Možná později...“

„Momentálně se těžce potýká s pubertou. To je složité životní období, vzpomínáš? Zvlášť když je člověk obdařený výjimečnými schopnostmi.“

„Anebo prokletý. Ano, vzpomínám si. Ale když Bonnie opomineme, musíš uznat, že jsme na vyšetřování vražd nesehnali jediné médium, které by bylo schopné pomáhat nám v pátrání.“

„V tom právě spočívá další z důvodů, proč jsi v Hastingsu zrovna s Hollis. Ona je silná dost. A pořád se zlepšuje.“

„Možná ano, chybí jí ale zkušenosti. Navíc není ještě zralá otevřít dveře do záhrobí. A silná sice je, také ale na smrt vystrašená. Nedává to na sobě znát, dolíky jí z tváří nemizí, ale dobře vím, že se setkání se smrtí děsí.“

„A ty jí to zazlíváš? Před půl rokem zápolila o holý život. Dobrovolné otevření dveří podvědomí, nápor všeho toho, co k ní jimi projde, bude jednou z nejtěžších zkoušek, jaké kdy podstoupí.“

„Určitě, a i proto mi připadá ještě nezralá na tuto práci. Soucítím s ní za to všechno, co musela protrpět, ale –“

„Hollis nepotřebuje soucit. Potřebuje práci.“

„Jenže na tuhleťu ještě podle mého názoru nedozrála,“ potřetí zopakovala.

„Ona si myslí, že ano.“

„A co si myslíš ty?“ naléhala bojovně.

„Že potřebuje pracovat.“

Zhluboka vzdychla. „Vrah je nelidsky surový. Jeho činy děsivé. Pokud se Hollis odváží otevřít ty dveře, schytá krutou dávku brutality a bolesti.“

„Já vím.“

„Nemůžu ji k tomu nutit, Bishope.“

„To ani nechci.“

„Takže mám být připravená zachytit ji, až bude padat?“

„Ne. Ani o to teď nejde. Prostě se věnuj vyšetřování. Hollis je inteligentní, zvědavá, obdařená intuicí vysokého stupně a skvělým pozorovacím talentem. Tohle všechno spolu s tím, co se naučila u nás, bude vyšetřování ku prospěchu.“

„Mohla by skončit na psychiatrii.“

„Ani to není vyloučeno, já osobně ale bych ji nepodceňoval. Je silná.“ Po krátkém odmlčení Bishop navázal: „Naléhavějším problémem je, že tentokrát jsi neunikla pozornosti vraha. A klidně si tě může pamatovat i z minula. Každopádně nezapomínej, že jsi na seznamu jeho budoucích obětí.“

„Vím, kruci,“ vzdychla Isabel.

Kapitola čtvrtá

Pátek 13. června. 6:15

Probudil se s rukama od krve.

Neuvědomil si to ihned. Budík zvonil a zvonil a on zápolil s nepříjemnou tísní, že zaspal. Už zase? Poslední dobou se mu to stávalo nějak často. Ložní přikrývku měl zmuchlanou, všechny síly musel vynaložit, aby dokázal zvednout ruku a plácnutím na budík se konečně zbavit jeho protivného zvuku.

Strnul s rukou na budíku.

Na dlani měl krev.

Pomalů se zvedl na loket a prohlédl si nejprve jednu, pak druhou ruku. Na dlaních obou měl krvavé skvrny. Už zaschlé, přiložené k nosu však vydávaly kovový pach krve tak silný, až se mu zvedal žaludek.

Krev.

Už zase!

Vylezl z postele, šel do koupelny a tam si nad umyvadlem předlouho ruce drhl, až na nich nezůstala ani památka po krvi. Pak teprve si ošplíchl obličej a vypláchl ústa, aby zahnal kyselou pachů strachu.

Když nakonec zvedl hlavu k zrcadlu, oběma dlaněmi opřený o umyvadlo, hleděl z něho na něj bledý ztrhaný obličej.

„Kristepane!“

8:00

Isabel neztrácela čas. Hned na první schůzce týmu vyšetřovatelů detektivce Mallory Beckové stručně vyložila, čím je Jednotka zvláštních případů tak zvláštní.

Shodně s Rafem i Mallory přijala vysvětlení docela klidné, jen prohodila: „I pro FBI musí být hodně zvláštní.“

Isabel souhlasila: „Rozhodně je. Existence jednotky je podmíněná vykazováním mimořádně dobrých výsledků.“

„Vážně jsou na vás tak přísní?“

„Ano. Nejen pro naše nekonvenční metody vyšetřování, ale i protože FBI se nemůže chlubit našimi úspěchy. Naše práce totiž

navenek působí spíš dojmem kouzel a čarů než racionálností, a to si FBI nemůže dovolit uveřejnit, ať je naše úspěšnost sebevyšší. Díky našim výsledkům se o nás sice začíná vědět, drtivá většina by nás ale nejraději viděla na kolenou.“

„Dosud jste nikdy neselhali?“

„To zrovna ne.“ Isabel stiskla rty. „Několik zločinců nám uniklo, naše úspěchy ale vysoko převládají nad nezdary. Tedy pokud ony případy můžeme nazvat nezdary,“ zakončila.

„Vy je za nezdary nepovažujete?“

„My se jen tak nevzdáváme. Že policie případ odloží nevyřešený, pro nás neznamena nechat ho plavat.“ Své tvrzení doložila přesvědčením lidí v Jednotce zvláštních případů, že pachatelem zdejších vražd je tentýž vrah, který v minulosti terorizoval jiná dvě města, a než se usadil v Hastingsu, měl na kontě už dvanáct vražd.

„Budeme potřebovat víc vyšetřovatelů,“ podotkla Mallory.

Rafe se maličko pousmál, odpověděl však suše: „Máme je. Na vyšetřování se budou podílet všichni naši detektivové spolu s ostatními policisty. Budou nám proplaceny přesčasy, přiděleno víc lidí na přebírání telefonátů a vyhověno ve všem potřebném. O psychotronických schopnostech Hollis a Isabel ovšem budeme vědět výlučně my tady, a to až do konce vyšetřování. Nesmí se z toho stát cirkusová atrakce pro média.“

„Jak by po ní pisálci při pouhém náznaku chňapli, už jsme nejednou zažili,“ důrazně varovala Isabel.

No fajn, pomyslela si Mallory, další záležitost, kterou budu muset Alanovi tajit. Nahlas však řekla: „O mimosmyslovém vnímání toho vím bídně, když nepočítám televizní reklamy na věštby po telefonu, ale zaručeně nedovedete jen tak na lusknutí prsty označit pachatele. Nebo ano?“

„Naše schopnosti jsou jen jedním z vyšetřovacích nástrojů,“ vysvětlovala Isabel. „Kromě netradičních používáme i standardní metody.“

„Myslela jsem si to,“ zklamaně prohodila Mallory.

„Nic na světě není zadarmo,“ vložila se Hollis. „Univerzum nás nutí všechno si poctivě oddřít.“

„Jak vlastně nám ty vaše schopnosti pomohou?“ zajímalo Mallory. „Co konkrétního můžete udělat?“

„Já jsem jasnovidka,“ odpověděla Isabel, načež vysvětlila, co to obnáší.

„Takže aby ses o někom nebo něčem dozvěděla bližší informace, musíš se ho dotknout?“

„Dotecky mi obvykle hodně napomáhají, jejich prostřednictvím si vytvářím nejsilnější spojení. Někdy ale dostávám informace zcela nahodile. Většinou ale jde jenom o okrajové maličkosti.“

„Například?“ velice zajímalo upřímně zvědavou Mallory.

„Dnes ráno jsi snídala skořicový koláč a vyčítáš si to.“ Mallory překvapeně zamžikala a stočila pohled na Rafa. „Děsné, že jo?“ zašklebil se.

Mallory si odkašlala, na Isabelino tvrzení nic neřekla a zeptala se Hollis: „A ty?“

„Já dovedu mluvit s mrtvými,“ s trpkým úsměvem odpověděla Hollis. „Jsem médium.“

„No tedy! To musí být... nepříjemné.“

„Prý si na to člověk časem zvykne,“ zamumlala Hollis.

„Prý? Proč prý?“

„Jsem nováček.“

Rafe se zachmuřil. „Ty ses s touhle schopností nenarodila?“

„Jak se to vezme.“ Hollis tázavě pohlédla na Isabel.

Ta porozuměla a raději se vysvětlování ujala sama: „Mnozí lidé mají latentní – tedy skryté, neaktivní – paranormální schopnosti. Většina jich to nikdy nezjistí a za celý život je vůbec nepoužije. Tihle lidé mívají skvělou intuici a občas zažijí záblesk něčeho, co si nedovedou vysvětlit. Proto to ignorují nebo mají za čirou náhodu.“

„Pokud v jejich životě nedojde k nějakému zlomu,“ zamumlal Rafe.

„Přesně tak. Něco, co se stane, způsobí, že se v latentním psychotronikovi dosud dřímající schopnost probudí, on se nevědomky napojí na někoho nebo něco, a konečně začne svou schopnost využívat.“

„Co třeba bývá spouštěčem?“ zajímalo Mallory.

„Nejběžnější a nejpravděpodobnější příčinou změny psychotronika z latentního v aktivního bývá tělesné, citové či jiné psychické trauma. Často je to úraz hlavy. Všeobecně řečeno, čím je šok větší, tím silněji se paranormální schopnost projeví.“

„Takže Hollis –“

„My obě. Obě jsme prožily těžké trauma.“ skočila jí Isabel do řeči. „Pak teprve se z nás staly psychotroničky.“

9:00

Strážmistryně Ginny McBrayerová složila sluchátko a chvíli se mračila na trhací blok se vzkazy, uvažujíc, co teď. Pak vstala a šla k Travisovu stolu. „Šéf má pořád poradu?“

I její kolega právě telefonoval, ale z toho, jak znuděně se tvářil a držel sluchátko dál od ucha, nohy natažené na stole, bylo jasné, že teprve čeká na spojení. „Ano,“ odpověděl. „Nemáme ho rušit, jestli nejde o naléhavou věc. Přesněji relevantní, tak řekl.“

„Tohle by mohlo být naléhavé.“ Podala mu papír se vzkazem. „Co ty na to?“

Přečetl si ho, pak chvíli hledal na stole svůj trhací blok, a když ho našel, odpověděl: „Tady je seznam všech, kdo nám hlásili nezvěstné ženy v daném věku v okruhu osmdesáti kilometrů od Hastingsu. Za poslední tři týdny je jich deset. Bylo jich už dvanáct, ale dvě se mezitím vrátily domů.“

Ginny přeběhla očima seznam, nato vzala svůj papír a zamračila se. „Jenže tahle poslední žije na farmě hned za městem a její manžel se zdál být notně rozčilený.“

„Dobrá, tak to pověz šéfovi,“ souhlasil s pokrčením ramen Travis. „Já se potřebuji od soudní referentky dozvědět podrobnosti o nemovitosti, kterou vlastnila Jamie Browerová. Čekám na spojení. Připomeň mi, abych jim řekl, ať si už konečně změní hudbu, co pouštějí do sluchátek. Z téhle blbě mě pokaždé rozbolí hlava.“

„Nerada bych rušila poradu,“ namítla Ginny. Na jalové řeči kolegy nedbala. „Co když nejde o nic vážného?“

„A co když ano? Jen je klidně vyruš a vyklop jim to. Raději ať se Rafe rozčiluje nad zbytečným vyrušováním, než by se měl vztekat, že jsme mu zateplá nepověděli něco důležitého.“

„To se ti snadno řekne,“ zabručela Ginny, přece jen však odhodlaně vykročila ke dveřím zasedačky.

„Ani jedna z vás se nenarodila jako psychotronička?“ divila se Mallory. „Ale –“

Isabel se usmála. „Přesně tak, jenže ani Holly, ani mně se o tom nechce mluvit. Obě jsme vyškolené vyšetřovatelky. K dispozici máme veškeré databanky v Quanticu. Všechno ostatní, co získáme svým *pavoučím smyslem*, je třeba brát coby prémii, nemít za něco, s čím můžeme předem počítat.“

Rafe přimhouřil oči. „Pavoučím smyslem?“

„Nejde o nic záhadného, jak by se na první poslech mohlo zdát,“ s úsměvem odpovídala Isabel. „Je to náš interní termín pro vytříbené smysly – myslím tím tradičních pět smyslů. Ten termín vymyslel Bishop a podařilo se mu většinu z nás naučit, jak si můžeme zostřit zrak, sluch a ostatní smysly.“

I tyhle schopnosti přirozeně mají u různých agentů různou úroveň, přesnost a ovladatelnost. Nejedná se o kdovíjakou výhodu, ale občas nám pavoučí smysl pomáhá.“

„Mám dotaz,“ ozvala se znovu Mallory.

„Jenom jeden?“ popíchl podřízenou Rafe. „Sem s ním,“ povzbudila ji Isabel.

„Proč právě ty? Proč ten váš Bishop vybral na tohle vyšetřování tebe? Vždyť do puntíku splňuješ profil oběti, a ten se, pokud vím, dosud nezměnil.“

„Ještě horší na tom je,“ vmísil se do řeči Rafe, „že podle Isabelina přesvědčení si ji náš vrah už všiml a přidal ji na svůj seznam blondýn, které míní zavraždit.“

Mallory výmluvně zvedla obočí, hledíc na světlavou agentku. „Tak proč tady jsi? Sloužíš za volavku?“

„Ne,“ zavrčel Rafe.

„Ráda vysvětlím,“ odpovídala Isabel. „Ten všivák se se svou obětí nejprve dobře seznámí nebo nějak nabude přesvědčení, že ji dobře zná, a až pak na ni zaútočí. Mě osobně nezná. Nicméně důvod proč jsem tady, je mnohem závažnější než riziko, že se můžu stát jeho terčem.“

„Můžeš být konkrétnější?“

„Jak už jsem řekla Rafovi. všechno má svůj vnitřní řád, strukturu a všechno se vším souvisí. Je třeba umět hledat,“ začala vysvětlovat Isabel. „Já například jsem v jistém spojení s tímhle vrahem. Před deseti lety zavraždil mou přítelkyni a před pěti lety jsem se v Alabamě účastnila vyšetřování druhé série jeho vražd.“

Mallory se zamračila ještě víc. „Chceš říct, že ho svým způsobem znáš? To ale znamená, že i on zná tebe. Zná tě, jako znal své oběti. Nemyslíš, že nebezpečí pro tebe je akutní?“

„Ne. Když zavraždil mou přítelkyni, nepracovala jsem pro FBI. Byla jsem jenom dívka zdrcená žalem z její kruté smrti. V Alabamě jsem s policií spolupracovala pouze okrajově. Než jsem se do vyšetřování zapojila naplno, stačil zavraždit svou šestou oběť a zmizet jinam. Netušil, že jsem na tom případu pracovala.“

„Ale na jeho seznamu jsi?“ namítla Mallory.

„Ano, ale ne na prvním místě. Nepocházím z Hastingsu, tudíž pro něj nebude snadné získat o mně dostatek informací, tím spíš, že nemám v úmyslu stýkat se s lidmi mimo okruh vyšetřovatelů.“

„A co ti, kdo se do něj aktivně zapojují?“ nepřestala dorážet Mallory. „Slyšela jsem. že to může být policista. Nebo jste tohle podezření vyvrátili?“

„Ještě jsme neviděli aktualizovaný profil,“ upozornil Rafe.

„Mám tady pro každého z vás po jedné kopii,“ odpověděla Isabel. „Moc změn v něm není. Trochu jsme zvedli odhad jeho věku, když vraždí nejmíň deset let. Nadále tvrdíme, že je to běloch třiceti až čtyřicetiletý s nadprůměrnou inteligencí. Vykonává řádné zaměstnání, má možná i rodinu nebo okruh přátel. Žije běžným bezproblémovým životem. Jinými slovy, není to člověk působící dojem podivína nebo nevyrovnané osoby. Jeho obětmi jsou blondýnky, ale jenom v téhle sérii vražd. Před deseti lety na Floridě zavraždil zrzky a v Alabamě před pěti lety brunetky. To je další z důvodů, proč by si mě tehdy nevšiml, ani kdyby mě byl viděl. Vždycky se striktně zaměřuje na určitý typ žen, a já jsem v žádné té sérii vražd neměla právě správnou barvu vlasů.“

„A co napovídá, že vrahem může být policista?“ zajímalo Rafa.

„Největší hádankou této série – stejně jako obou předchozích – zůstává, jak se mu daří přemluvit své oběti, aby s ním dobrovolně šly na opuštěné místo. Všechno to byly inteligentní a zkušené ženy, některé dokonce ovládaly sebeobranu. Ani jedna z nich nebyla důvěřivá naivka. Tak jak je dokázal vylákat na ta opuštěná místa?“

„Musí mít přirozenou autoritu,“ připustil Rafe. „Jinak si to nedovedu vysvětlit.“

„Přesně to si myslíme i my. Proto bereme v úvahu možnost, že je policistou. Pravda může být i knězem nebo něčím jiným s přirozenou autoritou, důvěryhodným pro ženy. Ať je čím chce, věřily mu nejméně deset minut. A to stačilo, aby se ocitly na nesprávném místě. Nějakým způsobem v nich dokázal budit pocit, že jsou s ním v bezpečí. Nepřipadal jim nebezpečný.“

Vtom Mallory něco napadlo. „Povídáš, že před příchodem do Hastingsu zabil dvanáct žen? Přesně dvanáct?“

„V každé sérii zavraždil šest žen v šesti týdnech.“

„Čili jde výhradně po ženách,“ uvažovala Mallory nahlas. „Musí je nenávidět.“

„Nenávidět, milovat, toužit po nich – zřejmě půjde o pestrou směsici všech těchto emocí. Nenávidí je pro to, co jsou – buď protože mu reprezentují, co by chtěl, a nemůže mít, nebo protože mu navozují pocit, že není tak mužný, jak by chtěl být. Jejich zabitím nad nimi získává moc. Právě o tu mu jde především. Potřebuje mít pocit, že je silnější než ony, jelikož nad nimi zvítězil.“

„Touží působit chlapácky,“ doplnila Hollis výsměšným, avšak dutým hlasem.

Isabel přikývla. „Chce, aby tomu všichni věřili.“

* * *

Alan Moore byl vždycky přesvědčený, že člověk, jenž nazval pracovní sál novin Chronicle zpravodajskou místností, měl smysl pro humor. V Hastingsu se totiž dosud nikdy nestalo nic, co by stálo za opravdové zpravodajství.

Až do vraždy Jamie Browerové.

Ne že by v Hastingsu nikdy nedošlo k žádné vraždě, vždyť město existovalo skoro dvě stě let, občas se i zde tedy nějaká násilná smrt vyskytla. Z důvodu chamtivosti, žárlivosti, nenávisti či zuřivosti vraha.

Až do vraždy Jamie Browerové tady však nikoho nezabilo tak řečené ztělesnění zla.

V tomto smyslu psal o vraždách a jejich vyšetřování i ve svých článcích, a kupodivu ani Rafe ho veřejně či soukromě neobvinil ze snahy vytlout z tragédií zavražděných žen levnou senzaci.

V Hastingsu se usadilo zlo a skutečnost, že mělo dvě nohy a dvě ruce a vůbec vzhled normálního člověka, na věci nic neměnilo.

„Kolikrát jsem tě žádala, aby sis poštu vyzvedával sám?“ Callie Rosierová, jediná fotografka Chroniclu na plný úvazek, mu hodila na už tak vším možným zavalený stůl několik obálek. „Máš ji v té malé skřínce na stěně, označené svým jménem. Nemůžeš ji přehlédnout.“

„Říkal jsem si, že bys mi ji mohla vzít, když už jdeš pro svoji. Co je na tom špatného?“

„Vy mužští jste děsní!“ durdila se, usedajíc za svůj stůl. „Můžete se strhat sportováním. Ráno co ráno běháte, zvedáte činky v posilovně, jenom abyste vypadali k světu v těsných džínách, a pak otravujete ženské, abyste si ušetřili pár kroků na konec místnosti. Tomu tedy fakt nerozumím.“

„Neměla bys tak náhodou vyvolávat film?“ nadhodil spíš ze zvyku, víceméně automaticky, zabraný už do pročitání pošty.

„Až si pročtu svou poštu. Proč mi odevšad nabízejí kreditní karty?“ brblala nad ní.

„Ze stejného důvodu, z jakého je nabízejí mně,“ odpověděl, zatímco házel několik takových nabídek do koše na papír. „Protože si neprověřili stav našeho konta.“ Utkvěl pohledem na poslední obálce. Byla větší, bez zpáteční adresy, chvíli váhal, než ji otevřel.

„Ti lidé z marketingu jsou fakt cvoci,“ rozčilovala se Callie nad obsahem jedné obálky s označením *SPĚŠNĚ!* „Ani se neobtěžují ověřit si, komu ty své blbosti posílají. No řekni, napadlo by tě, že jméno Callie je mužské? Tohle měli poslat tobě. Užij modrou pilulku a hned ho máš o pár centimetrů většího. To by se ti určitě líbilo. A i vydržíš déle – aspoň tak tady píšou.“

„Jsem z toho jelen.“ zahuhlal Alan.

„To jsi pořád, a nejen z toho, co čteš,“ ironicky prohodila.

Zahleděl se na ni, ona však se už znovu zabrala do své pošty, nečekajíc na jeho odpověď. Po krátké úvaze utrousil: „No jasně. V jednom kuse,“ a znovu se pohledem vrátil k poslednímu psaní. „Jsem z toho vážně jelen,“ zopakoval velice tiše.

Rafe převzal od Ginny McBrayerové papír s hlášením, představil ji federálním agentkám a pak si hlášení přečetl. „Manžel tedy tvrdí, že je nezvěstná už od pondělka?“

„Má ten dojem.“ Ginny se snažila o co nejenergičtější a nejprofesionálnější tón, určitě ale nervozita na ní musela být znát. „V pondělí odpoledne ji neviděl, a protože se mu telily dvě krávy, celou noc byl v stáji. Připouští, že možná zmizela až v úterý – tehdy totiž zjistil, že není doma. Nejprve myslel, že šla za kamarádkou do města, protože často chodívala, ale když se nevracela, kamarádce zavolaal. Dozvěděl se, že u ní vůbec nebyla. Nemá zhora žádnou představu, kde by ji mohl hledat. Až pak teprve mu došlo, že by se o ni měl bát.“

„Jasně,“ chápavě pokýval hlavou Rafe. „Tim Helton nikdy nebyl nejbystřejší.“

„To je slabý výraz,“ poznamenala Mallory. „Slyšela jsem, že jednou usoudil, že mu traktor poběží líp na samohonku než na naftu, a hned to i vyzkoušel. Traktor se rozletěl na kusy a on málem také.“

„Samohonka?“ podivila se Isabel. „Pálí načerno alkohol?“

„Léta letoucí k nám jezdí inspekce z Úřadu pro alkohol, tabák a zbraně. Člověk by řekl, že černota v těchto oborech je velké riziko, ale jak je vidět, někteří lidé mají na to jiný názor. Anebo jednoduše nechťejí vládě platit ani o cent víc, než musí.“

„Navíc tady máme nejméně jednu skupinu survivalistů,“ navázal Rafe, „vyznavačů životní filozofie o nutnosti sami si vypěstovávat a vyrábět vše potřebné k životu. Včetně alkoholu.“ Načmáral pár slov na hlášení a vrátil je policistce. „Standardní postup, Ginny. Jeden z detektivů zajde za Timem a povyptává se ho, kde všude by se měla hledat. Chci kompletní seznam jejích přátel, příbuzných i známých,

ke kterým mohla zajít na návštěvu. Od nynějška musíme každou nevěstnou osobu, ať ženu, nebo muže, mít za možnou oběť.“

„Provedu!“

Sotva mladá policistka odešla, Isabel se zeptala: „Nešíří se mezi lidmi panika? Nedochozí k nárůstu hlášených případů nevěstnosti osob?“

Rafe přikývl. „Ano. Během posledních tří týdnů se jejich počet zdesateronásobil. Naštěstí většina nahlášených nevěstných se do čtyřadvaceti hodin vrátila domů anebo vyšlo najevo, že byly navštívit příbuzné, utekly po hádce s manželem nebo se zapomněly někde na nákupech.“

„Většina, ne všechny?“ upřesňovala si.

„V širší oblasti máme deset nevěstných, ani u jediné ale není vyloučená možnost, že z domu odešly samy od sebe.“

„Těch případů bude přibývat,“ prorokovala Isabel.

„Potíž je v tom,“ ozvala se Mallory, „že každé nahlášené zmizení musíme prověřit, jak právě Rafe řekl Ginny. A to znamená, že ztrácíme drahocenný čas a spoustu sil pátráním po ženách, o kterých se nakonec zjistí, že prostě utekly z domova a být objevené zhola netouží. Minulý týden mi jedna taková pekelně vynadala, že jsem ji našla.“

„V motelu?“ ušklíbala se Isabel.

„Nemusím snad dodávat, že nebyla sama,“ jízlivě podotkla Mallory.

„Přesto se po nich pátrat musí,“ řekla Hollis.

Rafe pokýval hlavou. „Bez debaty. Jenom doufám, že nám to příliš nezkalí vodu a nepřipraví nás o detektivy, které potřebujeme jinde.“

„My se musíme plně věnovat tomu nejdůležitějšímu – třem zavražděným ženám,“ zdůraznila Isabel.

„Zmínila ses, že u našeho pachatele se vyskytuje vždycky nějaký spouštěcí mechanismus násilného jednání,“ prohodil Rafe. „A ten ho přiměje znovu začít vraždit.“

„Určitě,“ potvrdila. „Pět let nečinnosti je pro sériového vraha dlouhá přestávka, výmluvně o tom svědčí skutečnost, že když už začne, páchá co týden jednu vraždu. Tak dlouhá přestávka může ale

znamenat, že někde jinde mezitím došlo k vraždám, o kterých nevíme nebo které jsme si s ním nespojili. Anebo byl v tu dobu ve vězení či někde, kde vraždit nemohl.“

„Víš určitě, že tohle není náš případ?“ zahučel Rafe.

„Když před pěti lety řádl v Alabamě, probrali jsme spisy všech nevyjasněných případů z celých Států. Jeho *modus operandi* se však nevyskytl jinde než u vražd zpřed deseti let. Dospěli jsme k závěru, že celou tu dobu byl pasivní. Nepodařilo se nám ale najít nikoho, kdo by byl alespoň částečně podezřelý a seděl zhruba po tu dobu za mřížemi. Podle záznamů v databankách Quantica – naposled jsme je prověřovali včera – nikde nevraždil ani po sérii v Alabamě. Začal teprve před třemi týdny tady v Hastingsu.“

Zamračená Mallory si třela spánky. „Takže až když ho něco vyprovokuje, zavraždí v šesti týdnech šest žen. Pak se uklidní a zmizí, než mu poldové přijdou na stopu. Proč ale právě šest?“

„Na to jsme nepřišli,“ přiznala Isabel. „Ten počet musí být pro něj z nějakého důvodu důležitý, protože už dvakrát ho zopakoval. Že po šesté vraždě skončí, si ale být jistí nemůžeme. Většina vrahů tohoto druhu začne dříve nebo později vraždit lidí buď víc, nebo stupňuje svou brutalitu.“

Mallory zavrtěla hlavou. „Jako kdybychom se už tak neměli dost nač těšit! Shrňme si tedy: zabije jednu po druhé šest žen a pak pět let počká... Ne ale přesně pět, že?“

„Ne na den přesně.“ přitakala Isabel. „Mezi první a druhou sérií vražd uplynuly čtyři roky a deset měsíců, mezi druhou a touhle pět let a jeden měsíc, když nepočítáme nějaký ten den plus minus.“

„A po šestitýdenním řádném se pokaždé přesune jinam, aby tam zdomácněl. Měli bychom tedy pátrat po někom, kdo pracuje v Hastingsu, ale pochází odjinud. Může to být ovšem rovněž i někdo, kdo pravidelně co pět let odjíždí z bydliště na delší dovolenou.“

„A během dovolené vraždí?“

„Zažili jsme už i podivnější věci. Možná si svoje nové působiště předem prozkoumá, ba dokonce si vybere i potenciální oběti, a pak se vrátí a uhodí.“ Isabel pokývala hlavou a pokračovala: „Po pravdě řečeno, když se podíváte na mapu, jasně vidíte, že ta dvě předchozí působiště jsou vzdálená jen den cesty od Hastingsu, ačkoli leží v

různých státech. Proto nemůžeme vyloučit, že bydlí někde mezi nimi.“

„Herdek, doufala jsem, že ten okruh aspoň trochu zúžíme.“

„Pamatuj, že univerzum nám nikdy nic neusnadňuje,“ připomněla jí Hollis. „Jediní muži, které můžeme spolehlivě vyloučit, jsou ti, kteří žijí v Hastingsu nejméně patnáct let, neopouštějí město na dovolenou delší než dva týdny, nezúčastnili se žádných školení mimo město, návštěv v jiných městech, ani žádných celodenních výletů v daných obdobích.“

Mallory se zatvářila znechuceně. „Pak ovšem nemůžeme vyloučit žádného. Ještě i ti, co tady žijí celý život, někde studovali, někam jezdili a podobně. A celodenní výlety? V Columbii. Atlantě i leckde jinde jsou lákavé obchody, všechny sotva půl dne cesty z Hastingsu.“

„Tohohle právě jsem se obávala,“ vzdychla Isabel.

Mallory pokývala hlavou. „Silně pochybuji, že odhalíme někoho, kdo byl šest týdnů na dovolené nebo denně někam jezdil během těch dvou období. Jedině kdybychom vyslechli celé město do poslední nohy. Jenže kdo si pamatuje přesná data zpřed tolika let? A navíc, jak už jsem řekla, lidé jezdí za nákupy, do práce, do školy... Já sama jsem tři roky studovala v Georgii. Tys byl pryč čtyři roky, vid', Rafe?“

„Jo. Čtyři roky na Dukově univerzitě v Severní Karolíně.“ I on vzdychl. „Máš pravdu. Všichni občas odjíždíme z Hastingsu, někdy i na delší dobu, o jednodenních cestách a nákupech ani nemluvě. Řekl bych, že tenhle fakt nám okruh podezřelých nezúží.“

„Při troše štěstí objevíme nějaké podezřelé a alespoň budeme vědět, nač se jich máme ptát,“ povzbuzovala je Isabel.

Hollis přestala poslouchat – ne však schválně. V procesu vyšetřování byla nováčkem, proto byt' se skoro pokaždé rozbíhal zdlouhavě a ve víceméně standardních kolejích, pořád jí připadal zajímavý.

Zpočátku si ani neuvědomila, že Isabelin hlas slábne do podivného dutého ticha. Pak ale zjistila, že neslyší ani ostatní, byt' mluvit nepřestali. Po těle jí naskočila husí kůže.

Nebyl to příjemný pocit.

Oběhla pohledem všechny u stolu. Viděla je otvírat ústa a gestikulovat, slova však zachytila jen tu a tam, útržkovitě. Najednou jí všichni připadali nezřetelní, jakoby v mlze. A ona sama jako kdyby se jim okamžik od okamžiku víc a víc vzdalovala. Děsilo ji to. Šíleně ji to děsilo.

Otevřela ústa, aby něco řekla nebo alespoň vydala nějaký zvuk, když tu ji záhadné puzení přinutilo otočit hlavu ke dveřím. Vysloveně proti své vůli se tam podívala.

Stála v nich žena.

Blondýnka.

Viděla ji mnohem zřetelněji než kolegy u stolu. Vypadala překrásně. Měla hezké rysy obličeje, vlasy jako leštěné zlato a pronikavé modré oči.

Upírala je na ni.

Otevřela ústa a začala něco povídat.

Hollis zamrazilo, násilím od ní odtrhla zrak v pudové snaze zavřít kanál pojící ji se světem mrtvých, z něhož se bezpochyby žena – zavražděná žena – vynořila.

Ten svět byl studený, temný, děsivý.

Vládla tam smrt.

Mallory si znovu promnula spánky. „Dobrá, vraťme se k tomu, co asi ho podle vás provokuje. Co může být oním spouštěcím mechanismem?“

„To žel nevíme. Dlouhé období klidu mezi sériemi vražd je možné vysvětlit jeho potřebou nejprve se se svými budoucími obětmi seznámit, to jsme si konečně už řekli,“ vzdychla Isabel.

„Možná, s jistotou ovšem to nevíme,“ konstatoval Rafe.

„Podle našeho přesvědčení vrah potřebuje mít pocit, že oběti dobře zná. Ať už ho k tomu vede jakýkoli důvod, určitě to pro něj nejsou neznámé ženy. Možná něco, co o nich zjistí, v něm vyvolá zkrat a on se rozběsí – zaručeně alespoň u první oběti tomu tak bylo. Každopádně si potřebuje získat jejich důvěru. Ta nutně patří k jeho rituálu, protože všechny opustily bezpečí svého auta a dobrovolně s ním šly do lesa.“

„Nevybírá si ale všech šest ještě předtím, než začne vraždit. Jinak bys na jeho seznamu nebyla.“

„Správný postřeh,“ souhlasila Isabel. „Patrně je schopný přestat věnovat svou pozornost ženě, kterou právě sleduje, vzít na vědomí jinou a zařadit ji mezi oběti. Navzdory nepřičetnému jednání při činu samém je čím dál zřejmější, že jinak se chová zcela klidně, až chladnokrevně.“

„Musíme ji najít.“

Všichni stočili pohledy na Hollis. Napjatý měla nejen hlas, i výraz obličeje. Hryzala si nehet, týž, který měla, jak si Rafe všiml, už ohryzaný do masa.

„Sleduje ji. Pozoruje ji. Myslí na to, co s ní udělá. Musíme –“

„Hollis.“ oslovila ji Isabel tiše, „uděláme všechno, co je v našich silách, abychom ji našli dřív, než po ní skočí. To ale se nám může podařit jedině tehdy, když probereme všechno, co víme o ženách, které už zabil. Musíme zjistit, co měly kromě barvy vlasů společného. A nejen navzájem, ale i s ním.“

Hollis upřela nevidomé oči na partnerku. „Jak můžeš o tom mluvit tak klidně? Víš přece, co ji čeká. Obě to víme. Dobře známe ten pocit, tu bezmocnost, agónii, hrůzu –“

„Hollis!“ Isabel nezesílila hlas, přesto kupodivu dosáhla, že Hollis zamžikala.

„Promiňte,“ řekla pak, přitiskla si bříska prstů na zavřené oči a hned nato je otevřela. „Jde jenom o to, že –“ Tentokrát ji nikdo nepřerušil, a přece se obrátila tak prudce, jako by na ni někdo křikl jménem, a upřela pohled na stěnu se zavřenými dveřmi. Pohled očí s panenkami zvětšenými bezmála přes celé modré duhovky. Zbyl z nich jen uzounký lem.

Rafe pohlédl na Isabel. Nespouštěla přimhouřený zrak ze své partnerky. Když se znovu zahleděl na Hollis, byla zřetelně bledší než předtím a viditelně se chvěla.

„Proč jsi tady?“ zeptala se Hollis někoho, koho kromě ní nikdo z přítomných neviděl. „Hlasitěji, neslyším tě! Chci tě slyšet. Chci ti pomoci.“

Isabel se tiše zeptala: „Kdo je to Hollis? Koho vidíš?“

„Neslyším ji. Snaží se mi něco říct, jenže ji neslyším!“

„Soustřed' se. Poslouchej pozorněji!“

„Snažím se! Vidím ji, ale... Vrtí hlavou. Vzdává to. Ne, počkej, neodcházej...“

Rafovi zalehlo v uších těsně před tím, než se Hollis vzdala soustředování. Lekl se, ale měl to za čistou náhodu. Vlastní hlas mu zněl hluše, když sám sebe slyšel ptát se jí: „Kdo to byl? Koho jsi viděla?“

Hollis na něj chvíli tupě civěla, pak stočila pohled na nástěnku s fotografiemi obětí a dalšími informacemi o nich. „První oběť. Jamie Browerovou.“

Kapitola pátá

Pátek 13. června. 14:30

Emily Browerová si připadala fakt hrozná. Hrozná dcera a ještě hroznější sestra.

V den pohřbu očividně otřesení lidé k ní přistupovali, tlumenými hlasy jí vyslovovali lítost nad neštěstím, které potkalo Jamie, někteří se ptali, jak se s ním vyrovnává.

„Dobře. Držím se,“ odpovídala každému stejně.

Dobře. Drží se. Má přece vlastní život a ten sestřinou smrtí neskončil.

„Opravdu jsem v pořádku.“

Byla tam jediné kvůli svým truchlícím rodičům. Dovolovala lidem, jež ani neznala, objímat ji a šeptem jí kondolovat. Psala děkovné kartičky za všechny ty květiny a soustrastná psaní, protože matka se nezmohla na nic kromě pláče. Vyřizovala i telefonáty Jamiiných přítelkyň ze školy, které se o její smrti postupně dovídaly.

„Dostanu se z toho.“ *Jsem pokrytec.*

Nikdy si s Jamie nebyly blízké, byla však její sestra, proto se měla rmoutit. Měla být zděšená jejím zavražděním, ještě k tomu tak hrozným způsobem. Rozhodně by měla cítit i něco jiného než jenom znechucení.

Jenže necítila...

„Nevím, co dělala předchozí týdny.“ odpovídala právě na otázku detektivce Mallory Beckové. „Jamie měla vlastní byt a práci, která ji velice zaměstnávala, navíc ráda cestovala. Párkrát do měsíce přišla na rodinný oběd, ale jinak...“

„Jinak jste se nevidaly?“ napomohla ji detektivka.

„Zřídka. Byla ode mě o šest let starší. V podstatě jsme měly pramálo společného.“ Snažila se krotit netrpělivost alespoň v hlase, když už co chvíli zabíhala pohledem k vysoké blondýně z FBI, stojící u protější zdi pokoje.

„Nevíte tedy, jestli s někým chodila?“

„Ne. Už jsem vám to přece řekla.“ Emily nechápala, co tu ženu z FBI tak zajímá na fotografiích a pohárech ze soutěží, jichž stál

značný počet na policích po obou stranách krbu. Copak ještě nikdy neviděla tradiční památeční výstavku?

„Nevíte, jestli měla adresář?“

Emily se zamračila na detektivku. „Ten má přece každý.“

„V jejím bytě jsme žádný nenašli.“

„Tak potom ho musela mít v práci.“

„Ten, který jsme našli v její kanceláři, obsahoval jenom pracovní poznámky a kontakty.“

„Pak tedy nevím.“

„Měla velice dobrou paměť,“ promluvila z ničeho nic agentka Isabel Adamsová, s úsměvem zahleděná na Emily. „Jsou tady trofeje ze soutěží v strojoipse a chemii. Jamie si nepotřebovala nic zapisovat, nemám pravdu?“

„Většinou nepotřebovala,“ neochotně připustila Emily. „Měla skvělou paměť, hlavně na čísla – telefonní i jiná. Vynikala v maticе.“

Isabel se tiše zasmála. „I má sestra excelovala v matematice. Z duše jsem matematiku nesnášela. Ráda jsem zato z čísel dělala obrázky, pro co přirozeně mí učitelé nejevili pochopení.“

Emily se mimoděk zasmála. „Já jsem čísla překreslovala na obličejе. Ani pro to kantoři neměli pochopení.“

„Až jako dospělá jsem poznala.“ pokračovala Isabel, „že jedni lidé mají vztah k číslům, zatímco jiní k slovům. Těch, co by vládli obojím spolu, je nevalně.“ Opatrně se dotkla jednoho ze zarámovaných diplomů na polici. „Jak se zdá, Jamie k nim patřila. Tady dokonce vidím cenu za povídku, kterou napsala na vysoké.“

„Hrozně ráda vyprávěla příběhy,“ prozradila Emily. „Některé bývaly smyšlené, jiné naopak se jí doopravdy přihodily.“

„Říkala jste, že ráda cestovala. Vyprávěla vám někdy něco ze svých cest?“

„Někdy ano – u nedělního oběda. Vzhledem k přítomnosti rodičů bývalo její vyprávění nudné – o muzeích, která navštívila, historických památkách a podobně.“

„Nikdy nemluvila o mužích, se kterými se na cestách setkala?“

„Ne. Kdyby se měla posuzovat čistě podle jejích řeči, tak žila jako jeptiška.“

„Vy ale jste pravdu znala. Chodila s někým?“

„O svém soukromém životě se mnou nikdy nemluvila.“

Isabel se znovu povzbudivě usmála. „Sestry spolu o něm ani mluvit nepotřebují, že? Ty vždycky vědí, co se děje, mnohem líp než kdokoli jiný.“

Emily se trochu zarazila, jenže agentčin spiklenecky chápavý úsměv ubíral na stíněnosti předchozích dnů a tím i na její nechuti mluvit.

„Víte, každý ji považoval za dokonalou. Všechno jí vždycky šlo jako po másle. Byla dobrá ve všem, nač sáhla. Všichni ji zbožňovali, vydělávala úžasné peníze... A přitom v sobě tutlala strach. Určitě nejmíň poslední týdny před smrtí. Já aspoň jsem si ho u ní všimla. Byla nervózní, nesvá, pořád někam spěchala, jako by najednou neměla na nic čas. Připadala mi k smrti vyděšená.“

„Proč?“ tiše se zeptala detektivka Becková.

„Kvůli svému velkému tajemství. Věděla, jak by rozrušilo a zdrtilo rodiče i jiné lidi, kdyby je znali. Zděsili by se. Něco takového se ve městě jako Hastings jednoduše nedělá. Nikdo by ji nepochopil. Proto se bála, že to praskne.“

„Co mělo prasknout, Emily?“ naléhala Isabel.

„No že je na ženy,“ vyhrkla s hysterickým smíchem Emily. „Byla lesbička, a ne lecjaká. Naše krásná Jamie, dokonalá ve všem všudy, byla domina. Oblečená do lesklé černé kůže. v sít'ovaných punčochách a lodičkách na vysokém jehlovém podpatku, nutila jiné ženy plazit se před ní, podlézavě se jí vlichocovat a otrocky plnit její příkazy.“

Agentka Adamsová navenek nedala najevo překvapení. „Jste si tím jistá, Emily?“

„To si pište, že ano. Mám její fotky.“

Když o několik minut později nasedly do služebního džípu, Mallory se zeptala Isabel: „Tys to o Jamie Browerové věděla už předem, nebo ses to dozvěděla teprve v tom pokoji?“

„Až jsme tam vešly. V tom domě to na mě přímo křičelo.“

„Skutečně? Je fakt k nevíře, jak dokonale dovedou lidé tajit své poklesky. Žádný náznak toho jsme předtím nepostřehli, a to jsme já i Rafe už několikrát s Emily mluvili. Mluvili jsme i s jejich rodiči, s

Jamiinými přáteli, kolegy. Nikdo seabemíř nenaznačil, že vedla nekonvenční sexuální život.“

„Já vím. Četla jsem jejich výpovědi. Jamie údajně chodila s několika muži tady ve městě, z nich nejméně dva uvedli, že poměrně nedávno s ní měli pohlavní styk.“

Mallory nastartovala, rychlost však nezařadila. Zamračená se nejprve otočila obličejem k Isabel. „Určitě nelhali. Vsadím na to svůj policajtský plat.“

„Také si myslím. Už jenom jejich ochota přiznat něco, zač mohli být řazeni k podezřelým, napovídá, že nelhali. Podle mého názoru ale nebyla bisexuální – neměla stejně ráda sex se ženami jako s muži.“

„Tak proč spávala s muži? Aby zachovala své tajemství?“

„Zřejmě. Slyšelas přece Emily – v malém městě, jako je Hastings, by si každá úspěšná žena náramně dobře rozmyslela vyjít s něčím takovým na veřejnost. Tím spíš, když k jejímu tajnému sexuálnímu životu patřily biče, pouta a černá kůže. Pochopitelně by jí vadilo, kdyby zákazníci o ní věděli něco takového, když jim potřebovala prodat dům.“

„Sakra i mně by to vadilo.“

Isabel s hořkým pousmáním pokračovala: „Je sporné, nakolik je tahle informace důležitá. Nemohlo právě tohle být spouštěčem vražova puzení? Co když zjistil, že Jamie Browerovou nemůže mít, jak by byl chtěl? Co když objevil její tajemství a nedovedl se s ním smířit?“

„Na druhé straně může jít o podružnou záležitost, která s její vraždou nijak nesouvisí,“ podotkla Mallory.

„Přesně tak.“

Mallory zařadila rychlost a rozjela se od domu Browerových. „Každopádně jde o nové zjištění. Díky štěstí, žes měla se svou sestrou podobné zážitky jako Emily.“

„Nemám sestru,“ přiznala se Isabel k účelové lži.

Mallory zaraženě chvíli mlčela, pak prohlásila: „No jasně! Zachytilas její myšlenky a hned jsi jich využila, aby se rozpovídala. Čísla, ze kterých ve škole dělala obrázky obličejů, to, jak slabá byla v matematice, ve které sestra naopak vynikala... Potřebovalas, aby si

myslela, že jste si podobné, proto prozradila sestřino nejtajnější tajemství. Takhle využíváte ty svoje schopnosti?“

„Ano, i tak,“ přitakala Isabel. „Plyne z nich výhoda, která někdy rozhodne. Navíc jsem se dozvěděla, že Emily byla v rodině druhořadá. Proto dokázala na sestřino tajemství přijít. Věděla víc, než si kdokoli uvědomoval. Je velká pravděpodobnost, že dokonce viděla něco, co by ji mohlo stát život.“

„Co?“

„Vraha své sestry.“

15:30

Isabel s povzdechem zavřela spis a pohlédla na Rafe. „Dobře jsem si pamatovala. Všech dvanáct žen, které zabil před příchodem do Hastingsu, bylo heterosexuálních. Ani jediná nevedla dvojí život, ať už s biči a pouty, nebo bez nich. Druhá a třetí oběť v Hastingsu – Allison Carrollová a Tricia Kaneová, byly rovněž heterosexuální orientace, přinejmenším žádné náznaky něčeho jiného jste nezjistili. Je to tak?“

„Je,“ zahučel Rafe.

„Přesto požádám lidi v Quanticu, aby oprášili staré spisy a poslali po pár agentech do Alabamy a na Floridu ještě jednou prověřit život prvních obětí, než zemřely. Teď když jsme se dozvěděli o tajném životě Jamie Browerové, musíme zjistit, jestli nějak nesouvisel se spouštěcím mechanismem vražedné nenávisti pachatele.“

„Ano, odmítnutí tohoto druhu mohlo být pro něj nesnesitelné. Být odmítnutý jako muž jen proto, že je muž,“ vyjádřil se Rafe.

„Je to docela možné,“ zamyšleně připustila Isabel.

Rafe se zahleděl na tři malé barevné fotografie Jamie Browerové v kostýmu dominy. Tvořil ho přiléhavý kožený korzet se stříbrnými cvočky, síťované punčochy s podvazky, vysoké jehly... a bič v ruce. Na každém ze snímků s ní byla nějaká žena. Na jednom se před ní plazila, na dalším klečela, na posledním se otrocky krčila – doslova otrokyně, jak se vyjádřila Emily.

Zatímco Jamiin obličej byl dobře viditelný, její partnerka měla na obličejí černou masku.

Rafe přisunul fotografie těsně k sobě a pozorně se na ně postupně zahleděl. „Řekl bych, že na všech třech je tatáž žena.“

Isabel souhlasně pokývala hlavou. „A já k tomu doplním, že všechny tři fotografie vznikly téhož dne, během téhož... setkání. Jejich kostýmy i... ehm... pomůcky mohou klidně náležet k nějakému rituálu, čili s jistotou nic tvrdit nemůžeme.“

„Můžu předpokládat, že ta druhá žena není žádná z těch, co znám?“

Isabel se trpce usmála. „Člověka to notně rozhodí, vid’? Myslím takovéhle tajemství.“

„Takovéhle bez debaty. Jak má potom člověk vědět, co za lidi má ve skutečnosti kolem sebe?“

„To je fakt,“ uznala Isabel podivně, ale než se Rafe zmohl na slovo, pokračovala normálním tónem: „Kostým druhé ženy na fotografiích je sice hodně úsporný, ale jelikož i pevný a přiléhavý, její postavu značně maskuje. Ani odhadnout její výšku nelze. A vlasy i obličej jí kryje maska.“

Rafe si tlumeně odkašlal a zamumlal: „A jelikož je všude vyholená...“

Isabel se nad tím ani nepohoršila, ani do rozpaků neupadla. S chápavým přikývnutím řekla: „U sadomasochistických hrátek je vyholení běžné – tedy jak dokazují materiály poslané nám z Quantica. Škoda, barva ochlupení by nám prozradila přirozenou barvu jejích vlasů. Nejsou na ní vidět žádná mateřská znamínka, tetování či jakákoli vada krásy, která by nám pomohla s identifikací.“ Po krátké odmlce pokračovala: „Nevíme, jestli Jamiiny partnerky žijí v Hastingsu, osobně ale se domnívám, že ne.“

„Před několika týdny bych skálopevně tvrdil, že hledat v Hastingsu sériového vraha je absurdní,“ poukázal na svůj omyl Rafe. „Ve srovnání s těmi vraždami jsou Jamiiny sadomaso aktivity nevinná zábava.“

„Jistě, jenže pro Jamie zrovna docela nevinná ne. Co když proto měla tak hrozný strach, protože její partnerka – ta poslední – žila ve městě a nedovedla zachovat tajemství tak dokonale jako ona? To by vysvětlovalo, proč si Emily všimla sestřiny čím dál větší nervozity a vystrašenosti. Nevíme totiž, kde ty fotografie vznikly. Ačkoli Emily

tvrdí, že je vzala z krabice, kde jich byla spousta, v bytě Jamie jsme nic nenašli.“

„Mě překvapuje, že Emily tu krabici vůbec našla,“ podotkl Rafe. „Nezdá se mi, že by ji Jamie nechala jen tak se někde povalovat.“

„Milá Emily určitě horečně šmejdila. Nám tvrdila, že si všimla třicího rohu krabice zpod Jamiiny postele a podlehla zvědavosti, já ale si myslím, že u ní naopak slídila po nějakém temném tajemství. Věděla, že sestra má z něčeho strach, a chtěla zjistit z čeho. Byla to první škvírka v brnění její dokonalé sestřičky.“

„Proč vlastně ty fotografie vzala?“ nahlas zapřemítal Rafe.

„Coby důkaz. I kdyby je nezamýšlela někomu ukázat – ani Jamie samé – potřebovala mít v rukou důkaz, že její sestra není zdaleka tak dokonalá, za jakou ji mají rodiče a ostatní. Stačilo jí vědomí, že vlastní důkaz o sestřině poklesku. Nepřipadá mi ani pomstychtivá, ani vyděračka.“

Rafe souhlasně pokýval hlavou. „S tím souhlasím.“

„A sama tu krabici povytáhla, aby růžkem trčela ven a Jamie ještě víc zneklidnila. Pokud v ní bylo fotografií hodně, Jamie mohla těžko s jistotou vědět, jestli nějaká nechybí. Určitě ale ji napadlo, jestli krabici nenašla její sestra. A proto jsme ji nenašli.“

„Protože ji skryla na bezpečnější místo?“

„Já na jejím místě bych to zaručeně udělala. Otázka zní kam. Tví lidé důkladně prohledali její kancelář, já bych ale rozhodně fotografie tohoto druhu na pracovišti nenechávala. Neměla bezpečnostní schránku?“

„Měla, v ní ale jsme našli jenom doklady – pojistky, vlastnické listiny na několik nemovitostí a podobně. Jinak nebylo v schránce nic, co by nám posloužilo za stopu. Pár našich lidí sestavuje soupis jejího majetku a ověřuje existenci a místa všech nemovitostí.“

Mallory přišla právě včas, aby zaslechla předchozí Isabelinu otázku. Proto když Rafe zmlkl, sama řekla: „Jamiina bezpečnostní schránka? Právě jsem si to znovu ověřovala. Měla jenom tu jednu. V žádné jiné bance ji neznají.“

„Alespoň ne pod jejím pravým jménem,“ prohodil Rafe.

Mallory vzdychla. „Můžu oběhat všechny banky v okolí a ukázat tam její fotografie. Anebo s nimi v pondělí ráno poslat

několik lidí. protože dnes už je pozdě. Myslím ale, že by se sami ozvali, když vyšla její fotografie v novinách.“

„Tohle banky nedělávají,“ namítla Isabel. „Nechtějí se do něčeho namočit. Anebo se domnívají, že nevědí nic, co by policii pomohlo.“

„Anebo samy mají svá temná tajemství, střežená jako oko v hlavě,“ doplnil Rafe.

„Je až neuvěřitelné, kolik lidí znervózní při pomýšlení, že by se policie mohla o ně zajímat.“

„Jejich poklesky bývají někdy velice zábavné,“ poznamenala Mallory.

Isabel se zazubila. „To je pravda, jenže co se tohohle případu týká, sotva na takové dojde. Škoda že nemůžeme uveřejnit výzvu. Ušetřila by nám spoustu času.“

„A energie,“ dodal Rafe.

„Té taky. Jestli měla Jamie někde schránku pod falešným jménem a v přestrojení, mohla v ní přechovávat ledacos. K přestrojení by jí stačila i paruka. S její fotografií nejspíš neuspějeme, ale zkusit to musíme.“

Rafe plně souhlasil. „Uděláme všechno, co je v našich silách, abychom měli jistotu, že jsme nic nezanedbali. Osobně do tohohle pátrání nevkládám valnou naději, zvláště když už víme, jak úzkostlivě chránila své tajemství.“

„Možná jich měla víc.“ upozornila Isabel. „Víme, že vydělávala velice slušně, na druhé straně ovšem značně investovala a žila na vysoké noze. Ty sadomaso hrátky pro ni nemusely být čistě zábava.“

„A kruci!“ ujelo Rafovi. „Že by byla profesionálka?“

„Existuje spousta lidí ochotných platit za to, být někým ponižovaní. Jamie byla čiperná podnikatelka, tak proč by nezpeněžila i tenhle svůj talent?“

* * *

Cheryl Baynová na své kariéře tvrdě pracovala. Bez reptání vykonávala všechny nudné a často podřadné práce, vyžadované na začínajících reportérech. Tím spíš když tito byli zaměstnanci

televizní stanice čtvrté kategorie. Do vysílacího času musela zařazovat přibližlou *vatu*, například co tuto sezonu letí u dam z lepší společnosti, jak to vypadalo na oslavě starostových narozenin, nebo o čerstvě narozených lvíčatech v místní zoo.

Kolosálně jí to lezlo na nervy.

Když jí producent nabídl možnost služební cesty do Hastingsu, aby tam udělala reportáž o sérii vražd – protože žena je k tomu podle jeho názoru nejvhodnější, navíc jí bezpečnost zajišťuje, že je bruneta – bez váhání po příležitosti chňapla.

A teď se tady strachy třásla jako osika.

Byl pátek odpoledne, kameraman odešel natočit nějaké ilustrační záběry města a ona se ve stínu rozložitého dubu před radnicí pranic v bezpečí necítila, přestože nebyla sama. Okolí radnice se lidmi z médií přímo hemžilo.

„Začíná nám to vychládat.“ prohodila Dana Earlyová, zkušenější reportérka z konkurenční columbijské televize, mračíc se na policejní budovu přes ulici. „Ať vypátrali cokoli, očividně se s námi o to neráčí podělit.“

„Ještě že aspoň ta tiskovka byla,“ poznamenala Cheryl.

„Jenže neřekli nic nového.“ Dana umravnila plavou kadeř, která se jí vysmekla zpoza ucha. Změřila si Cheryl, chvíli váhala, načež se zeptala: „I ty máš pocit, že tě někdo sleduje? Nebo ho máme jenom my blondýny?“

Cheryl se ulevilo, že konečně má s kým promluvit na toto téma. „Mám, ale myslela jsem, že si to jenom namlouvám.“

„Ptala jsem se různých žen ve městě a každá mi řekla, že má podobný pocit. Výjimkou nebyly ani policistky, jen odmítly mluvit na kameru. Kdyby šlo o jednu, o dvě, považovala bych to za paranoii, jenže proč se bojí všechny?“

„Možná jsou to jenom nervy.“

„Jenže co když nás opravdu všechny sleduje? Mám z toho zatraceně nedobrý pocit,“ upřímně se přiznala Dana, „Inu, jsi blond...“

„Viděla jsem seznam nezvěstných žen z města a okolí.“ Dana zavrtěla hlavou. „Nejsou všechny blondýny. Dávej na sebe pozor, Cheryl!“

„Dík za radu.“ Sledovala plavovlasou kolegyni, jak odchází, a když sama k sobě tlumeně pronesla: „Děkuji pěkně za takovou perspektivu,“ uvědomila si jak dutě jí zněl hlas.

„Prostitutka?!“ vyhrkla Mallory.

„Ona sama by to prostitucí určitě nenazvala.“ důrazně namítla Isabel. „Spíš placenými službami, už protože pravidla hry včetně všeho ostatního zřejmě stanovovala sama. Nemusela si komplikovat život složitými citovými vztahy, čistě využívala skutečnosti, že jí ovládání jiných žen, snad dokonce i mužů, skýtá uspokojení. Nevíme totiž, jestli jejími partnerkami – nebo chcete-li zákaznicemi – byly výhradně ženy. Je to pouze tvrzení její sestry, ta ale určitě neviděla všechny fotografie z té krabice.“

„Ty jí věříš?“ zeptal se Rafe.

„Myslím, že viděla víc, než nám přiznala, ale co víc, netuším.“

„Co odpověď, to víc a víc dalších otázek se vnucuje,“ s povzdechem konstatoval Rafe.

Isabel, usazená za konferenčním stolem nejbliž k němu, sáhla po jedné z fotografií, aby si ji mohla důkladněji prohlédnout. „To je bohužel při vyšetřování série vražd běžné. Mimochodem, nemáte někdo představu, kde je to asi fotografováno? Nevypadá to na normální pokoj. Pochybuji, že tuhleto místnost najdeme v místních hotelech nebo motelech. Není vám na ní něco povědomé?“

Mallory přisedla k Rafovi z druhé strany a opřená o loket se pozorně zahleděla na snímky. „Mně ne. Nenacházím nic, co by mi něco říkalo. Holé stěny, na podlaze linoleum a – bffr – špinavá matrace na dřevěné paletě. Na pohodlí si rozhodně nepotrpěly.“

„Spíš naopak,“ přitakala Isabel se znechucenou grimasou. „Zkusilas někdy chodit na takhle vysokých jehlách? Jsou mor na nohy.“

Rafe se na ni se zájmem podíval. „Jehly? Muselas v nich být strašně vysoká!“

„V těch, ve kterých jsem zakoušela muka, jsem měřila sto třiadevadesát centimetrů. Všimněte si, že o nich mluvím v minulém čase. V životě už si je neobuju.“

I Mallory podlehla zvědavosti. „Proč jsi je měla na nohou?“

Isabel se zasmála. „Ujišťuji vás. že kvůli práci, ne pro zábavu. Podle Bishopova přesvědčení máme na vlastní kůži poznat veškeré aspekty policejní práce, čili jsem musela jistý čas sloužit v protidrogové jednotce. Nu a jelikož tato služba vyžaduje i převlek za prostitutku, na koho mohl los padnout...“

„Než přirozeně na tebe,“ hbitě doplnil Rafe.

„Vyfasovala jsem mejkap, divokou paruku, těsné minišaty a jehly. Po těchhle zkušenostech jsem nemohla necítit k šlapkám respekt. Jejich práce vůbec není lehká, a to jsem jenom postávala na ulici.“

Rafe si znovu odkašlal – ve snaze zahnat představu Isabel v převleku za prostitutku. Nato poklepal po jedné z fotografií před sebou. „Vraťme se k té místnosti...“

Mallory se potměšile zašklebila, hned nato ale zvážněla. „Mohl by to být sklep nebo suterén, všimněte si, jak na zem dopadá světlo. Nevypadá na umělé osvětlení. Místnost má okno, a ne zrovna malé, jaká bývají ve sklepech či suterénech. Podle úhlu dopadu světla se nachází značně vysoko.“

„Suterén může mít i normální okna,“ bručel Rafe. „Ani mně ale se to na suterén nezdá. Objektiv bere záběr od podlahy po strop, a přiznám se, takhle vysoký strop jsem dosud v suterénu neviděl. Spíš by se mohlo jednat o nějaký sklad.“

„Ano. Záběry byly dělané z jednoho místa, zřejmě aparátem na stativu. A pomocí automatické, časově nastavené spouště. Nezdá se mi, že by byl přítomný fotograf.“

„Ta subinka možná ani o fotoaparátu nevěděla,“ nadhodil Rafe.

„Subinka?“ Mallory si ho udiveně změřila. „Absolvovals snad rychlokurs sadomasochistických termínů, nebo je tenhle žargon mnohem rozšířenější, než jsem se domnívala?“

„Na toto mám právo neodpovědět,“ šklebil se Rafe. „Jenom tolik uvedu na svou obranu, že jsem před hodinou skončil se stahováním materiálů o sadomaso problematice, zaslaných z Quantica. Aspoň víš, nač jdou peníze z tvých daní. Jsem o poznání informovanější.“

„O tom nepochybuji.“

„Poslali jenom holé fakty. Mail. Ne stránky z časopisů nebo příručku pro začátečníky,“ ujistil ji škodolibě. „A vyčetls něco zajímavého?“

„Nic, co by nám pomohlo,“ zalitoval.

„Na tohle jsem se neptala.“

„Jenže já jsem na tohle odpověděl.“

„Škorpíte se obdobně i na soukromých večírcích?“ ironicky zasáhla Isabel.

„Promiň!“ omluvil se Rafe.

„Není co, neomlouvej se. Při řešení případů tohoto druhu se vždycky ráda zasměju, je-li kdy a čemu. Veselých chviliek dopřávají skoupě.“

„Něco humoru nám už poskytnuto bylo.“ prohodila Mallory. „A v souvislosti s dominou patrně zažijeme i další. Je těžké stavět se k tomuhle vážně. Dovedeš si představit. Isabel, samu sebe nebo jinou ženu, kterou znáš, vzít na sebe takovýhle úbor a v něm nutit jinou ženu lízat tvé boty? Oč vlastně jim jde?“

„Inu, pravděpodobně o ukojení touhy totálně někoho ovládat, dané vysokou hladinou psychické nejistoty a nevyrovnanosti. Takového dojmu jsem alespoň nabyla o Jamie.“

„Psychotronicky?“ zajímalo Rafa.

„Ano – z toho, co jsem zachytila v domě jejích rodičů a u Emily. Ale i na základě psychologického odhadu její osobnosti. Moc ráda bych viděla její byt, abych ji líp pochopila.“

„Určitě navodí lepší pocity než tyhle fotky,“ usoudil Rafe. „Jestli nemáte námitky, nedám je na nástěнку.“

Isabel souhlasně přikývla. Věděla, že do místnosti, a tedy i k nástěnkám s informacemi o obětech, mají přístup všichni policisté. „Uložíme je do tajného spisu.“

„My nějaký máme?“ podivila se Mallory.

„Teď už ano. Patrně nepotrvá dlouho, a bude praskat ve švech. Prozatím raději ať Jamiino tajemství zůstane jenom mezi námi. Jestli se ukáže pro vyšetřování nepodstatné, nevidím důvod vystavovat ji hanbě. Ani posmrtně.“

„O hanbu se zřejmě postará Emily,“ upozornila Mallory.

„Ta si, co ví, nechá pro sebe a spokojí se s tím, že odhalila sestřino ošklivé tajemství, o kterém nikdo jiný neví,“ zadoufala Isabel.

„Naznačovalas, že Emily mohla na sebe upozornit vraha své sestry. Proč?“ zajímalo Mallory.

Isabel se posadila a bezděky si promnula šíji. „Nedovedu konkrétně odpovědět. Žádné důkazy ani mé schopnosti to nepotvrzují. Emily neodpovídá profilu oběti – je sice světlavá, pro našeho vraha ale příliš mladá. Ještě neskončila školu, o úspěšné kariéře tedy také u ní nemůže být řeč. Je pouze bystrá, všímavá a zvědavá.“

„Ale?“ popoháněl ji Rafe.

„Jedná se čistě o můj pocit u nich v domě. Emily nedlouho před sestřinou smrtí byla v jejím bytě, a protože v tu dobu se kolem Jamie ochomýtal i vrah. předpokládám, že se jejich cesty zkřížily.“

„A možná si ho všimla.“ dopověděl Rafe. „A taky on jí.“

„Je to sice domněnka, nu... nezaškodilo by, kdyby vaši lidé na Emily nenápadně dohlédli. Aspoň když je mimo dům.“

„Přidělím jí dozor. V uniformě, nebo v civilu?“

Isabel krátce zauvažovala. „Ať je okatý. V uniformě. Instruuji hlídku, aby byla nevtíravá, ale ostražitá a pěkně na očích. Kdyby nic jiného, chráněním nejbližší příbuzné jedné z obětí můžeme vraha ukolébat v domněnce, že jsme na slepé koleji.“

„Nebo naopak na horké stopě,“ namítla Mallory.

„Pokud po ní jde, pak ano. V tom případě ho policejní dozor může přinutit dát jí pokoj. Každopádně to za pokus stojí.“

„Souhlasím,“ vyjádřil se Rafe. „Přidělím jí dozor a pak zajdeme do Jamiina bytu. Hollis šla do kanceláře Tricie Kaneové. Co kdybys ty, Mallory, zaskočila do Jamiiny? Čistě pro jistotu.“

„Její šéf zuří, že jsme zapečetili dveře a tím znemožnili přístup jemu i ostatním zaměstnancům do ní. Jestli ani tentokrát nic neobjevím, smím mu ji uvolnit?“

„Ano. Pokud FBI nic nenamítá.“

„Zhola nic.“ zavrtěla hlavou Isabel. „Jestli objevíš něco. co tam podle tebe nepatří, vezmi to sem.“

„Jasně.“

Rafe sledoval Isabel, jak otevírá kufřík a bere z něj prášky proti bolení hlavy. Vhodila do úst dva, zapila je zbytkem kávy a povzbudivě prohlásila: „Můžeme vyrazit.“

„Migréna?“

„Obvyklá,“ přiznala. „Jdeme na věc?“

„Je už pozdě,“ podotkl Caleb Powell.

Hollis zvedla oči od stolu ještě nedávno patřícího Tricii Kaneové a přikývla. „Ano. Děkuji, že jste kancelář zavřel, abych mohla prohledat její pracovní stůl.“

„Nemáte zač. Stejně tenhle týden nemám na práci ani pomyslení. Našla jste něco?“

„Nic, co by nám pomohlo.“ Zběžně si krátce přitiskla bříska prstů na víčka – Caleb si uvědomil, že to dělává často, jako by měla nějaký tik – a zahleděla se na kupku věcí na jinak pečlivě uklizeném stole.

„I já bych řekl, že tady není nic zvláštního k nalezení,“ prohodil a zapřemítal, je-li opravdu tak unavená, jak vypadá. Pro jistotu by se neměl snažit toho zneužívat.

Hollis pokývala hlavou. „Policie okopírovala všechny strany jejího diáře a prošla záznam po záznamu. Všechny zápisy a čísla se týkaly výlučně práce. Těch pár osobních věcí, které tady měla, má běžně na pracovišti kdekteřá žena. Pudr, rtěnka, flakon voňavky, manikúra. A roztržená fotografie milého, kterou ještě nebyla s to hodit do koše.“

Caleb se pousmál. „Jednou či dvakrát jsem ji přistihl koukat na ni. Řekla mi totéž co vy. Že ještě není s to zbavit se jí.“

„Některým lidem trvá dlouho, než se přenesou přes zradu.“

Nechtěl se k tomu vyjadřovat. „Takže jste nic nenašla?“

„Nic.“ Hollis vstala, pohlédla na dveře a v tom okamžiku strnula s očima vytřeštěnýma do prázdna.

Caleb se ohlédl, nato se pohledem vrátil k ní. Měl dojem, že právě zažila šok, rychle ale se z něj vzpamatovala. Z čeho šok? „Co je vám?“ zeptal se.

Zamžikala a podívala se na něj. „Mně? Nic. Vůbec nic. Důvěrně vám prozradím, že vyšetřování se soustřeďuje na první oběť. Jsme

přesvědčení, že něco, co se týká její osoby nebo její vraždy, nám pomůže odhalit pachatele.“

Přemítal, jaká je bleďá, její slova mu však přehlušila myšlenky. „Čili Triciina vražda poputuje do šuplíku,“ zahudroval nespokojeně.

Hollis vážným tónem pokračovala: „V policejní zasedačce, kde se každý den scházíme, jsou nástěnky, na každé třetina vyhrazená fotografiím a informacím o jedné z obětí. Shrnují její poslední týdny před smrtí, zvyky, oblíbená místa i události, které by mohly být důležité. Den co den budeme hledět na fotografie těch žen, den co den mluvit o jejich životech, o lidech, se kterými se znaly, a snažit se přijít na člověka, který je zabil.“

Caleb pomalounku vydechl. „Promiňte. Já jenom. že... Víte, měl jsem Tricii rád.“

„Rozumím.“ Znovu pohledem zabloudila kamsi za jeho záda. „Chci, abyste věděl, že na Tricii v žádném případě nezapomínáme a jejího vraha dopadneme.“

„Říkáte to, jako byste si tím byla naprosto jistá, agentko Templetonová.“

Trochu ji zaskočil. „Nevzdáme se, dokud ho nepolapíme. Je to jen otázka času, pane Powelle.“

„Pro vás Caleb, prosím. A děkuji, že se snažíte.“

Hořce se usmála. „Když vy Caleb, pak já Hollis. A agentka ještě nejsem. Zatím pomocná vyšetřovatelka. Takové je zařazení členů naší jednotky, kteří nemají ani policejní, ani právnickou praxi. Jsem v ní teprve několik měsíců.“

„Pomocná vyšetřovatelka, ovšem jistě školená.“

„Velice čerstvě školená. Ve svém... předchozím životě... jsem dělala něco dočista jiného.“ Vyšla zpoza stolu a trochu nervózně dodala: „Moje partnerka ale je profesionálka. Nemusíte se bát, že sem z FBI poslali dvě zelená ucha.“

„Ani mě nenapadlo se bát.“ Jelikož Hollis zjevně byla na odchodu a on ji ještě nechtěl nechat odejít, prohodil: „Vzpomínám si na vaši zmínku, že jste byla malířka.“

„Ano, kdysi.“

„Kdysi? Copak umělec může jen tak přestat tvořit?“

Poprvé měla v jeho společnosti nepříjemný pocit. „Někdy se člověku přihodí něco, co mu úplně změní život. Já... nu... Už musím jít. Děkuji za vstřícnost, pane... Calebe. Ještě se ozvu.“

„Budu tady.“

„Ještě jednou dík. Na shledanou.“

Nepokusil se ji pozdržet, hodnou dobu po jejím odchodu však uvažoval, co asi se mohlo Hollis Templetonové stát takového, aby jí to od základů změnilo život.

Já zlo důvěrně znám, pane Powelle. Věřte mi. Setkala jsem se s ním totiž tváří v tvář.

Zhola ho nenapadlo, že to myslela doslova.

17:00

Cestou do bytu Jamie Browerové Rafe prohodil: „Všiml jsem si, žeš dosud nenavrhl(a). aby se šla na místo činu podívat i Hollis.“

„Myslíš po tom, co se stalo?“ Isabel pokrčila ramenem. „I ty sis musel všimnout, jak velice je... zranitelná.“

„To se stěží dá přehlédnout.“

„Má v sobě obrovský potenciál. Bohužel aby se stala médiem, musela projít peklem, a ještě se z toho docela nevzpamatovala. To, že navázala spojení se světem mrtvých navzdory strachu a nechtěné snaze je navázat, jenom dokazuje, jak velký potenciál se v ní tají.“

Rafe po ní letmo loupł očima. „Ty vážně věříš, že v zasedačce viděla ducha?“

„Ano. Věřím, že tam byl duch mrtvé Jamie Browerové.“

„Ty ale jsi ho neviděla, vid’? Tedy ji.“

„Ne. Já nemám schopnost vidět mrtvé,“ odpověděla suše. „Ani slyšet je. Jenom někdy cítím jejich přítomnost. Když se objeví, jako kdyby se změnilo ovzduší v místnosti. Možná protože v téhle dimenzi duchové nemají co pohledávat. I tys tu změnu vnímal, ne?“

Aniž odtrhl oči od cesty, zamumlal: „Jenom mi zalehlo v uších. Běžný jev. Pokud tam Jamie doopravdy byla, proč nic Hollis neřekla nebo něco neudělala, co by nám pomohlo najít jejího vraha?“

„Snažila se. Snažila se povědět něco Hollis – jediné osobě v místnosti schopné navázat s ní spojení. Žel Hollis ještě nebyla v stavu jí porozumět.“

„A nemohla jednoduše naškrábat nějaký krátký vzkaz? Třeba: *zabil mě XY?*“

Isabel zachovala vážný tón, když odpovídala: „Zatím nikdo z nás neměl tu čest s duchem či jinou nadpřirozenou, netělesnou formou síly, disponující schopností uchopovat předměty a něco jimi dělat. Pravda pokud právě nebyla v hostiteli nebo nějakého neovládala.“

Kapitola šestá

Poví to. Ty víš, že to poví.

Tentokrát ten hlas poslouchal, protože chtěl. Tuhletu část hry měl vždycky rád. Pozoroval je, sledoval, obeznamoval se s jejich každodenní rutinou.

Byl na lovu.

Hlas měl zajisté pravdu. Byla stejná jako ty ostatní. Smála se mu za zády. Nemohla se dočkat, kdy už prozradí jeho tajemství. Musel jí v tom zabránit dřív, než to udělá.

Už jsi zmákl tři. Ještě tři a máš na dlouho pokoj. Můžeš být znovu sám sebou.

„Jsem unavený,“ zamumlal. Ani na okamžik ji nepřestával sledovat. „Jsem tentokrát příšerně unavený.“

To proto, že se měníš.

„Já vím.“ Byl vrcholně opatrný, nepřetržitě se držel ve stínu, aby si nevšimla, že ji sleduje. U téhle to nebylo nijak snadné – pozorně vnímala své okolí, nepřetržitě byla ve střehu. Všiml si už, že se tak začínají chovat všechny. Část jeho já byla blažená, jaký je pašák.

Na druhé straně mu to ztrpčovalo život.

Zmákleš ji. Musíš. Jinak to poví.

„Ano,“ broukl si a navzdory riziku prozrazení zkrátil vzdálenost. „Nesmím jí dovolit, aby to pověděla. Ani jedné z nich to nesmím dovolit.“

Rafe ostře zabočil k obrubníku a zastavil. Ještě pořád byli v centru, sotva v půli cesty k Jamiinu bytu. Nepřestal upírat zrak přímo před sebe a z výrazu jeho povětřím ošlehaného obličeje se nic nedalo vyčíst.

„V hostiteli...?“

Isabel nepotřebovala být jasnovidka, aby věděla, že právě dospěl k mezi svých schopností uvěřit v paranormální jevy nebo alespoň připouštět jejich existenci. Případně mu došla trpělivost. Těžko mu to mohla mít za zlé.

„V hostiteli?“ opakoval nadále klidným tónem. „Neráčila bys mi blíž vysvětlit, oč jde?“

„Když člověk zemře a stane se z něj duch, někteří zemřelí odmítají přijmout svou smrt. Ať už z důvodu něčeho nedokončeného na zemi, nebo z neochoty pokračovat dalším stupněm ve své pouti, chtějí za každou cenu zůstat v téhle dimenzi.“

„Proto v některých domech straší?“ Rafe se musel hodně snažit o normální hlas.

„Částečně ano. V některých domech se opravdu zdržují duchové, kteří nechtějí pokračovat ve své osudové pouti. Většinou ale to, o čem lidé mluví jako o strašidlech, jsou jenom paměti toho kterého místa.“

„Paměti místa?“ nevěřícně vybuchl.

„Ano. Když lidé tvrdí, že na některém místě vídají ducha, který se chová pokaždé stejně, pravděpodobně se jedná o výron paměti místa. Vzorovým příkladem jsou spatřované pochoduující římské legie na pradávných bojištích. K tomuto jevu dochází i na místech jiných historických bitev, například u Gettysburgu. Ti ubozí vojáci těžko touží znovu a znovu po smrti opakovat bitvy, ve kterých padli. Sama ta místa si prostě zapamatovala, co se tam stalo.“

„Jak je to možné?“

„Vysvětlení vychází pouze z teoretických znalostí. Buď jsou daná místa nabitá specifickou energií, nebo mají ze zeměpisného či terénního hlediska lepší schopnost či předpoklady uchovávat energii než jiná. Na místech obzvlášť tragických událostí půda svým způsobem vstřebala extrémní emoční a elektromagnetickou energii. Občas energetické napětí toho místa překročí únosnou míru a část energie se uvolní formou těchto vzpomínek. Podobně probíhá výboj statické elektřiny. Pokud se tam současně vyskytují lidé ať už s aktivními, či pasivními psychotronickými schopnostmi, mohou formou obrazu vidět, co se na tom místě stalo.“

„Zní to docela věrohodně,“ připustil Rafe napůl váhavě, napůl zmateně.

„Jistě. Většinou to i věrohodné je, když se vezmou v úvahu vědecké poznatky. My alespoň je bereme. Zjednodušeně řečeno, podstata těchto jevů spočívá v různých formách energie.“

„Dobrá, a teď mi vysvětlí to s tím hostitelem.“

„Inu, jak už jsem řekla, někteří lidé i po smrti odmítají odejít do světa mrtvých. Pokud jsou nadmíru zoufalí nebo sveřepí, někdy se jim podaří shromáždit dostatek energie na to, aby... aby se usídlili v nějakém hostiteli. V živém člověku.“

„Mluvíš o posedlosti?“ V hlase už mu zase zněla skepse.

Isabel vyčkala, až se na ni podívá, pak teprve odpověděla: „Ne v hollywoodském smyslu toho slova. Tady nejde o žádného démona chrlícího zelený sliz, kterého by mohl vypudit exorcista – vymítač. Často to ani nejsou záporní anebo zlí duchové. Prostě chtějí jenom dál žít. Jde o případ klasického ovládnutí slabší či snadno zranitelné mysli silnější.“

„Chceš říct, že něco takového vážně existuje?“

„Určitě ano, dokázat to ovšem nedovedeme. Bishop a Miranda jednou bojovali s duchem masového vraha. Jejich vyprávění o tom ohromovalo.“

Rafe zamžikal a vzápětí se zeptal: „Kdo je Miranda?“

„Miranda je Bishopova manželka a spolupracovnice v jedné osobě. Před lety se věnovala pokusnému pronikání do mysli několika psychiatrických pacientů s diagnózou těžké schizofrenie. U každého z nich jednoznačně rozpoznávala dvě samostatné duše zápolící o totéž tělo. To ji přesvědčilo. Přesvědčilo to i nás, ještě než jsme její pokus zopakovali se shodnými výsledky u tří pětina sledovaných schizofreniků.“

„Tak tohle je na mě hodně silná káva,“ prohlásil nedůvěřivě.

„Já vím, promiň.“ Vyznělo to rozpačitě, jako omluva za vražení do někoho v chumlu lidí.

Chvilí na ni hleděl, pak zařadil rychlost a znovu pokračovali v cestě. „Takže v krajním případě hostiteli přeskočí, musí do blázince a tam skončí coby duševně chorý.“

„Znám i horší konce. Teoreticky je možné, že obzvlášť slabou, tudíž snadno ovládnutelnou duši hostitele vetřelec jednoduše vypudí a zaujme její místo. Tehdy se osobnost člověka totálně změní.“ Po chvilce zamyšlení dodala: „Konečně vysvětlení, proč se pubertáci chovají tak agresivně.“

Rafe na její pokus o vtip nezabral. Vážně jí položil další dotaz: „Co se pak stane s duší hostitele?“

„Nevím. Možná odumře jako neužitečná končetina. Anebo vystrnaděná veřelcem spěje tam, kam spějeme všichni, když se osvobodíme od svých smrtelných tělesných schránek.“ Vzdychla si. „Tohle je oblast, o které víme velice málo. Teorií je bezpočet. Máme jediné jisté osobní zkušenosti a zážitky, o kterých můžeme mluvit. I pár lidí bez psychotronických daností a neovlivněných psychotronikou vypovídá, že něco vidělo či slyšelo. Vědecké údaje ale, které by něco potvrdily, neexistují. Většina nás tomu věří jednoduše z nezbytnosti. Věříme paranormálním jevům, protože je zažíváme na vlastní kůži. Těžko můžeme popírat něco, co je součástí našeho každodenního života.“

„A my ostatní smrtelníci vám máme prostě věřit?“ zeptal se polohlasem.

„Až dokud se sami nesetkáte s nějakým paranormálním jevem.“

„To raději ne.“

Isabel se křivě pousmála. „Nezbývá ti než doufat, že se ti to nestane. Raději ovšem na to příliš nespolehej. Musím ti prozradit, že přítomnost psychotronika přitahuje energii a lidé v jeho blízkosti často zažívají věci, o jakých se jim dosud ani nezdálo. Ber to coby varování.“

„Tvá varování nemají konce.“

„Dělám, co můžu.“

„Před chvílí ses zmínila, že kromě duchů se vyskytuje ještě... Jak jsi to nazvala? Nadpřirozená, netělesná forma síly? To co má znamenat?“

„Zlo.“

Na chvílku se zarazil. „Zlo? Jaké zlo myslíš?“

„Zlo coby opak dobra. Záporný protipól kladu. Nebezpečí pro rovnováhu v přírodě i v celém univerzu. Je horší, než si vůbec dovedeš představit. Dech mu páchne smrtí, z očí šlehají plameny, sálá z něj peklo, odkud koneckonců pochází.“

„Teď si ze mě střílíš!“

Letmým pohledem na ni však zachytil v jejích očích životní moudrost a zkušenost dosud ještě nikdy u nikoho neviděné. Něco takového by v lidských očích nemělo být.

„Nikdy tě nenapadla možnost, že zlo jako takové je skutečné? Ujišťuji tě, že když chce, umí se zhmotnit, zviditelnit. I tvář si dát. Věř mi. Viděla jsem je. Viděla jsem několik tváří zla.“

Alan pochopitelně mínil odnést vzkaz Rafovi a federálním agentkám, ne však hned. To dá rozum.

Čiperně si udělal kopii, originál vložil do plastového obalu a značně dlouho seděl a hleděl na slova na papíře. A lámal si hlavu, co mu jimi autor chtěl říct.

Napsal je vrah?

Ačkoli občas byly jeho články provokativní, ve skutečnosti neměl rád teorie o spiknutí, tudíž spíš inklinoval k názoru, že vzkaz mu opravdu poslal vrah. Bylo to nejprostší a současně nejlogičtější vysvětlení. Mnohem logičtější než možnost, že někdo ve městě ví, kdo je vrah, a nic proti němu nepodniká.

Pravda pokud ten někdo není k smrti vyděšený.

Je-li tomu tak, mohl by ho vylákat ze skrýše?

Byla by to úžasná bomba a navíc by skončilo šílencovo vraždění.

Jenomže jestli ona osoba existuje, jak ji přimět, aby vyrukovala s pravdou ven?

Zamyšlený zamkl originál do bezpečí svého stolu a s kopií odešel z práce. Ne však rovnou domů, nýbrž zamířil k radnici, která se stala ústředním shromaždištěm hostujících novinářů.

I nyní jich tam několik postávalo. Bavili se spolu navzájem s očividně spokojenými výrazy, obvyklými u lidí od pera po uzávěrce zpráv krátce po šesté. Předchozí tlak opadl. Alespoň na pár hodin.

Dana Earlyová. jediná blondýnka mezi nimi, jevila zřetelnou nervozitu. Aby také ne, když ještě ke všemu byla zde dnes jedinou televizní reportérkou. Držela se co nejbliž svému kameramanovi. Alan pochyboval, že z osobní náchylnosti k onomu mladíkovi. Byl vychrtlý, tvářil se unuděně a vypadal nanejevš na sedmnáct.

To je mi ochrana! pomyslel si Alan.

„Tváříš se nějak povýšeně,“ hned si všimla Dana. „Copak víš, a my ne?“

„Ale no tak, Dano! Snad si nemyslíš, že dopustím, aby mě předběhla nějaká podřadná columbijská telka?“

Zvedla obočí tak vysoko, až jí málem zmizelo pod ofinou. „Předběhla? Tebe? To nemyslíš vážně!“

Alan se nedal nachytat. „Za chvíli bude tma. Být já blondýna, uháněl bych odtud, abych byl co nejdřív za zamčenými dveřmi a s nabitou pistolí nebo aspoň s někým, kdo mě ochrání.“ Výmluvně zašilhal po kameramanovi.

„Slyšela jsem, že ty máš ochran ažaz“, odsekla. „Přímo od poldů. Spíš s tou detektivkou, Alane?“

„I kdyby, do televizních zpráv se to nehodí,“ prohlásil suše ve snaze nedat najevo, že se ho svou otázkou docela dost dotkla. Rozkřiknout se tohle, Mallory by bezpečně nebyla nadšená. „Pokud vaše stanice nepřesedlala na bulvární drby.“

„Proč hned taková nedůtklivost? Byls první, kdo vyrukoval v článku se spojením sériový vrah, a ať jsi čerpal odkudkoli, mělš bombastický úspěch.“

„To není pravda!“ bránil se podrážděně.

„I je. Přečti si ho znovu a sám uznáš.“ Upravila si kadeř uvolněnou zpoza ucha a s úsměvem poodešla k hloučku týdeníkových dopisovatelů.

„Hele, tu máš, Alane!“

Až povyskočil leknutím. Vztekla se zamračil přes rameno na Paige Gilbertovou, podávající mu papírový kapesník.

„Kristepane, co je to za blbý zvyk, přihrávat se k lidem zezadu! Nač je mi ten kapesník?“

„Sejde se ti přece, ne? Na tu jedovatou slinu na tváři.“

Na hodnou chvíli dočista ztratil řeč. Pak pokradmu zašilhal na Danu a vrátil se pohledem k rozhlasové reportérce. „Haha! Dělá ze sebe nevímco, a přitom postoupila jenom do večerního zpravodajství.“

„Dnes nenatočila nic,“ utrousila Paige potichu Alanovi.

„Dnes nikdo z nás nesehnal dost materiálu na pořádnou zprávu,“ připomněl jí.

„To je pravda, ty ale vypadáš tak spokojeně, že z tebe nějaká senzace přímo křičí. No tak, Alane, ven s tím! Dobře víš, že všechno dříve nebo později stejně praskne.“

Alan se v duchu zapřísáhl víckrát nehrát poker. Jeho kumpáni zhola nic nedovedli zachovat v tajnosti, a zřejmě proto také s nimi tak často vyhrával.

„Pro dnešek končím,“ zavrčel. „A tobě, i když vím, že je to tvůj první velký případ, coby zkušený veterán radím, jdi také do hajan. Nikdy nevíš, jestli tě ve dvě v noci nevytáhnou telefonem z postele.“

Paige za ním hleděla a zčistajasna sama povyskočila leknutím, když těsně vedle ní promluvila Dana: „Můj nos mi říká, že něco vyčmuchal.“

„I můj mně,“ přitakala. „Jenže co?“

Auto, které měly Isabel a Hollis z půjčovny. Hollis zaparkovala u dveří Powellovy advokátní kanceláře, stačilo jí tedy od prahu udělat pár kroků. Jakmile byla uvnitř, nastartovala, pustila naplno klimatizaci a zahleděla se na své roztřesené ruce.

Bishop ji varoval, že dokud se nenaučí ovládat své schopnosti, dveře vzniklé a aktivované jejím osobním traumatem se mohou otevírat v těch nejneočekávanějších chvílích. A také řekl, že nejhorší chvilky jí může připravit zejména vyšetřování případu násilné smrti více lidí.

Několik měsíců po nástupu prožila v poměrném klidu Quantica, učila se vyšetřovací metody a postupy a za pozvolného začleňování se do Jednotky zvláštních případů trénovala koncentraci, meditaci a sebeovládání. Z toho všeho dohromady nabyla klamného pocitu jistoty.

Myslela, že je připravená.

Jenže nebyla.

Nejprve viděla v zasedačce Jamie Browerovou, a teď před chvilkou se jí zjevila Tricia Kaneová u stolu, kde za svého života pracovala. Nebyla tak zřetelná jako Jamie, působila maličko neostře, jako postava ze snu, ale i ona se jí snažila něco říct. Ani jí však nedokázala porozumět.

Proč je neslyší? Když se sama stala objektem násilí, slyšela pouze hlas ve své hlavě, naléhavostí evokující pocit něčí bezprostřední přítomnosti. Do samého konce tomu tak bylo. Nebudil v ní děs, nezjevovaly se jí matné obrazy lidí – duší uvázlých mezi bytím a nebytím, ani živých, ani mrtvých, z prahu přechodu na onen svět. Proč teď najednou je přivolala její mysl? A přivolat je musela, protože k ní mluvily.

Snažily se jí něco sdělit. Nevěděla, jak se s tím vypořádat. Nevěděla, zda vůbec se chce s tím naučit vypořádat.

Ze všeho nejvíc teď chtěla utéct – někam daleko, kde by se mohla skrýt před mrtvými...

Z paniky ji vytrhlo zvonění mobilu. Zhluboka se nadechla, aby měla klidný hlas. „Templetonová.“

„Co se stalo?“ rovnou se jí ptala Isabel.

„Prohlédla jsem si kancelář Tricie Kaneové, ale –“

„Hollis, co se stalo?“ opakovala otázku Isabel.

Hollis už zažila několik znervózňujících chvil, kdy členové Jednotky zvláštních případů prokázali, jak snadno se jejich myslí mohou na sebe napojit, proto ji skutečnost Isabelina pocitu, že se jí něco stalo, příliš nepřekvapila.

„Viděla jsem Tricii Kaneovou,“ přiznala.

„Řekla ti něco?“ vyptávala Isabel klidným hlasem.

„Snažila se o to, nic ale jsem neslyšela. Tak jako s Jamie.“

„Jak dlouho to trvalo?“

Hollis chvíli uvažovala. „Kratčeji než v zasedačce. Ani jsem ji neviděla tak zřetelně. Byla... Její obraz byl rozmazaný. Nepřipadal mi tak strašidelný.“

„Powell si ničeho nevšiml?“

„Myslím, že ne.“

„Už jsi venku z jeho kanceláře?“

„Ano.“

„Je dost pozdě. Co kdybys šla do hotelu, napustila si plnou vanu vody anebo si dala sprchu, případně nějak jinak relaxovala? Objednej si pizzu na pokoj a najdi něco v televizi. Přivede tě to na jiné myšlenky.“

„Isabel –“

„Důvěřuj mi, Hollis. Snaž se uklidnit. To především. A jestli dokážeš usnout, vyspi se. Moc nepij. Teprve se zatím rozjízďíme. Bude to mnohem horší.“

„Musím se naučit přemoci to,“ zaševelila Hollis.

„Ano, ale nemusí se ti to podařit hned. Dnes si musíš odpočinout, aby ses pak mohla znovu soustředit. Nic víc. Za pár hodin přijdu. Přijdu se tě zeptat, jestli nechceš společnost. Když ne, nic se neděje, uvidíme se u snídaně. Jestli si ale budeš chtít popovídat, budu tam, ano?“

„Ano. Díky.“

„Nemáš zač.“

Rafe sledoval, jak Isabel zaklapuje mobil a vrací do taštičky na opasku, nahrazující kabelku. Stáli v obývacím pokoji bytu Jamie Browerové. Sotva přišli dovnitř, sáhla po mobilu a bez bližšího vysvětlení mu řekla, že nutně musí mluvit s Hollis.

„Měla problémy?“ tipl si, zatímco ji pozoroval.

„Viděla Tricii Kaneovou. Trochu ji to vylekalo.“ Isabel pokrčila rameny a zamračila se. „Pořád neslyší, co se jí oběti snaží říct, takže je nešťastná, že nám nemůže pomoci.“

„Že má problémy, jsi věděla ještě před tím, než jsi jí zavolala. Jak?“ Než mohla odpovědět, sám si odpověděl: „No jasně. Spojení na mimosmyslové úrovni. Je přece tvá partnerka.“

„Ona to bere spíš jako nepříjemné než uklidňující,“ doplnila trpce. „Měj prosím pochopení.“ Začala procházet bytem a se zájmem si ho prohlížet.

Rafe popocházel za ní. „Proč bych neměl mít?“

„Znervózňuji tě. Jen si to přiznej.“

„Známe se sotva čtyřicet hodin,“ zavrčel. „Nemám kdy zvykat si na nový parfém, ne tak ještě na to, že víš, jaké nosím spodní prádlo.“

Zachichotala se. „Tohle kolo jsi vyhrál.“

Rafe si pomyslel, že bylo na čase vyhrát aspoň v něčem. „Hollis je v pořádku?“

„Bude. Jestli ale urychleně nezvládne svoje schopnosti, bude to pro ni čím dál těžší.“

„Mluvit s mrtvými nemůže být nikdy lehčí, jenom těžší,“ zahučel.

„V tom máš pravdu. Zvládne to jenom zvlášť silné médium s obrovskou sebejistotou, schopné otevřít ty dveře a přitom zůstat mimo – chráněné před vlivy emocionální a duchovní energie, která do něj proudí.“

Byli právě v kuchyni. Isabel zůstala stát, zlehka přejela prsty po čisté lince se žulovou pracovní deskou. Nacházely se na ní pěkně v řadě nejčastěji užívané kuchyňské spotřebiče: opékač topinek, mixér a kávovar. „Moc nevařila.“

„I její příbuzní a přátelé to říkali. Většinou si dávala jídlo přinést donáškovou službou. Proč se musí chránit? Kdo jí může ublížit?“

„Jí i jemu. Být médiem není schopnost vyhrazená pouze ženskému pohlaví.“

„Pardon. Existují vůbec takové danosti, kterými disponují výlučně muži, případně jenom ženy?“

„Ne, pokud víme.“

„Tak proč se médium musí chránit?“

Isabel přešla z kuchyně přes krátkou chodbu do ložnice. Postavila se doprostřed ní a začala se rozhlížet. „Médium může nejlépeji ze všech psychotroniku podlehnout tomu, co ty nazýváš posedlostí. Tihle lidé se otevírají cizím duším, často rozezleným nebo zoufalým, protože právě takové emoce jim umožňují vstup do téhle dimenze. Média se také můžou stát hostitelem ducha, který se jim přihlásí.“

„Ale není to pravidlo?“

„Čistě teoreticky připouštíme, že mimořádně silný duch si může otevřít dveře sám, je-li dostatečně motivovaný. Naše zkušenosti zatím ale hovoří, že to musí udělat samotné médium.“

„Nechce se mi věřit, že o tom vůbec debatuji. Že to poslouchám a přebírám, jako kdybich ti věřil,“ zabrumlal.

Isabel na něj vrhla pohled doprovázený pobaveným úsměvem. „Paranormální jevy byly odjakživa součástí lidského života, třebaže převážná většina lidí je nevnímá. Kdo věděl, že existují protony a elektrony, dokud je vědci neobjevili? Kdo mohl před padesáti lety tušit, že budeme moct zmapovat lidským genom?“

„Tohle je o hodně jiné.“

„I tohle patří k lidskému poznání. Jednoho dne to věda uzná. Najde způsob, jak tyto jevy změřit, analyzovat a definovat, a my budeme konečně legitimní.“

„Hrozně těžko se mi to přijímá,“ přiznal se.

„Já vím, jenže nic jiného ti nezbyvá.“ Popošla k posteli a zamračená se rukou opřela o její čelo. „Když věříš, že jsou věci mezi nebem a zemí... Ach, promiň, konec lekce.“

Rafe na její káravý tón pouze pokýval hlavou. „Dobrá, vyhrazuji si ale právo klást otázky, pokud mě cvrnkne do nosu něco nezvyklého,“ vyjednával.

„Nic jiného od tebe ani nečekám.“

Musel se pousmát, jak suše to vyslovila. „Objevilas tady něco užitečného?“

Ano, dotýkej se mě... takhle...

Drsněji...

Bože, to je nádhera...

Ačkoli zásluhou letité praxe se naučila nedávat najevo své pocity, za Rafova bedlivého dozoru s tím měla potíží. V ztemnělých očích se mu zračila naléhavost, jaké nebyla zvyklá, na jakou nebyla připravená.

Nebyla připravená na něj.

„V tomhle bytě se věnovala sexu výhradně s muži. V průběhu let se tady milovala s několika, se ženou ale žádnou,“ prohlásila.

„Myslíš, že ta místnost z fotografií může být v některé z jejích nemovitostí? Odporné doupě úchylné lásky, které si držela speciálně k tomu účelu?“

„Je to možné. V tomhle tom bytě žila tradičním způsobem, svůj tajný život od něj zásadně oddělovala. Doslova. Necítím tady žádná tajemství. Udivuje mě, že Emily našla krabici s fotografiemi právě tady.“

„A co když Jamie přišla o svou poslední milenkou a další si ještě nenašla? V tom případě mohla cítit potřebu prohlížet si po večerech ty fotografie.“

Isabel se ušklíbla. „Byl by z tebe dobrý odborník na profily.“

Zaskočila Rafa. „Čistě odhaduji, nic víc,“ bránil se.

„A co myslíš, že dělají odborníci na profily? Také odhadují. Dělají kvalifikované odhady, někdy psychotronické, ale pořád jsou to jenom odhady. Dobrý odborník na profily mívá sedmdesátiprocentní úspěšnost, zvlášť když se specializuje na určitý typ pachatele. Průměrný psychotronik, který slušně ovládá své schopnosti, dosáhne zhruba čtyřiceti až šedesáti procent.“

„To je i tvůj případ?“

„Víceméně.“ Pokrčila rameny.

Rozhodl se dál už ji nezkoušet. Neměl na ni. Odkdy se seznámil s Isabel Adamsovou, bylo mu jasné, že by nevypustila z úst nic, co nechtěla, aby věděl.

„Musíme najít tu místnost anebo tu krabici,“ prohlásila. „Nejlépe obojí. Potřebuji zjistit, co cítila ve spojitosti se svým tajným životem. Tady se mi to nedaří.“

„Necítíš tu nějakou ‚třináctou komnatu‘, kterou by mí lidé přehlédli?“

„Ne. Jamie dovedla precizně oddělit obě části svého života. Tady bydlela coby osobnost, jakou předváděla veřejnosti – oslnivá, úžasná, dokonalá. Tu známe. Jinde tedy musíme zjistit, jaká byla v nejsoukromějším soukromí.“

Rafe za ní vyšel z ložnice. „Myslíš, že si ji vrah vyhlédl kvůli její sexuální orientaci? Stala se obětí, protože byla domina a lesbička?“ zeptal se zamyšleně.

„Zatím nevím, ale zaručeně jde v tomto případě o vztahy. Jsou podstatné. Nedovedu s určitostí říct, jestli její sexuální orientace, případně sadomaso hry byly spouštěcím mechanismem pro vraha, ani když beru v úvahu jeho minulost. Tohle jediné zatím zůstává v jejím životě nevyjasněné. Tudíž musíme zjistit, nakolik důležité to bylo.“

„Souhlasím s tebou.“

„A proto musíme najít tu místnost z fotografií. Urychleně. Od vraždy Tricie Kaneové uběhly už čtyři dny. I za předpokladu, že neporuší týdenní interval mezi jednotlivými činy, zbývají pouhé tři dny do smrti další ženy.“

A Isabel postoupí o místo výš na jeho seznamu, v duchu doplnil Rafe.

„Co myslíš, sleduje ji?“ zeptal se.

„Pozoruje. A uvažuje, jak s ní naloží. Představuje si, jaké pocity při tom bude mít. Je v dychtivém očekávání.“ Kupodivu i po tolika letech zkušeností s obdobnými vyšetřováními jí z toho ještě pořád naskakovala husí kůže. Nebyla to ale pouze vrahova surovost, z čeho jí naskakovala, ne, bylo to citelně z něj čišící odpudivé zlo. Temné, zrudně pokřivené, přikrčené ve stínu, aby užuž vyrazilo na lov.

Přímo cítila oheň a síru.

„Isabel...“

„Teď ne, Rafe.“ Poprvé se v jejím úsměvu objevila zranitelnost. „Ještě nejsem schopná mluvit o tváři zla, kterou jsem viděla.“

„Aspoň mi pověz, jestli to nějak souvisí s důvodem, proč ses stala psychotroničkou.“

„Ne nějak, ale beze zbytku.“ Úsměv se jí svezl k jedné straně úst. „Už dávno jsem si všimla, že univerzum oblibuje ironii. Anebo možná má jenom svérázný smysl pro spravedlnost. Zlo se totiž někdy dovede zničit i samo.“

Reportérka Cheryl Baynová zamýšlela vrátit se na noc do Columbie, zvláště po varování Dany Earlyové, jenže nedávalo jí pokoj cosi, čeho si všimla zrána.

Poručila kameramanovi, aby na ni počkal v autě, a šla si to ověřit, namlouvajíc si, že jí nehrozí žádné nebezpečí. Vždyť ještě nebyla tma! Pravda namlouvat si něco je jedna věc, kdežto cítit se bezpečně věc druhá.

Pochopitelně tam nic nebylo. Přesněji řečeno nikdo.

Určitě se jednalo o pouhý výplod její bujné fantazie. Kdyby totiž skutečně viděla, co se jí zazdalo, měla by z toho v hlavě pěkný zmatek...

Vtom ucítila na rameně něčí ruku. Zalapala po dechu a bleskurychle se na patě obrátila. „Panebože! Musíte takhle lekat lidi?“

„Vylekala jste se? To mě mrzí.“

„Když nikdo jiný, zrovna vy byste –“

„Opakuji, že mě to mrzí. Co tady děláte?“

„Ověřuji si jisté tušení. Určitě jste to viděli i vy ostatní, ale nedalo mi, abych... Proto jsem tady.“

„Neměla byste být venku sama.“

„Já vím, já vím. Jenže nejsem blondýna a nesnáším, když mi něco vrtá v hlavě. A tak jsem si řekla, že mi těch pár kroků za trochu rizika stojí.“

„Riskujete čistě kvůli materiálu do vysílání?“

„Nu, abych byla upřímná,“ odpovídala ostýchavě, „nejen proto. V první řadě mi pochopitelně jde o práci, jenže byla by senzace, kdybych mohla přispět k odhalení vraha, ne?“

„Domníváte se, že svým tušením k němu přispějete?“

„Jeden nikdy neví. Třeba budu mít štěstí.“

„Anebo smůlu.“

„Co to –“

„Nejsi sice blondýnka, ale strkáš nos, kam nemáš. A to ti musím zatrhnout.“

Cheryl zahlédla mihnout se nůž, a než jí došlo, oč jde, bylo na křik pozdě.

Na všechno už bylo pozdě.

Pátek 23:30

Někdy, když měli za sebou obzvlášť náročný den, byla Mallory v posteli tak divoká, že Alan musel ze sebe vydat beze zbytku všechno, aby s ní stačil držet krok.

Přesně tak tomu bylo dnes.

Objímala ho rukama, nohama i celým tělem, jako kdyby se bála, že jí uteče. Polštáře už dávno spadly z postele, zchumlané přikrývky je omotávaly, zatímco zápolili v erotickém souboji.

Nakonec se Mallory ocitla nahoře. Divoce, nenasytně na něm rajtovala s jednou rukou na jeho hrudi, druhou spuštěnou na svou skrčenou nohu.

Přidržel ji za boky a vzepjal se proti ní, pohledem upnutý k jejímu obličejí, rozvášněnému živočišnou žádostivostí, k potemnělým očím sršícím nezkrotnou energií.

Když nakonec s chraplavým výkřikem dospěla k vyvrcholení, bezmála v tutéž chvíli dosáhl vrcholu i on, za přispění rytmicky pulzujících svalů jejího pohlaví.

Jindy se většinou hned sama skulila stranou, tentokrát ale ho nepustila, spojení zůstali ležet na boku a hleděli si do očí, zatímco ji oběma pažemi objímal.

„Dobré,“ zamumlala, alespoň na chvíli dokonale uvolněná. „Byls... dobrý.“

Připadal si jako vyždímaný citron, ale ve snaze zůstat pánem situace ji začal něžně hladit po zádech. „Víc než jenom dobré.“ Ze zkušenosti věděl, že nesmi vypustit slůvko o její vášnivosti, protože by stačilo jediné, a Mallory by se okamžitě stáhla do sebe a ve chvílce vyrukovala s důvodem, proč musí ihned odejít.

Zatím nerozluštil, jestli si dodatečně zazlívá přílišnou důvěrnost jejich milování, nebo ji trápí neschopnost líp se ovládat.

Ať v čemkoli byl háček, dával si bedlivý pozor na jazyk. Poučil se.

„Byl to těžký den,“ zamumlal co nejkonejšivějším tónem, aniž ji přestal hladit.

„Velice těžký,“ souhlasila ospale. Přivinula se k němu co nejtěsněji a vzdychla: „A zítra mě čeká ještě těžší. Božemůj, jsem na smrt unavená.“

Mlčky ji dál hladil po zádech, i po zjištění, že usnula. Ovíjel ji pažemi, laskal její teplou hedvábnou kůži a spokojeně vnímal pravidelný tep jejího srdce. Stačilo mu to. Alespoň prozatím.

Před rozbřeskem ho probudila bouřka. Mallory byla pryč.

Nenechala mu ani nejstručnější vzkaz na polštáři.

Kapitola sedmá

Sobota 14. června, 6:30

Zase se vzbudil s krví na rukou. Byla čerstvá.

V pokoji se vznášel její nasládlý pach. Udělalo se mu z něj nevolno. Vstal z postele a odklopýtal do koupelny. Přestože v ní bylo dost šero, rozsvěcením se nezdržoval. Zato hbitě otevřel kohoutek, nahmatal mýdlo a začal si mýt ruce ve vodě tak horké, kolik snesl. Mydlil je opakovaně znovu a znovu.

Kolem odtoku vířila voda nejprve červená, pak pomalubledla. Přímo bolestně pomalu. I pach slábl.

Teprve když voda odtékala už naprosto průzračná a i zápach se ztratil, zavřel kohoutek. Dlouho nehybně stál, dlaněmi opřený o umyvadlo, a hleděl na svůj temný odraz v zrcadle. Konečně se vrátil do ložnice, usedl na rozházenou postel a zahleděl se do prázdna.

Už zase.

Znovu se to stalo.

Nepřestával cítit pach krve, na povlečení však žádnou neviděl. Ani předtím na něm nebývala. Proč nikdy neumazal nic, čeho se krvavýma rukama dotkl?

Jedině na rukou ji míval.

Předklonil se a lokty opřený o kolena si ruce pečlivě prohlížel. Měl je bezvadně čisté.

Nebyla na nich ani památka po krvi.

„Co jsem to udělal?“ šeptl. „Co jsem to proboha udělal?“

Detektiv Travis Keech bohatýrsky zív, posadil se na posteli a oběma rukama si poškrábal hlavu. „Páni! Je půl osmé!“

„Sotva se rozednilo.“ namítla reportérka Alyssa Taylorová ospale. „A je sobota, tak komu na tom sejde?“

„Mně,“ zabrblal. „Mně na tom musí sejít. Měl bych být na stanici. Šéf sice řekl, že když se v práci jeden den zdržíme, následující ráno smíme nastoupit později, jenže teď všichni děláme přes čas a volno si nečerpáme.“

„Zdá se, že tohle vyšetřování od vás vyžaduje krajní zapřažení...“

„Na to můžeš vzít jed.“

„Máte nějaké nové stopy, které je nutno prověřit?“ Protože v jejím hlase nadále zněla ospalost, vlídně se na ni usmál. „Vím, že mě máš za venkovana, co mu sláma čouhá z bot. Ale to ještě neznamená, že nevím, oč jde.“

„Nechápu, o čem to mluvíš.“ Alyssa se už docela probraná jako půvabná šelma protahovala na posteli.

Travis chvíli hleděl na její nahé tělo s prvními náznaky letního bronzu, zvýrazňujícího její tmavé vlasy a světlé oči, načež řekl: „Ale no tak, Ally! Nebývá mým zvykem hupsnout do postele s krásnou ženskou sotva pár hodin po tom, co se s ní seznámím v našem trapném minibaru. Přirozeně tím míním v případě, kdy o mě jeví zájem televizní reportérka z velkého města a já právě dělám na vyšetřování série vražd.“

„Nepodceňuj se,“ namítla. „Neměř mou morálku svým metrem. Do postele jsem s tebou určitě nešla proto, že jsi polda a chci z tebe vytáhnout nějakou senzaci.“

„Slyšel jsem, že spousta žen z masmédií to takhle dělá,“ popíchl ji.

„Já ale mezi ně nepatřím!“

Příkrývka sklouzla a odhalila jedno z jejích pevných ňader. Travis dospěl k závěru, že nemá nejmenší chuť urážet ji. „Neřekl jsem, že ty to děláš,“ Lehl si zpět do postele a sáhl pod příkrývku. „Ale mohlas mít kteréhokoli chlapa v tom baru. Proč sis tedy vybrala zrovna mě?“

„Například proto, žeš mi připadal sexy.“ Když ji vzal do náruče, trochu se od něj odtáhla a pokračovala: „Anebo protože jsem se nudila a samé do hotelu se mi nechtělo jít. A třeba mě přitahují mužští v uniformě.“

„Co z toho je pravda?“ zajímalo ho, zatímco jí laskal šíji.

„Všecko.“ Vzdychla, přivinula se k němu, objala ho kolem pasu a vzápětí začala klouzat rukama níž. „Máš úžasný zadek.“

Z hrdla se mu vydral vzrušený sten a jeho tělo okamžitě zareagovalo na její hlazení.

Trochu pobaveně si pomyslela, že k sbalení muže jen pár let po dvacítce, tedy na vrcholu sexuální potence, netřeba příliš slov.

Opravdu ne.

„Myslela jsem, že musíš do práce,“ zašeptala. „Později,“ zamumlal roztouženě.

Uběhlo téměř půl hodiny, než se Travis konečně přinutil vylézt z postele. „Musím jít. Chceš se se mnou osprchovat?“

Alyssa se smyslně protáhla. „Žertuješ? Do té krabice se sotva vejdeš sám. Ne, díky, počkám. Můžu se osprchovat, zatímco se budeš holit.“

„Jak myslíš.“

Vyčkala, dokud neslyšela šumět vodu, pak vyklouzla z postele a začala sbírat kusy svého oblečení, porozhazované po zemi. Nacházelo se ve směru od vstupních dveří k posteli, což ji opět pobavilo. Když na židli u dveří našla ledabyle pohozenou kabelku, zavrtěla nad sebou hlavou.

To nebylo rozumné. Zhola to nebylo rozumné.

Vrátila se do ložnice, svršky položila na postel a z kabelky vytáhla mobil. Zapjala ho a zadala číslo, nepřestávajíc po očku sledovat pootevřené dveře koupelny.

„Ahoj, to jsem já, Ally,“ hlásila se tlumeně. „Našla jsem zdroj, o jakém byla řeč. Je fakt dobrý. Už mi pověděl mnohem víc, než si uvědomuje. Včera večer vypil nejmíň půl tuctu drinků a ráno vůbec neměl opici. Bože, kéž by mi bylo znovu dvacet!“

Chvíli poslouchala, pak odpověděla: „Jo, bolí mě hlava, příšerně. Musela jsem s ním přece držet krok. Ale čert to vem. Teď jde do práce, sejdu se s ním zase u oběda.“

Otázka položená protějškem jí rozesmála. „Ne, nemusela jsem ho přemlouvat, aby se se mnou znovu sešel. Mám... silné tušení, že bude nadšený, když mu nadále budu dělat společnost v posteli, takže bych mohla mít slušný přehled o dění na policii. Jasně, dvakrát denně se ti ozvu – jak jsme se dohodli.“

10:05

Třetí nemovitost Jamie Browerové, kterou prověřovali, byla stará firemní budova u dvouproudé, poměrně rušné silnice. Když před několika lety dopravu skrz město odvedl nový dálniční obchvat,

nejedna firma ztratila zákazníky, a tak tady chátralo několik opuštěných budov. Jen některé – například tato, již vlastnila Jamie – změnily svůj účel a nadále sloužily podnikání, třebaže nijak velký provoz v nich nebyl.

„Očividně sloužila za sklad,“ poznamenal Rafe, když přišli ke vchodu. Dopolední slunce svítlo do zaprášených oken, takže bylo jakž takž vidět dovnitř.

„Ale jenom naoko,“ prohlásila Isabel, prohlížejíc si pár kusů nábytku a krabic s nápisy *ZÁSOBY*. „Je tady jen tolik věcí, aby každý, kdo sem nakoukne, uvěřil, že je to sklad.“

„Pravý účel je tadyhle vzadu!“ křikla Mallory ode dveří asi deset metrů od vchodu, zhruba uprostřed budovy. „Nástroje našich zámečníků si poradily s těmihle dveřmi stejně jako se zadními, dobře skrytými před zvědavými pohledy od cesty. Je tam zašité i parkoviště pro toho, kdo chce utajit svůj příjezd. Poslední měsíce sem zajíždělo víc aut – jak napovídají stopy po pneumatikách.“

„Proč mě to vůbec nepřekvapuje?“ nahlas uvažovala Hollis.

„Byl nejvyšší čas, aby se na nás konečně usmálo štěstí,“ prohlásil Rafe, poté co se spolu s Isabel připojili k Hollis a Mallory. Společně zamířili do oné části budovy, kde nebyly prázdné pochybnosti, k čemu ji Jamie používala.

Byla to místnost z fotografií.

„Tady je důkaz, že její submisivní partnerka musela vědět o fotografování,“ řekl Rafe a ukázal na fotografický aparát upevněný na třínohém stativu několik metrů od dřevěné palety, na níž ležela matrace. „Nejen se tady nedá něco takového dělat potajmu, navíc podle mě souhlasí i vzdálenost a úhel.“

Hollis, stejně jako ostatní s latexovými rukavicemi na ruku, přistoupila k aparátu a ze všech stran si ho prohlížela. „Ano, má časově nastavitelnou spoušť. Není v něm kazeta ani disk,“ hlásila. „Ať cokoli naposled fotografovala, nenechala to v aparátu.“

„Byla opatrná,“ přisvědčila Isabel, zamyšleně se rozhlížejíc kolem dokola. „Bylo by zajímavé zjistit, jestli fotografování patřilo k jejímu rituálu. Pokud opravdu měla plnou krabici fotografií, jak tvrdí Emily, pravděpodobně fotografovala většinu svých partnerek.“

Místo aby si Rafe prohlížel místnost, hleděl na Isabel. Měl dojem, že se necítí dvakrát dobře. Tvářila se nejistě a byla strnulejší než obvykle. Její nehybný obličej působil dojmem masky.

„Nepochybně šlo o totální ovládnání na jedné straně a totální podřízenost na straně druhé. Fotografování patřilo k rituálu, možná bylo jednou z Jamiiných podmínek. Její partnerky se musely bezvýhradně podřídít její nadvládě a plnit veškeré její příkazy – včetně toho, že se všechno bude zaznamenávat na film a ten zůstane v rukou dominy,“ uvažoval nahlas Rafe.

Mallory popošla k vestavěné skříni ve zdi napravo a snažila se otevřít visací zámek jejich dvoukřídlých dveří. „Nemůžu tvrdit, že jsem si tohle všechno přála i vidět.“

„Ani já,“ přiznal Rafe a pořád zahleděný na Isabel. Protože mlčela, další otázku položil jí: „Něco jsi zachytila?“

„Je toho spousta,“ odvětila, „jenomže nevím, co z toho je důležité nebo aspoň nějak k věci.“

Ačkoli hlas měla klidný, Rafe se zakabonil. Pohledem na Hollis zjistil, že i ona ustaraně pozoruje partnerku.

Isabel přešla k paletě, sehnula se a rukou v rukavici se dotkla špinavé matrace. Zachovávala nehybný výraz.

„Psychotronickému kontaktu latexové rukavice nevadí?“ zeptal se.

„Mně ne, někteří z naší jednotky ale tvrdí, že jim ano, že v nich nemají vjemy tak ostré. Pravda všechno včetně těchto pocitů jsou psychotronik od psychotronika odlišné,“ odpověděla Hollis místo Isabel.

„Podařilo se!“ vykřikla Mallory se zámkem v ruce, otevírajíc dveře skříně.

„Kristepane!“

„Skříň s pomůckami.“ zamumlala Hollis.

Dana Earlyová by byla mezi prvními, kdo by přiznal, že pobyt v Hastingsu ji na nejvyšší míru znervózňuje. Dosud vždycky dokázala bez problému splynout s davem na tak dlouho, dokud nepřišel její čas stoupnout si před kameru.

Tentokrát však se zpovídanou osobou stala ona.

„Neměla byste tady stát takhle sama,“ varoval ji muž, s nímž mínila před místní kavárnou natočit krátký rozhovor o pocitech obyvatel městečka.

„Nejsem sama,“ namítla a rukou ukázala na svého kameramana.

Muž se úkosem podíval po mladíkovi podobně opovržlivě jako předchozí den Alan. „No jasně. Tenhle holobrádek než strachy vezme nohy na ramena, tak nanejvýš pustí vrahovi kameru na palec.“

„No dovolte!“ dotčeně se ohradil Joey.

Muž i Dana ho ignorovali.

„Měla byste mít nějakou ochranu,“ radil muž Daně. „Policie rozdává spreje se slzným plynem všem ženám, které o ně požádají. Vzal jsem jeden pro manželku. I vy byste si pro něj měla zajít.“

„A co vy?“ prohodila Dana, v duchu uznávajíc, že mít u sebe sprej by neškodilo. „Nebojíte se, že vrah by mohl přesedlat na mužské?“

Muž se nenápadně rozhlédl na všechny strany, nato porozhalil svou bundu a ukázal Daně pistoli. „Jen ať to ten hajzl zkusí! Jsem připravený. Spousta nás je připravených.“

„Správně,“ souhlasila navenek lhostejně. Potajmu násilím potlačovala hrůzu ze zbraní v rukou civilistů vůbec, a těch, kteří navíc mají strach a nervy nadranc, zvlášť. „Děkuji za rozhovor, pane.“

„Nemáte zač. A dávejte si pozor. Snažte se držet v bezpečí.“

„Dám si pozor.“ Chvíli za ním hleděla, jak odchází, pak stočila zrak na hlavní ulici, mnohem pustější, než by člověk očekával o sobotním červnovém dopoledni. Většina mužů venku vyhlížela obdobně jako ten, s nímž mluvila – měli rozepnuté bundy a tvářili se ostražitě.

„Můžeme už odtud pryč?“ bezmála plačtivě se zeptal Joey.

„Kdepak!“ odsekla s povzdechem a bezděky si sáhla na vlasy. „Kéž bychom ale mohli. Poslyš, neviděls Cheryl?“

„Ne. Jenom jejich auto. Ráno stálo před radnicí. Proč?“

Dana si skousla ret, pak zavelela: „Jdeme k radnici.“

„Proč proboha?“

„Jsi za to placený,“ připomněla mu.

„Jenže bídne,“ zabrblal, přesto otráveně vykročil za ní.

„Mohlo by být hůř,“ zpražila ho podrážděně. „Bud’ rád, že nejsi blondýnka. Ačkoli, slyšela jsem, že by toho zase až tak moc ufikávat nemuseli, aby se z tebe stala baba.“

„Krávo blbá,“ zahuhňal.

„Slyšela jsem tě!“

Mlčky jí za zády vztyčil prostředník. Dozadu vidět nemohla.

„Vidím tě!“ varovala ho.

„Herdek!“

Ve vestavěné skříni byly na policích a hácích přehledně rozříděné pomůcky k sadomasochistickým hrátkám. Biče, masky, pouta, pestrá paleta vibrátorů, provazů a řetězů a spousta dalších, řemeslně zhotovených předmětů, jejichž účel nebyl na pohled jasný. Nacházela se tam i celá sbírka kožených korzetů, podvazků a punčoch, včetně oněch věcí, v nichž byla Jamie vyfotografovaná.

„Nejsem sice odbornice na sadomaso,“ dala se slyšet Hollis, „ale řekla bych, že některé z těchhle věcíček sloužily mužům.“

Rafe ihned věděl, které myslí. „Vypadá to tak. Jamie asi byla... dominou pro obě pohlaví. Sex s muži možná neměla kdovíjak v lásce, ale ponižovat je se jí zřejmě docela líbilo.“

„Muže i ženy,“ souhlasila Hollis. „Všechny je chtěla ovládat. Kdoví co by se bylo stalo, kdyby narazila na někoho prahnoucího po nadvládě ještě víc než ona.“

„A to mohl být právě ten spouštěcí mechanismus,“ duchem nepřítomně se ozvala Isabel.

„Pro vraha?“ upřesňoval si Rafe. „Chtěl být nahoře, a ona mu to prostě nedopřála?“

„Možná,“ souhlasila Isabel. „Tím spíš, jestli se potvrdí, že i první oběti v předchozích sériích byly nadmíru silné osobnosti – dominantní ženy. Možná z toho právě vznikla porucha v jeho chování. Možná ho přitahují ženy silnější než on.“

„Jiní muži naopak milují sladké poddajné partnerky,“ poznamenala Hollis.

„Pitomci,“ zamumlala Mallory a se zdviženým obočím se Rafe zeptala: „Labák?“

„Jo. Zavolej tam,“ rozhodl. „Ale ať přijedou jenom T. J. a Dustin s nádobíčkem, ne všem známá dodávka. Dokud máme naději, že se z toho něco vyvrbí, budeme to držet pod pokličkou.“

„Jasně.“ Mallory vyndala z kapsy mobil.

S nepříjemným pocitem, že s Isabel se něco děje, Rafe k ní přistoupil. Už se nedotýkala matrace, upírala pohled do neurčitá s tak nepřítomným výrazem obličeje, že Rafa zamrazilo v zádech. „Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„V téhle místnosti bylo a ještě pořád je příliš mnoho bolesti,“ vypravila ze sebe tiše.

„Ty ale ji doufám necítíš?“

„Ne, ne, nejsem empatička. Občas sice vnímám i pocity obětí, ale teď ne. Jenom... Prostě cítím tady strašně moc bolesti. Tělesné i duševní.“ Zvedla obě ruce a pomasírovala si šíji. Vlasy měla jako obvykle svázané do úhledného ohonu, bylo tedy vidět, že si tře ztuhlé svaly. Než se jí stačil zeptat, proč to dělá, sama monotónním hlasem pokračovala v řeči.

„Jamie byla velice silná osobnost. Odjakživa předstírala, že je hodná a poslušná holčička, jakou ji všichni chtěli vidět. Svou pravou tvář tajila. Až tady teprve vládla. Jedině tady mohla být sama sebou a budit respekt – vlastně ho vyžadovala – tím, co ve skutečnosti byla.“

Hollis k ní popošla se zamračeným čelem.

„Tady žila naplno. Její partneři, muži i ženy, však jejími opravdovými milenci nebyli. Nikdy se s nikým nesblížila po citové stránce. Byli pro ni jenom... potvrzením její síly, schopnosti nikdy nepouštět uzdu z ruky. Plnili všechno, co po nich chtěla, ať do sebevětších krajností zašla či sebevíc jim ubližovala.“

Rafe postřehl, že Isabel si, navzdory rukavicím, zarývá nehty do kůže na krku. Strhl si rukavice a chytil ji za zápěstí. Nezažil dosud takový výboj statické elektřiny, k jakému v tom okamžení došlo mezi nimi. Okamžitě ji pustil.

„No tedy!“ žasla Hollis. „Tomu říkám jiskra!“

Rafe na ni nedbal a vyhrkl: „Isabel!“

Zamžikala a zaostřila na něj pohled svých jasných zelených očí. „Co je?“

„Nech už toho!“

„Nemůžu.“

„Musíš. Vidím, že trpíš.“ Dokonce pochyboval, zda ho vůbec poznává, jelikož na něj hleděla, jako kdyby byl jediným barevným objektem v černobílém vesmíru – zaraženě, užasle.

„Vždycky trpím,“ vydechla. „Proč by tomu tentokrát mělo být jinak?“

„Isabel –“

„Staly se tady hrozné věci. Chodívala sem dlouhá léta. Ano, celá léta. Vždycky sebejistá, spolehlivě vládoucí. Muselo to tak být. Dařilo se jí, dokud...“ zmlkla a zamračila se. „Prodávaly se tady pojistky a předtím... ne, ne, potom tady někdo prodával načerno pálenou whisky. Samohonku. Jak divné! I jeden kazatel tady pobýval několik týdnů. V tu dobu ovšem už nebyl kazatelem, protože byl přistižený v posteli s reverendovou ženou. Ne poprvé. Vyčítal Bohu, že ho opustil, ale bylo tomu právě naopak...“

„Vyved' ji ven!“ ostře poručila Rafovi Hollis. „Tady je příliš mnoho bolesti, příliš informací, které musí, ať chce nebo ne, přijmout a roztrdit.“

Rafe dál nečekal. Isabel, křídově bílá, se viditelně třásla. Zdravý rozum mu říkal, že je na pokraji tělesného i duševního zhroucení. Rychle ji vyvedl ven.

Neprotestovala, jenom když už byli ze dveří, zamumlala: „Hernajz, nesnáším, když se mi tohle stane!“

Rafe ji posadil na přední sedadlo džípu, nastartoval, pustil klimatizaci a pak z lékárničky vyndal dezinfekční náplast.

„Nač je ti?“

Roztrhl obal, natáhl se k Isabel a přitiskl jí náplast na krk. Silný výboj, který ho opět zasáhl, nebral na vědomí. „Au!“ vyjekla.

„Poranila sis nehty kůži. Krvácíš.“ řekl jí. „Ani rukavice proti tomu nic nezmohly. Stává se ti to často?“

Zamračeně sklopila zrak na ruce a stáhla si rukavice. „Nu... tu a tam. Bishop mě pořád napomíná, abych si nehty ostříhala nakrátko. Zřejmě bych ho měla poslechnout. Nemáš v lékárničce aspirin?“

„Ibuprofen.“

„Ten je ještě lepší. Můžeš mi dát hned dva? Nebo raději... čtyři?“ Přidržovala si náplast na krku, zatímco Rafe bral z lékárničky prášky a z autochladničky láhev s vodou.

Užila všechny čtyři prášky najednou. Rafe pak jí dezinfekčním roztokem ošetřoval krk, zatímco nehybně seděla se skloněnou hlavou a zavřenýma očima.

Pokaždé kdy se jí dotkl, došlo mezi nimi k silnému elektrickému výboji. Jedinkrát na něj nezareagovala, nic neřekla. A on si na ně pomalu zvykal. Vlastně jako by mu pročišťovaly hlavu. Jen si to pomyslel, znervózněl.

Isabeliny zlatavé vlasy byly ještě jemnější, než se domníval. Při ošetřování jejího krku se mu lepily na ruku. Samozřejmě za to mohla statická elektřina. Určitě. Tak přepečlivě se věnoval ošetřování ranek, které si sama způsobila, až sám musel uznat, že natolik přehnanou péčí nevyhnutelně nevyžadovaly.

„Díky,“ hlesla, když skončil.

„Nemáš zač. Jsi už v pořádku?“

Přikývla, oči však neotevřela. „Jen co zaberou prášky proti bolení hlavy a za předpokladu, že se tam hned nevrátím...“

„Isabel...“

„Koukej, vím, že máš spoustu otázek. Ale nedaly by se odložit na později? Prosím!“ Zvedla hlavu, konečně oči přece jenom otevřela a pohlédla na něho. Už neměla nepřítomný pohled, jen na smrt unavená vypadat nepřestala. „Každou chvílí by měli přijet lidé z labáku. Co kdyby ses vrátil a dohlédl na odebírání vzorků? Hollis ti pomůže. Něco mi tam přišlo divné.“

Rafe si pomyslel, že divné je tam všechno, zeptal se však pouze: „Copak?“

„Ta rostoucí nervozita a strach, kterých si Emily povšimla u své sestry... budí ve mně dojem, že Jamie se ani tak nebála vyzrazení tajného sexuálního života, jako spíš prozrazení jiného, mnohem horšího a temnějšího tajemství. Souvisí s tímhle místem. Z něho jí hrozila pohroma. Zašla příliš daleko.“

„Co se mi snažíš naznačit?“

„Poruč svým lidem, aby pátrali po krvi. Po velkém množství krve.“

„Po krabici není ani stopa,“ konstatovala Mallory, když společně s Hollis prohlédly celou místnost. „Ani vůbec po ničem, co by chtěla utajit – tedy kromě těch ‚hraček‘ ve skříni.“

Hollis pokývala hlavou a poznamenala: „Je tady ještě půda, otevřená, přehledná a prázdná.“

„Ehm... Poslyš, z tvé reakce jsem usoudila, že není běžné, aby účinkem něčích doteků Isabel doslova jiskřila, nebo se mýlím?“

„Dosud nikdy jsem toho nebyla svědkem. Pravda na druhé straně ji znám teprve pár měsíců.“ Hollis přemýšlivě zkrabatila čelo a dodala: „Ani jeden člověk z naší jednotky se o něčem podobném nezmínil. Třeba je to u ní nějaký nový fenomén, vyvolaný touhle situací.“

„Anebo Rafem.“

„Anebo. Neber mě za slovo, protože na tohle nejsem odbornice, ale například při kontaktu dvou energetických protipólů nezřídka dochází k velice výraznému jiskření.“

„Propána, nechtěj mi tvrdit, že romantičtí básníci ve skutečnosti neopěvují lásku, ale energetické protipóly!“ zaúpěla Mallory.

Hollis s úsměvem odpověděla: „Kdoví? Třeba opravdu nejde čistě o citové spojení, ale i o energetická pole. Každopádně ti dva na sebe reagují obdivuhodně.“

„A to je dobré, nebo špatné?“

„Nemám ponětí. Možná se tím ale vysvětluje, proč je toto vyšetřování pro Isabel mnohem náročnější než byla předchozí.“

„Čím že se vysvětluje?“ zajímalo Rafa, jenž zachytil její poslední větu.

„Tebou.“

„Prosím?“

„Jde jenom o můj dohad.“ chlácholila ho Hollis. „Už Mallory jsem upozornila, že na tyhle věci nejsem odbornice. V Quanticu jsem se dozvěděla, že elektromagnetická pole některých lidí nebo míst se někdy dovedou propojit osobitým způsobem, který zesiluje schopnosti psychotronika nebo je jinak mění. Ještě nikdy jsem nezažila Isabel takhle vnímavou, přesně se trefuje do černého.“

Jelikož už to samo o sobě je neobvyklé, napadlo mě. jestli se na tom nějak nepodílí to jiskření mezi vámi dvěma.“

„Nevíme s určitostí, jestli všechno, co vycítla, je pravda. Zatím to není potvrzeno,“ namítl, k jiskření se nevyjádřil.

„Přesto jsem přesvědčená, že se nemýlí.“

„Nu, byl bych rád, kdyby se aspoň v jednom mýlila. Podle ní se Jamie ty její hrátky vymkly z rukou. Máme tady hledat stopy krve. Hodně krve, nejspíš z vraždy.“

„Krucipísek!“ Mallory ho probodla zlostným pohledem. „Kromě těch, co spáchal náš sériový vrah?“

„Netuším. A co ty, Hollis? Zachytilas tady něco?“

„Ještě jsem se o to nepokusila.“ Zarputilým výrazem dala najevo, že v nejbližší době se pokusit ani nemíní.

Vzhledem k tomu, co Rafe měl možnost vidět u Isabel, rozhodně na ni nechtěl naléhat, pouze zvědavost mu nedala mlčet. „Isabel se o nic nesnaží. U ní mi to nepřipadá jako vědomá snaha.“

„Ani není. Tedy pro ni ne.“

Rafe mlčky, s tázvavě povytaženým obočím, čekal na její pokračování.

A Hollis skutečně po chvíli pokračovala: „Pamatuješ, jak jsem říkala, že neslyším, co se mi ty ženy snaží povědět?“ Rafe přikývl. „Ano.“

„Každý psychotronik má v sobě jakousi ochrannou bariéru. Nazýváme ji štítem nebo také dveřmi. Je to jakási bublina vytvářená naší myslí, aby ji chránila. Většina psychotroniců se musí vědomě naučit ji otevřít, jinak nemůže využít své schopnosti. Jinak řečeno, musíme vyjít zpoza štítu anebo otevřít ony pomyslné dveře a tím se vědomě stát zranitelnými.“

„Nepřipadalo mi, že bys zpoza něj vědomě vyšla,“ prohodil.

„Jsem nováček. Ještě svůj ochranný štít patřičně neovládám, proto se mi stává, že v něm nechťic nechám škvírku – nedovřu dveře. Když jsem příliš vyčerpaná nebo mě něco nadmíru rozruší. Údajně se časem naučím ty dveře otevírat a zavírat, aby ke mně pronikali duchové, jen když budu chtít. Většina psychotroniců tohle dovede, Isabel ale je jedna z mála, kdo tuhle ochranu nemají.“

„Chceš říct –“

„Chybí jí schopnost chránit se. Nepřetržitě k ní proudí nové a nové informace, některé důležité, jiné bezvýznamné, další něco mezi tím. Ustavičně jí nedávají pokoj, jako by jí v hlavě stovky hlasů brebentily současně. Je zázrak, že je dokáže třídit. Je zázrak, že ještě není zavřená na psychiatrii a neječí tam zoufalstvím.“ Po hlubokém nadechnutí tiše dodala: „Když tvrdila, že toho nemůže nechat, myslela to vážně. Nic proti tomu nezmůže.“

Isabel seděla v klimatizovaném autě zahleděná na své třesoucí se ruce.

„Dobrá,“ mumlala si. „Tohle tedy bylo zlé. No a co? Nezažilas to poprvé. Slyšíš spoustu odporných hlasů a zvládáš to. Zvládneš to i tentokrát.“

Z hrdla jí vyrazil trpký smích. „Jenže ne když budeš mluvit sama se sebou.“

Propletla si prsty, zvedla hlavu a zahleděla se skrz čelní sklo na budovu, v níž byli Rafe a ostatní.

I ona by tam měla být. Nedbat na bolest, zůstat uvnitř a snažit se utřídit vjemy. Měla by poslouchat ty hlasy, co jí tak naléhavě zněly v hlavě. I ty odporné. Ba možná právě je.

Prostě měla by dělat svou práci.

Zhluboka nabrala dech do plic. pozvolna ho z nich vypustila a snažila se soustředit. Musí zklidnit nervy a opět vládnout svými myšlenkami, do poslední. Musí a hotovo. Musí se dokázat držet nad věcí.

Jamie ráda ovládala lidi.

A ten kazatel...

Bože můj. bože můj, proč jsi mě opustil?!

Poslouchej svou paní! Plaz se!

Víš, že než se kosti zlomí, lze je ohnout?

Krev... Tolik krve...

Roztřeseně zvedla ruce, zakryla si obličej, pak si začala horečně třít čelo a spánky. Znovu se zhluboka nadechla ve snaze hlasy umlčet, jenže snaha byla marná. Vždycky byla marná, přesto se opět snažila.

Soustřed' se!

Pořádně!

Neposlouchej je!

Pokoušela mě. Tak to bylo. Pokoušela snahou svést mě na cestu ztracení. Byl jsem slabý. Byl jsem...

Můžu ten provaz ještě přitáhnout. Můžu ho přitáhnout ještě mnohem víc. A ty chceš, nemám pravdu? Chceš, abych tě týrala. Chceš, abych tě týrala, dokud nebudeš bolestí vrískat.

Kosti lze ohnout...

A Bobby Grange z Horton Hillu chce nejmíň jeden soudek. Asi chystá oslavu či co. Mám co dělat jenom kvůli chlapům, jako je on. No ne? Může mi být ukradené, co dalšího ještě provádějí. Není to má věc.

Nebyla to moje vina! Pokoušela mě!

Víš, co se stává, když vnímáš víc bolesti, než jsi schopný snést? Když máš nervy po samé konečky do ruda rozžhavené a řevem přijdeš o hlas? Víš, jaké je překročit mez bolesti? Nu, teď se dozvíš...

Kosti lze ohnout, dokud se...

Isabel.

I...sa... be!!!...!

Strhla ruce z obličeje a zmateně se rozhlížela na všechny strany. Co to... kdo to...? Ten hlas byl jiný – mužský, silný, odkudsi z temnoty...

Jenže nikoho neviděla. Živáček tady nebyl. Srdce jí tlouklo kdesi až v krku a z ostatních hlasů zbyl jen slabounký šepot. Z nich ani jeden nevolal její jméno.

„Panečku,“ vydechla rozechvěle, „tak tohleto je něco nové.“

Nové a děsivé.

Kapitola osmá

Sobota 14. června, 11:00

Policejní technička T. J. McCurryová dostříkala podlahu luminolem na přibližně půl metru od palety s matrací a poručila zhasnout.

Okno vysoko nad zemí už bylo zakryté, takže jakmile druhý technik Dustin Wall zhasl světla, všichni uviděli děsivou nazelenalou záři.

„Trefa!“ broukl Dustin a dal se do fotografování.

„Je tady spousta krve,“ konstatovala T. J. „Nějaká se vyskytuje i kolem postele, ale na tomhle místě z někoho tekla jako z podříznutého prasete.“

„Dost na to, aby vykrvácel?“

V přízračné záři luminolu působil obličej T. J. nevýslovně ponuře. Pokrčila rameny, zahleděná na linoleum na zemi. „Je to tady důkladně umyto, a přece, jak vidíte, je reakce pořád silná. Až sundáme linoleum, objevíme v betonu pod ním vsáklou krev. Linoleum je starého typu, kladené po jednotlivých pruzích, stoprocentně pod ně v místě spojů natekla spousta krve.“

„Zemřel tady někdo, T. J.?“

„Těžko říct s určitostí. Ale na základě mého kvalifikovaného odhadu ano. Anebo na tomhle místě krvácelo postupně víc lidí. Vzhledem k účelu téhle místnosti se to nedá vyloučit. Vynasnažíme se to zjistit. Určit krevní skupiny, a bude-li nutno, i DNA.“

„Bude nutno. Už proto, že nemáme mrtvolu.“

„Federální kriminalistická laboratoř má psy vycvičené na vyhledávání těl,“ ozval se Dustin. „Můžeme požádat, aby ji zkusili vypátrat.“

„Ještě ne. Nejprve potřebujeme získat víc informací. Tohle město je beztak na pokraji paniky, psovodi se psy, co čmuchají po další mrtvole, by na ní jenom přidali. Zvlášť když nevíme, jestli vůbec tady nějaká mrtvola byla.“ O pomoci psychotroniků Rafe ani nemukl, na Hollis stojící vedle něj se očkem nepodíval. „T. J., můžeš zjistit, jestli stopy krve vedou odtud ven?“

„Vynasnažím se. Už jsi dofotil, Dustine? Tak zase rozsviť, ať si vidíme pod nohy.“

Rafe je nechal pracovat, velice však se mu ulevilo, když se v místnosti znovu rozsvítily světla. Už viděl použití luminolu v praxi, a přece mu běhal mráz po zádech. Chemikálie byla zcela neviditelná, pokud se nedostala do styku s látkami, na něž reagovala. Například s krví. Ta potom, ať sebestarší, postříkaná jí zářila jako nemá výčitka.

Přistoupil k Hollis a zeptal se: „Bylo by nemístné, kdybych navrhl, abyste to s Isabel pro dnešek zabalily a vrátily se do hotelu?“

„Těžko říct, jelikož ale ona stejně odmítne, je to jedno.“

Ztěžka vzdychl. „Jste děsně paličatá parta.“

Hollis se nezeptala, mínili tím agenty FBI všeobecně, anebo výhradně psychotroniky, poněvadž odpověď na tuto otázku znala. Místo toho pronesla: „V Jednotce zvláštních případů máme velice málo agentů, kterým Bishop natolik důvěřuje, že je nechá vést vyšetřování. Isabel k nim patří.“

„Říkalas, že jenom zázrakem se dosud nezbláznila.“ namítl tiše.

„Jo, jenže fakt, že se tak nestalo, dokazuje, jak je silná. Žije si svým životem a dělá svou práci, ať ji to stojí co stojí. To, co jsi dnes u ní zažil, se jí už stalo. Nezastavilo ji to tehdy a nezastaví ani teď. Tyhle silné vjemy v ní právě budí ještě větší odhodlání poskládat části skládanky do celku a odhalit vraha.“

„Už dvakrát jí unikl,“ podotkl spíš sám pro sebe než k ní.

„Ano. Právě proto, a navíc i z osobního důvodu si přeje ho chytit. Pokud ti ještě není známo, před deseti lety ten netvor připravil o život její nejlepší přítelkyni Julii Ringovou. Vyrůstaly spolu, byly si bezmála sestrami. Když se to stalo, bylo Isabel jedenadvacet let. Studovala na vysoké a rozhodovala se, jakou životní dráhu si zvolí. Studovala nepochopitelnou sestavu oborů – klasickou latinu, informatiku a botaniku. Děsná šprtka,“ prozradila Hollis.

Krátce se odmlčela a pak pokračovala: „V podstatě volně plula s proudem. Dařilo se jí, měla dobré známky, a přitom ji příliš dřiny nestály. Byla uzavřená do sebe, samotářka. Do ničeho se nezapojovala. Až vražda přítelkyně ji změnila.“

„Vyvolala v ní... psychotronické schopnosti?“ spíš usuzoval, než se ptal Rafe.

„Ne. Ty měla už dřív.“

Podrobněji se vyjádřit Hollis nemínila. Rafe se nedivil. „Ale vražda její přítelkyně ji přivedla ke spolupráci s policií.“

„Ano. Zpočátku chtěla jenom najít Juliina vraha. Když se před pěti lety znovu vynořil v Alabamě, už měla za sebou studium kriminologie a pracovala pro floridskou státní policii. Celou tu dobu neúnavně procházela policejní záznamy a čekala, kdy vrah znovu uhoď. Jakmile zavraždil svou druhou alabamskou oběť, vzala si neplacené volno a odjela tam. A pak se seznámila s Bishopem.“

„A vyměnila odznak státní policie za federální,“ domyslel se Rafe.

„Ano,“ potvrdila Hollis.

Rafe zhluboka vzdychl. „Ted' tedy využívá své vědomosti spolu s výjimečnými schopnostmi k tomu, aby pomáhala při odhalování zločinců. Především takhle bestiálních. Pověz mi, Hollis, ale upřímně, kolikrát ještě může podstoupit něco takového, co prožívala tam uvnitř, než ji to zlomí?“

„Může se jí to stát i zítra.“ Hollis se jeho zděšenému výrazu nemohla pobaveně nezašklebit. „Vím, že to zní kruté, bohužel ale je to tak. Nikdo z nás neví, kdy přijde konec. Ani jak.“

„Cože?! Chceš říct, že jste si vědomí, že vás to jednou zabije?“

„Tohle je hromsky radikální interpretace,“ namítla.

„Hollis!“

„Vida, nejen my jsme tvrdohlaví.“

„Odpověz na otázku!“

„Nemůžu.“ Trhla ramenem, docházela jí trpělivost. „Nevíme, jak dopadneme, Rafe. Nikdo z nás to neví. Po skončení každého vyšetřování povinně podstupujeme zdravotní prohlídku. U někoho byly zjištěny nějaké změny, co ale znamenají, se neví. Možná vůbec nic.“

„Anebo smrtelné nebezpečí.“

„Někteří psychotronici, řekněme, jistým způsobem doplácují na svou pomoc při vyšetřování. Například Isabel se musela naučit žít s bolestí hlavy. Jiní končí práci tak vyčerpaní, že jim trvá celé týdny zotavit se. Znam jednu psychotroničku, která během vyšetřování nepřetržitě něco jí, doslova nepřetržitě. Jako kdyby její metabolismus

nabral vyšší obrátky a ona si proto musela nonstop doplňovat ‚palivo‘. U jiných jejich činnost tělesnou schránku naopak zhora neovlivňuje. Prostě je to různé, čili se nemůžu zodpovědně vyjádřit, jestli nás naše schopnosti jednoho dne zničí či nikoli,“ co netrpělivěji vysvětlovala Hollis.

„Ale stát se to může?“ naléhal.

„Jistě, může. Právě tak je ale možné, ba dost pravděpodobné, že nás při výkonu služby zasáhne kulka, bodnutí nožem nebo se staneme obětí výbuchu. Patří to prostě k riziku našeho povolání. Všichni ta rizika známe. Bishop velice dbá, abychom vždycky věděli, do čeho jdeme. A to i v případě, kdy se jedná o čistě teoretickou možnost. Každopádně Isabel je rozhodnutá nešetřit se. Dělá to už léta,“ ujistila ho.

„O tom nepochybuji. Jenom nevím, jestli dokáže nepokračovat po dosažení meze únosnosti.“

„Zasvětila tomu celý svůj dosavadní život,“ odpověděla Hollis suše.

„To jsem už pochopil,“ zamumlal Rafe. „I ty při svém povolání den co den podstupuješ riziko. Proč?“

Neodpověděl jí. Zavrtěl hlavou a poznamenal: „T. J. s Dustinem tady ještě zůstanou, ty s Isabel jste už skončily, že jo?“

Pro změnu se přímé odpovědi vyhnula Hollis. „Než tady tví lidé skončí, vrátíme se na stanici a dáme na nástěnku informace o předchozích sériích vražd.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Rafe.

Hollis se Bishopovi ohlásila telefonicky zhruba o hodinu později, při první možné příležitosti, kdy Isabel odešla ze zasedačky kopírovat materiály.

Číslo ještě neznala z paměti, snadno však ho našla v paměti mobilu.

Sotva se Bishop ozval, hlásila mu: „Děsně mi vadilo, že jsem musela Rafovi odpovídat na dotazy. Do Isabeliných záležitostí mi zhora nic není. Ona by o mně za mými zády nikdy nemluvila, a o tak osobních věcech už vůbec ne.“

„Musel se dozvědět potřebné,“ namítl Bishop.

„Tak mu to sama měla říct!“ odsekla.

„Měla, jenže neřekla. Tedy ne aspoň hned, a on to potřeboval vědět okamžitě.“

„Z jakého důvodu, ó moudrý Yodo?“ pozlobila ho narážkou na postavu z Hvězdných válek.

Bishop se uchechl a odvětil: „Zřejmě ti nepostačí, když řeknu, že z mého rozhodnutí.“

„To by mi nestačilo slyšet ani od vlastního otce, tudíž s tím u mě nepochodíš.“

„Dobrá, povím ti pravdu.“

„Sláva. Poslouchám.“

„Museli jsme dosáhnout, aby k jistým záležitostem došlo před jinými, a tím odvrátit katastrofu.“

Hollis zamžikala. „O té katastrofě víte proto –“

„Protože někteří z nás občas zachytí útržek z budoucnosti.“ Po povzdechu Bishop pokračoval: „Není v naší moci zařídit, aby budoucnost byla plná zářivých barev a dokonalá, ani když čirou náhodou víme, že na někoho v ní číhá tragédie. To jediné prospěšné, co občas můžeme – skutečně to jediné – je veleopatrně vymezit trasu mezi zlým a ještě horším.“

„Proto jsem měla Rafovi prozradit Isabelin životní příběh?“ vyhrkla.

„Přesně tak. Příště tě možná požádám o něco jiného a ty to uděláš. Ne proto, že to po tobě chci, ale protože můžeš spoléhat, že bychom se s Mirandou nikdy nedopustili zrady na komkoli z naší jednotky nebo mu chtěli nějak ublížit. A to ani v případě, kdyby šlo o možnost kladně tím změnit budoucnost.“

Hollis těžce vzdychla. „Kéž by to znělo míň pateticky! Ale slyšela jsem už spoustu příběhů, a něco i zažila na vlastní kůži, tudíž se obávám, že zachraňování budoucnosti je perná práce.“

„Musíme dělat všechno, co je v našich silách. Málokdy to stačí, navzdory tomu může správně volené slovo nebo informace podaná v pravý čas občas něco pozměnit, vychýlit jazýček vah byt i jen o kousililínek kladným směrem. Ale jenom tehdy, kdy se vychýlit dá. Ne pokaždé lze zasáhnout do budoucnosti.“

„Prozradíš mi, jak víš, že právě v tomhle případě zasáhnout lze?“

„Miranda vidí do budoucnosti a tu a tam mě bere s sebou. Pokud každý z nás vidí něco jiného, znamená to, že je jakás takáš možnost zvrátit některé okolnosti nebo děje. Pokud ale oba vidíme totéž, je osud neodvratný.“

„Tehdy víte, že se nic změnit nedá?“

„Jo,“ odpověděl stručně.

„A jaká by byla budoucnost, kterou mám podle tebe změnit, kdybych nepověděla Rafovi, že Isabel umí latinsky?“

„V té budoucnosti by Rafe zemřel.“

„Proč kameraman neoznámil zmizení?“ zeptala se Isabel reportérky Dany Earlyové.

„Asi protože si je vyčítá. Zřejmě mu poručila, aby na ni počkal v dodávce, než si ona něco ověří. Prý nevěděl, kam jde. Prostě nebyla pryč ani deset minut, když tvrdě usnul. Vzbudil se, teprve když jsme mu před půlhodinou s Joeym zabouchali na dveře auta.“

„To tedy notně tvrdě spal!“

„Prý se už několik dnů pořádně nevyspal. Není proč mu nevěřit. Spousta našich techniků je tak zamilovaná do nové techniky, že jelikož není v stavu se od ní odtrhnout, je schopná pracovat nonstop.“

Isabel se mračila. „Ověřili jste si, že není ve své domovské redakci, přeptali se ostatních žurnalistů, jestli ji neviděli?“

„Jistě,“ odpověděla Dana. „Naposled byla viděná před setměním. Já osobně jsem jí radila, aby si dávala pozor, třebaže je bruneta.“

„Pročpak?“

„Protože když se malé město, jako je Hastings, stane středem pozornosti celé Ameriky, může to mít velice nepříjemné následky. Vůbec bych se nedivila, kdyby vrah přesedlal na reportéry, aby nás přinutil stáhnout se.“

Isabel se opřela o stůl a poznamenala: „To není špatná myšlenka, přirozeně za předpokladu, že pachatel je ještě schopný rozumně uvažovat. Ale to říkám jen mezi námi, mimo záznam.“

Dana opět přikývla, tentokrát trochu netrpělivě. „Nejsem sice odbornice na psychiku sériových vrahů, ale připouštím, že volbou oběti odlišné od ostatních zřetelně vyjádří, co by nám jinak naznačit nestačilo.“

„Nechtěl jsem zabít právě tebe, ale překázela jsi mi v cestě. Nikdo z vás už není v bezpečí.“ zamumlala Isabel. „Jděte pryč!“

„Zdá se to být logické, ne?“

„Bohužel ano. Díky, že jste to přišla oznámit, paní Earlyová.“

„Jestli vám můžu nějak prospět...“

„To nejlepší, co můžete udělat, je nepřidat své jméno do seznamu nezvěstných. Nikam nechod'te sama. A vyříd'te to i ostatním, ano?“

„Jistě.“

„Nejen ženám,“ dodala Isabel.

Dana se kysele ušklíbla a odešla.

Po jejím odchodu se Isabel dlouho nepohnula, zahleděná do neurčitá. Byla unavená. Strašně unavená. A trápily ji obavy.

Jestli ten netvor zavraždil tmavovlasou žurnalistku, jestli ho posedla tak strašlivá nenávist, že změnil své zaměření, jak je možné, že to necítila?

„Co je to hergot se mnou?“ zamumlala tiše. Žel odpověď neznala, vyjma pocitu, že zlo číhá příkrčené v temnotě.

Číhá.

Čeká na svou příležitost.

Když Rafe krátce po čtvrté hodině odpoledne vešel do zasedačky, zhola ho nepotěšilo, že kromě Isabel v ní nachází i Alana Moora.

„Hollis s Mallory šly ověřit nějaké stopy,“ hlásila mu stručně, bez bližšího vysvětlení. Vyhlížela už mnohem líp než po odchodu z ‚hnízdečka‘ Jamie Browerové, něco v jejích očích však mu prozradilo, že ji dosud pořád bolí hlava.

Přikývl, nic na její zprávu neřekl, ani o svých nepříjemných tušeních se nezmínil, a obrátil se k Alanovi se slovy: „Nepřivedla tě sem doufám jenom obyčejná zvědavost.“

„Moje zvědavost nikdy není obyčejná.“

„Měl jsem tě před ním varovat, Isabel. Tomu, co povídá, se dá věřit sotva napůl, i to jenom pokud má dobrý den.“

„Vidíte, jak dopadnete, když vyrůstáte s klukem, ze kterého se stane polda?“ zahučel Alan. „Přímo před očima se vám změní v podezřívavého mezulána.“

„Co zastávám tohle místo, působíš mi samé potíže, Alane.“

„Dělám pouze svou práci.“ namítl Alan.

Isabel hbitě zasáhla, než ti dva stačili začít rozmazávat staré osobní spory. „Ve včerejší poště Alanovi přišla jistá znepokojivá zpráva,“ oznámila Rafovi.

Rafe probodl kamaráda ostrým pohledem. „A přišels s ní až teď teprve?“

„Měl jsem moc práce,“ bránil se Alan.

„Jednoho dne zajdeš příliš daleko. Varuji tě.“

Přes klidný tón hlasu Alan nepochyboval, že kamarád z dětství myslí varování smrtelně vážně. Přikývl. „Beru na vědomí.“

Isabel na jejich řeči nedbala a podala Rafovi list papíru v průhledném plastovém obalu. „Už jsem ho prozkoumala. Kromě Alanových nejsou na něm žádné jiné otisky.“

Vzkaz nadržápaný velkými tiskacími písmeny na papíře bez linek byl krátký:

*PANE MOORE,
POLDOVĚ SPATNĚ CHÁPOU.
NEZABÍJÍ JE, PROTOŽE JSOU BLONDÝNY.
ZABÍJÍ JE, I KDYŽ NEJSOU*

„Jak to, že nejsou?“ divil se Rafe. Pohlédl na Isabel.

„Jamie a Tricia byly přirozeně plavé. Kdežto Allison Carollová odbarvená.“

„Ale vždyť...“ Rafe zaraženě nedopověděl.

Isabel dopověděla místo něj: „Odbarvovala se nahoře i dole. Máme výsledky z labáku, víme tedy, že byla odbarvená. Není nijak vzácné, že si žena odbarvuje či barví i ochlupení ohanbí, když už podstupuje tak zásadní změnu vzhledu a navíc považuje za

bezpodmínečně nutné vypadat dobře i nahá. Její přirozená barva byla tmavá.“

Rafe si uvědomil, že Alan je pozorně sleduje, proto ho rychle varoval: „Tohle zůstane výlučně mezi námi, jasné?“

„Isabel mě už varovala. Dostalo se mi bombastického federálního varování samý podpis a razítko v pečtním vosku, kde kromě přísah, že zachovám tajemství, nechyběly ani příslušné hrozby v opačném případě ze mě udělat pokusného králíka.“

Isabel se usmála, nic však neřekla.

„Čistě pro zajímavost,“ pokračoval Alan. „Cheryl Baynová je bruneta.“

„Cheryl Baynová,“ převzala slovo Isabel, „je nezvěstná jako všechny ostatní z toho seznamu. Zatím nevíme, jestli se jim některé něco stalo.“

„Zatím.“

„Ano. Zatím,“ zopakovala.

Alan si ji změřil. „Každopádně až bude po všem, vyhrazuji si právo informovat veřejnost, že se se mnou spojil vrah.“

„Byl-li to skutečně on,“ zabručela Isabel.

„Je tady o něm psáno v třetí osobě,“ podotkl Rafe. „*Nezabíjí je proto, že jsou blondýny*. Mohl to napsat někdo, kdo vraha zná. Kdoví proč.“

„Nebo je vrah schizofrenik,“ vyrukoval s jinou možností Alan, „přesvědčený, že ty ženy ve skutečnosti nevraždí on.“

„Přiznej se, ty prostě chceš, aby tohle psal vrah,“ vytkl mu Rafe.

„Inu... ano. Vždyť, který novinář by nechtěl vlastní Watergate! Proslavil bych se tím, ne?“

Isabel stiskla rty. „Ne. Mohlo by vás to naopak stát život. Rozhodně se neproslavíte.“

„Mohl bych na tom budovat svou další kariéru,“ paličatě trval na svém Alan.

„Vážně?“ zeptala se zdvořile. „Pamatujete si jméno novináře, se kterým údajně navázal spojení Jack Rozparovač?“

Alan se zakabonil. „Přece byste člověku neničili jeho životní sen.“

„Tak jak, pamatujete si to jméno, nebo ne?“

„Proboha, vždyť to bylo před dvěma sty lety!“ namítl.

„Jistě, ale šlo o neslavnějšího masového vraha v moderních dějinách! Napsala se o něm spousta knih, natočily dva filmy. Dodnes se vedou spory, kdo vlastně to byl. Ale jméno toho novináře se jaksí nikde neuvádí.“

„Vy je znáte?“ houkl na ni Alan.

„Ovšem že ano. Případ Jacka Rozparovače všichni z branže podrobně znají. Na oddělení behavioristiky v Quanticu je základní lekcí z vyšetřování vražd. Každý ho musel řešit.“

„Včetně vás?“

„Nu, nemyslím že ho někdy někdo vyřeší, ani že by ho někdo vyřešit měl. Některé záležitosti mají zůstat záhadou.“

„Tomu sama nevěříte,“ zapochyboval Alan.

„I ano, věřím. Nikdy, zhola nikdy bychom si ani na okamžik neměli myslet, že náš život – včetně minulosti – už ničím nemůže překvapit. Takováto domýšlivost nás může zaslepit před pravdou.“

„Před jakou pravdou?“

„Před každou,“ odvětila naprosto vážně.

Alan s povzdechem vstal. „Dobrá. Raději odejdu sám, abyste mě nemuseli vyhodit.“

Rozloučil se s nimi a na odchodu zavřel za sebou dveře zasedačky.

„Poradila sis brilantně, klobouk dolů!“ vyslovil Rafe uznání.

„Snad. Počítám, že teď hodiny stráví surfováním na internetu nebo v knihovně, aby si přečetl všechno možné i nemožné o Jacku Rozparovači, jenom aby mi při nejbližším setkání mohl říct jméno toho novináře. To ho na čas zaměstná.“ Napřímila se na židli, pomasírovala si rukou zátylek a bolestně se zašklebila.

„Pořád ještě tě bolí hlava?“

„Bolest se mi neustále vrací. Po Cheryl Baynové není nikde ani stopa. Kromě Dany Earlyové ji coby nezvěstnou nahlásila i její domovská redakce. Hollis s Mallory zatím prověřují další nemovitosti Jamie Browerové.“

„Chceš najít tu krabici s fotografiemi?“

„Chci najít všechno, co by nám jakkoli, i sebestmáh pomohlo. Předpokládám, že technici potvrdili výskyt krve v Jamiině doupěti. Našli jí tam hodně?“

Prisvědčil. „Nemýlila ses. Objevili i nepříliš zřetelné stopy krve směrem ke dveřím. T. J. soudí, že mrtvola byla v plastovém pytli odnesená do auta a převezená jinam. Znovu přezkoumají Jamiino auto. Po její smrti už ho sice měli jednou v práci, ale nic neobjevili.“

Isabel zavrtěla hlavou a řekla: „Zaručeně nepropadla panice, a na to, aby vezla mrtvolu svým vlastním autem, byla příliš chytrá. Určitě je převezla autem své partnerky. A pak se ho zbavila – ať už s mrtvolou, nebo bez ní.“

„Může být,“ souhlasil. Po chvíli otálení se zeptal: „Zachytilas něco u Alana?“

„Ne. Je velice uzavřený. U žurnalistů to není nic neobvyklého – vehementně se snaží zachovat svá tajemství. Většině z nás dělá potíž vyznat se v nich, dokonce i telepatům.“

„Co myslíš, může jeho názor, že vrah je schizofrenik, být správný?“

„Nu, není o nic horší než náš předpoklad, ba možná dokonce lepší.“ Po hlubokém nadechnutí pokračovala: „Jeden z oborů, který se touhle problematikou zabývá, hlásá, že sérioví vrazi se dělí na čtyři kategorie: vizionáře, misionáře, hédoniky a fanatiky zaměřené na ovládání jiných. Vrah misionář chce zlikvidovat určitou sortu lidí, která podle jeho přesvědčení nemá právo žít. Jeho obětmi bývají prostitutky, bezdomovci, duševně nemocní... nebo třeba instalatéri.“

Rafe úžasem zamžikal. „Instalatéri?“

„Jenom například. Misionářský typ vraha se prostě zaměřuje na určitou kategorii. Pokud náš pachatel nezamýšlí vyvraždit všechny ženy, přesněji všechny úspěšné ženy – což musí i psychopat považovat za neproveditelné – pak můžeme vyloučit, že je misionářský typ.“

„To dá rozum. Co další?“

„Hédonik hledá v zabíjení rozkoš. Vzrušuje ho sám akt vraždy, tělesné ukojení, které při něm prožívá. Anebo vychutnává vzrušení z plánování činu a sledování oběti. Stejně tak mu rozkoš může působit

i to, čeho vraždou dosáhl – například pocitu svobody po zabítí příbuzných, kteří ho podle jeho přesvědčení tyranizovali.“

„Fanatik?“

„Fanatik touží po absolutní moci nad svou obětí, nad jejím životem a smrtí. Pokud znásilňuje, pak jediné pro pocit moci, ne pro vzrušení. Své oběti obvykle nezabíjí hned – rád je psychicky i fyzicky týrá. Chce z toho pro své uspokojení vytěžit co nejvíc, procítit bezbrannost a hrůzu oběti.“

„Musíš mít děsné sny,“ utrousil soucitně.

Isabel se pousmála. „Kupodivu nemám. Nejhorší noční můry prožívám, když nespím.“

Rafe chvíli vyčkával, nechával jí možnost povyprávět mu o sobě něco víc, jenže očividně to neměla v úmyslu. Proto sám navázal: „Náš vrah tedy není ani fanatic. Jeho motiv vraždění je jiný, jelikož takhle neztrácí čas. Že by Alan trefil hřebík na hlavičku?“

„Hm... Alan... a tenhle anonym, co dostal.“ Znovu poklepala rudým nehtem na obal s papírem, ležící na stole mezi vším možným ostatním. „Zaráží mě. Vážně. Jestli nejde o nezaplněný žert nebo snahu svést nás na falešnou stopu, tenhle vzkaz by vypovídal o vrahovi poměrně dost. Mimochodem musím z něj udělat kopii a originál poslat do Quantica. Grafologové nám povědí víc. A co se obsahu týká...“

„Chce, abychom ho zastavili?“

„Pokud tohle opravdu psal vrah-schizofrenik, pak to chce jedna jeho část, ta příčetná.“ Zmlkla, zamračila se a pokračovala: „Vizionářský typ je ze sériových vrahů nejzřídkaější. Je jím člověk, který má vidiny nebo slyší hlasy, které ho nutí vraždit.“

„Slyší hlasy obdobně jako biblický Samuel?“

„Ano. Obvykle je považuje za hlasy nebe nebo pekla a podle svého přesvědčení je proti nim bezmocný. Musí prostě poslechnout hlasy, které slyší ve své hlavě. Říkají mu, koho a kdy má zabít. Můžou to být hlasy z dětství či psychóza způsobená stresem anebo traumatem. Část odborníků tvrdí, že je vyvolávají chemické procesy v mozku.“

Po hlubokém nadechnutí dokončila: „Vrah vizionář je přesvědčený, že mu vládne něco cizí, co není jeho součástí. Někdy se

mu daří ony vidiny či hlasy celá léta nebrat na vědomí nebo úspěšně potlačovat, dokud jim nakonec nepodlehne. Obrazně a stručně shrnuto, je obdobou loutky, za jejíž drátky tahá někdo jiný.“

„Správně,“ prohlásila Hollis. Po nahlédnutí do notesu ve své ruce se pohledem vrátila na místo, kde Mallory zastavila služební džíp. „Tohle by mělo být ono. Poslední položka seznamu Jamiiných nemovitostí.“

„Co tu podle tebe najdeme?“ zajímalo detektivku hledící na zabedněná okna budovy bývalé čerpací stanice. „Podle makléře to Jamie chtěla prodat.“

„Ano, jenže řekl také, že původně o prodeji neuvažovala.“

Budovu koupila s úmyslem nechat ji zbourat a na jejím místě postavit několik butiků. A najednou, úplně nečekaně, se rozhodla prodat ji. Proč?“

„Totéž platilo o několika jiných jejích nemovitostech, které jsme dnes viděly,“ namítla Mallory. „A makléř neřekl úplně nečekaně. Řekl dost nečekaně.“

„Dost nečekaně – před třemi měsíci. Podle Isabel to zapadá do časového rámce příprav na její zavraždění. Tehdy právě se u Jamie začaly projevovat známky nervozity. Rozhodla se zbavit co největšího počtu svých nemovitostí, což bylo náramně divné. Protože když lidé z ničeho nic začínají jednat nezvykle, mívají k tomu pádný důvod.“

„Třeba nechtěně zabila svou milenku. Copak asi zamýšlela udělat, až všechno rozprodá? Sbalit se a zmizet z města?“

„Isabel se domnívá, že právě tohle měla v úmyslu,“ odpověděla Hollis.

„Proč tedy prolézáme všechny její nemovitosti? Přece by v té, kterou se chystala prodat, neschovala krabici s fotografiemi ani nic jiného, co by chtěla utajit, ne? Snad nečekáš, že tam najdeme mrtvolu?“

„Nu, obě přece víme o nejméně třech kandidátkách na oběti, které zmizely v době, kdy Jamie začala být nervózní. Příbuzní jsou přesvědčení, že z domova neodešly dobrovolně, vraždu tedy nelze vyloučit. A... jestli přehnal hru a zabila, musela tělo ukrýt.“

„Proč ale v budově, kterou chtěla prodat?“ pochybovačně namítla Mallory.

„Jako dočasné řešení, než vymyslí, jak mrtvolu beze stopy zničit. Anebo než dokonale změní totožnost.“

„Zajímavé možnosti,“ souhlasila Mallory. „Vezmi si svítilnu a jdeme omrknout vnitřek.“

Isabel zabloudila zrakem k nástěnkám na protější zdi a utkvěla tam pohledem. Rafe si už všiml, že jim přibýly plátěné zatahovací závěsy na ochranu před očima nepovolaných osob.

I nyní byly závěsy zatažené – patrně kvůli Alanovi.

„To vymyslela Mallory,“ zamyšleně prohodila Isabel. „Většinu času, kdy tady nejsme, mohou být nástěnky zakryté. Zamezí se tak úniku informací.“

„Isabel... Mohl by vizionářský typ vraha neslyšet nebo neposlouchat ty své hlasy pět let. mezi sériemi vražd? Dokázal by v tu dobu žít normálním životem?“ znenadání se zeptal Rafe.

„To by bylo... hodně výjimečné.“

„Ale ne nemožné? Šlo by v tomto případě o vraha z právního hlediska nezodpovědného za své činy?“

„Záleželo by na spouštěcím mechanismu a motivu vraždění,“ odpověděla.

„Rozvedla bys to víc?“

„Lidská psychika je nesmírně složitá mrcha. Dobře ví, jak se má chránit, jak má chránit svá nejzranitelnější místa. Jestli vrah slyší nějaké hlasy nebo má vidiny, které ho nutí dělat něco, co je jeho povaze cizí, je taková prodleva možná. Může na své vidiny či hlasy zapomenout, když se nehlásí.“

„Na celé roky?“

„Ano. A pak se znovu v jeho životě vyskytne něco, co spustí psychózu, a v něm se zvrtné jeho normální já v to druhé, pokřivené, zrůdné.“

„Na šest týdnů, během nichž si vyhlédne a zavraždí šest žen...“

„To číslo i časové rozpětí musí být důležité buď v souvislosti s něčím, co se mu stalo v minulosti, nebo coby produkt jeho psychózy. Je důležité pro ten jeho hlas,“ pronesla Isabel zamyšleně.

„Nenapadá tě nějaké vysvětlení?“

Chvilí přemítala, než odpověděla: „Zřejmě se jedná o dětství. K většině traumat, která nás nehlouběji poznamenala, dochází právě v dětství. Tehdy jsme nejzranitelnější, protože nejotevřenější.“

„Je schizofrenik?“

„Schizofrenici mohou žít úplně normálním životem, zvláště když se léčí. Jenže léky potřebné k této léčbě nevydala žádná lékárna v okruhu sto padesáti kilometrů od města. To už jsme zjistili.“

Rafe výmluvně zvedl obočí. „Vy už jste tohle prověřovali?“

„V profilu je zmínka o možné schizofrenii, nabízelo se to coby slibný krok. Žádost FBI je vážná věc, a jelikož jsme nežádali informace o konkrétních pacientech, lékárníci nám ochotně vyšli vstříc.“

„Dobrá. Takže víme, že na schizofrenii se neléčí,“ shrnul.

„Což ovšem nevylučuje možnost, že jí trpí... případně je léčený bez léků. U doktorů jsme tohle zatím neověřovali.“

„Protože ti by vám informace tohoto druhu tak vstřícně neposkytli,“ nepochyboval Rafe.

„Ne dobrovolně. Když se totiž doktorovi začne jevit možné, že by jeho pacient mohl spáchat násilný trestný čin, má povinnost hlásit to na příslušných místech, pravda u schizofrenie může trvat celá léta, než doktor přijde na závažnost onemocnění svého pacienta.“

„A než mu svítne, k čemu ho nutí jeho vnitřní hlasy.“

„No právě. Ale podle mého názoru se náš vrah neléčí. Je sporné, zda si vůbec uvědomuje možná rizika a ví o svých činech. Nic z toho, co prozatím o něm víme, tomu nenasvědčuje.“

„Tuhle jsi řekla, že lidé mohou být posedlí duchem, který se je snaží ovládat. Není to tento případ?“

Isabel zavrtěla hlavou. „Dosud nevíme o člověku, kterého by tohle potkalo a nebyl zavřený v psychiatrické léčebně. Podle našeho mínění by nedokázal normálně žít, a už vůbec ne za okolností týkajících se tohoto případu. V mozku vraha by docházelo k takovému chaosu, že by se nezmoohl ani na zdání normalnosti.“

„Náš vrah naproti tomu působí dojmem normálního člověka.“

„Ano. Ať se mu kdy cokoli přihodilo, ať slyší jakékoli hlasy, umí se navenek projevovat naprosto normálně.“

Po krátkém zamyšlení Rafe prohlásil: „Dal bych přednost normálnímu zločinci, který si je vědomý, co páchá, ať to zní sebeodporněji. Bylo by to...“

„Jednodušší,“ dořekla. „Černobílé vidění, bez rušivých odstínů šedé. Žádné bolestné zvažování, do jaké míry odpovídá za svoje činy. Žádný důvod váhat či litovat. Sám ale dobře víš, že takhle jednoduché to nebývá.“

„Jasně. Hollis správně říkala, že univerzum nám nikdy nic neusnadňuje. Poslyš, co když je vrahem psychotronik?“

„Pevně doufám, že není!“ vyhrkla a znovu se mu zahleděla do očí. „Vrah vizionář jedná pod vlivem halucinace. Rafe. Slyší hlasy, které ho nutí dělat zvěrstva, jakých by se za normálního stavu nikdy nedopustil, a z důvodů pro jiné lidi naprosto scestných. Není psychotronik. Jeho prožitky trvají jen po dobu trvání pokřiveného myšlení.“

Kapitola devátá

Alan Moore nemusel dlouho hledat potřebné informace o Jacku Rozparovači. Docela ho rozladilo, kolik jich objevil jen na internetu.

Jakkoli se zrovna nedalo říct, že by mu agentka FBI hodila rukavici, nebyl by to on, aby ji nechtěl trumfnout. A Rafa pochopitelně rovněž. Bylo by skvělé aspoň pro jednu mít nad ním vrch.

Škoda že neměl přístup k databankám a jiným informačním zdrojům FBI. Naopak v jeho prospěch hrála dokonalá znalost města a lidí v něm. Problematické bylo, zda a nakolik své vědomosti dokáže uplatnit.

Když odcházel z policejní budovy, Mallory tam už nebyla, nemohl se jí tedy zeptat, má-li ji večer čekat. Předpokládal, že po minulé noci ji neuvidí celý týden. Pokaždé totiž, kdy mu nechtěně prozradila na sebe nějakou svou slabost – a usnout v jeho náruči za slabost bezpečně měla – se na čas stáhla.

Už dávno se na vlastních chybách poučil, že si stran jí nesmí nic plánovat. Nasedl do auta, ověřil si čas a chvíli dumal, než konečně nastartoval.

Bylo záhodno využít své zdroje.

16:45

Rafe tušil nějaký háček v Isabelině vysvětlení, tudíž prohodil: „Jenomže...?“

„Jenomže už jsme se setkali se sériovými vrahy, kteří psychotroniky byli, a tedy se to vzájemně nevylučuje. Někteří vědci dokonce tvrdí, že psychotronici mají se sériovými vrahy něco společného – a sice abnormální množství elektromagnetické energie v mozku.“

„To znamená...?“

„To znamená vzájemnou spřízněnost v jistém směru, jakkoli to zní příšerně. Nadbytečná energie u psychotronika aktivuje oblasti mozku, které většina smrtelníků nevyužívá. Psychotronic umí své chování ovládat. Tatáž energie se u sériového vraha naopak zcela svévolně a chaoticky hromadí v různých oblastech mozku, převážně

v oné, která tlumí agresivitu chování. Poněvadž odtamtud nemá kam uniknout, tak dlouho se hromadí, až mozek poškodí – jeho zničené nebo přetížené části pak mohou vyvolávat nutkání k vraždě.“

„To je jen jedno z možných teoretických vysvětlení?“ zeptal se Rafe.

„Ano, jedno z možných. Vyloučeno ovšem není, ani že se ze sériového vraha stane psychotronik. Dodnes není jasné, co v takovém případě předchází čemu: jestli šílenství psychotronickým schopnostem, nebo opačně.“

„A záleží na tom?“

„Inu, některým z nás docela ano,“ odpověděla pobaveně. „I já slyším hlasy, zapomněls?“

„Jenže tebe nenutí zabíjet.“

„Je skutečně úlevné moct říct, že to nedělají ani v nejhorších z mých zlých dnů,“ souhlasila. „Ale zpět k tématu. Z řečeného plyne, že nelze vyloučit vraha-psychotronika.“

„Vycítit to ale nedovedeš?“

„Jak kdy. Psychotronici většinou dovedou zjistit své soukmenovce, pravidlem ovšem to nebývá.“

„Máte energetickou ochrannou clonu,“ vyrukoval s vědomostí nabytou od Hollis. „To je další příklad, jak se mysl dovede bránit. Hollis mě maličko poučila.“

„Jo, říkala, že jste se spolu na toto téma bavili.“ Nedala najevo, že by jí to vadilo. „Ta clona právě způsobuje, proč se někdy navzájem nepoznáváme. I lidé bez psychotronických vlastností si umí vybudovat docela slušný ochranný štít, především v tak malém městě, jako je tohle, kde si všichni navzájem vidí do talíře. Je to běžnější, než by se předpokládalo. Dokonce se klidně může stát, u všech rohatých, že den co den mluvíme s vrahem, aniž to tušíme.“

Poprvé od návratu do zasedačky jí z hlasu zazněla únava. Přiměla ho zeptat se: „Jak daleko dospěly Hollis s Mallory? Nebudou ještě končit?“ Navrhl by zavolat jim, kdyby nevěděl, že Isabel má k dispozici jiný komunikační kanál.

„Jsou...“ Urputným soustředěním zkrabatila čelo. „Teď jsou v poslední budově ze seznamu. Je to bývalá benzínka...“

V tom okamžiku se v obličeji k nepoznání změnila.

Jako by zčistajasna nebyla s ním, ale na míle daleko.
A navíc vyskočila ze židle s výkřikem: „Panebože!“

„Nezdá se ti to být na obyčejnou pumpu trochu velké?“
Malloryin hlas se dutě rozléhal jednou ze tří překvapivě velkých místností v zadní části budovy. Měla betonovou podlahu a okna tak vysoko a tak špinavá, že nepropouštěla dovnitř bezmála žádné světlo. Na hácích zaražených do zdí visely zrezivělé součásti automobilů, a kam oko padlo, povaloval se neužitečný šrot a odpad.

Pokaždé, kdy Mallory někam posvítila kuželem světla svítilny, se tam něco kovově zalesklo, jako kdyby to na ně mělo užuž vyskočit ze šera.

Nic příjemného.

„Původně tady asi nebyla pumpa.“ Hollis posvítila do tmavého kouta, a když odtamtud zazářil lesklý pochromovaný nárazník, leknutím až povyskočila. „Božemůj!“

I Mallory se polekala, něco totiž se jí otřelo o nohu. „Krucinál! Nesnáším potkany, doufám, že zůstane jen při tomhle jednom.“

Ani Hollis neměla potkany v lásce, vtom ale ji zaujaly železné dveře, zamčené na visací zámek. „Kašli na potkany. Koukni na tohleto!“

Mallory k ní popošla. „Na potkany nemůžu kašlat. Nesnáším je. Tyhle boty už víckrát neobuju. Fuj!“ Posvítila svítilnou na dveře. „Ten zámek vypadá nově, vid’?“

„Jo. Vydrž vteřinku.“ Hollis si podržela svítilnu pod paží a hrabala v taštičce na opasku, až vyhrabala latexové rukavice a malé pouzdro.

Mallory ji se zájmem sledovala. „Zámečnické náradíčko? V Jamiině doupěti jsi je nevyndala. Proč?“

„Tam nám otevíral váš člověk.“ Hollis se z ničeho nic zahihňala. „Ale doufala jsem, že se mi naskytne příležitost vyzkoušet si zručnost v otevírání zámků bez klíče. Naostro jsem to ještě nedělala.“ Se dvěma z mininástrojů se sklonila k zámku.

„Naučili tě to v Quanticu?“

„Sám velký Bishop osobně. Vyžaduje u svých lidí nejrozmanitější dovednosti. Kupříkladu střilet od pasu i zpod kabátu

a nestřelit se při tom do nohy, ale jakž takž trefit cíl, je podle něj životně nutné. Pomocí autohypnózy se umět dokonale soustředit zase náramně užitečné. Schopnost mluvit s mrtvými je jednoznačné plus. Schopnost otevírat zámky se sejde. A podobně.“

Mallory se tlumeně zasmála. „Moc ráda bych se s tím vaším Bishopem seznámila. Připadá mi být velice zajímavý.“

„Také že je. Hernajz, posviť mi sem!“

Mallory ochotně vyhověla.

„No... Myslím...“ V zámku slabě cvaklo a Hollis ho s teatrálním gestem sundala z petlice. „Tram-ta-ta-táá! Dokázala jsem to. Nebyla jsem si tím totiž jistá.“

„Gratuluji.“

„Dík.“ Hollis schovala nástroje do pouzdra, ramenem se opřela o dveře a zatlačila. Jen co se na pár centimetrů otevřely, prudce od nich ucouvla. „A kruci!“

Pohlédly na sebe a Mallory stísněně přiznala: „Dosud jsem neměla takovou smůlu, abych narazila na mrtvolu ve vysokém stupni rozkladu, ale soudím, že páchne právě takhle. Řekni, že se mýlím!“

Hollis se nadechla a odvětila: „Nemýlíš. V rámci školení jsem musela přihlížet pitvám prováděným soudními patologi a studenty medicíny na mrtvolách všech možných stupňů rozkladu. Povím ti, nikdy na to nezapomenu.“

Mallory pohlédla na pootevřené dveře. „Vůbec mě netěší, že tam musíme vejít.“

„Ani mě.“ Hollis se na ni s nadějí zahleděla. „Nechceš zavolat vaším?“

„Ne, kruci! Protože dveře byly na zámek, z toho děsného smradu uvnitř je jasné, že nic nebezpečného tam být nemůže, tedy nic živého nebezpečného. Musíme vejít, přesvědčit se, jestli se nejedná třeba jenom o nějaké chcíplé zvíře. Pak teprve podáme hlášení.“

Hollis se ze všech sil vnitřně chvilku připravovala na nejhorší zesilování svého ochranného štítu. Pak se spolu s Mallory opřely o dveře, otevřely je a vešly.

„Sakra!“ hlesla Mallory.

Hollis by si ulevila jistě podobně, kdyby jí vmžiku sevřené hrdlo nezabránilo vydat jakýkoli zvuk.

Místnost měla holé zdi, jen několik polic u jedné z nich prozrazovalo, že kdysi sloužila za sklad. Okny umístěnými hodně vysoko nízké slunce stěží pronikalo dovnitř, a přece dopadalo právě doprostřed prostoru... na ni.

Rovnou na ni.

Tlustý rezavý řetěz byl jedním koncem omotaný kolem ocelového nosníku pod stropem, na druhém konci měl velký hák a na něm visela mrtvá žena. Za spoutaná zápěstí pouhých pár centimetrů nohama od země. Na betonu pod ní byly rezavé skvrny. Obličej jí větším dílem halily husté tmavé vlasy. Oblečení na ní – halenka a sukně – bylo rozřezáno na úhledné proužky. Visely jí kolem těla a částečně zakrývaly břicho.

„Tohle neudělala Jamie,“ špitla Mallory. „To nemohla udělat ona, ale náš vrah.“

„Nemohl to udělat nikdo se špetkou lidskosti v sobě,“ souhlasila Hollis podobně přiškrceným hlasem. „Jako by chtěl zjistit uložení a stav jejich vnitřností.“

Mallory si přitiskla ruku na ústa a chvatně vycouvala z místnosti.

Hollis nemusela jít za ní, aby věděla, že Mallory se zbavuje všeho, co ten den snědla. Sama přemohla nevolnost a vzala do ruky mobil, nespouštějíc oči z mrtvolý ženy ve značném stupni rozkladu, někým vypitvané.

18:00

Okresní soudní doktor Dr. David James byl od přírody vážný člověk. Hrůzný nález mu na veselosti pranic nepřidal.

„Je po smrti už nějaký měsíc,“ konstatoval, nato se obrátil k Rafovi a vysvětlil: „Suché a poměrně studené prostředí rozklad trochu zpomalilo, nijak příliš. S jistotou to zatím nemůžu tvrdit, ale z podlitin na krku usuzuji, že pachatel ji nejprve zaškrtil provazem. Pitval ji až po smrti, kdy ty řezy už prakticky nekrvácely.“

„Chybí jí něco?“ Rafe se snažil mluvit stejně tiše jako doktor, stálo ho to však nesmírné úsilí.

„Až ji budu mít na stole, budu vědět určitě. Už teď ale jí, zdá se, chybí jedna ledvina, část střev a kus žaludku. Možná se mi podaří vzít jí otisky prstů. Navíc asi poctivě chodila k zubaři, takže máme slušnou šanci k její identifikaci, zvláště jestli je na seznamu nezvěstných. Dostaňte tu bestii, Rafe! Už to, co udělal těm ostatním ženám, je strašné, ale tohleto... Je horší než sám d'ábel.“

Rafe považoval za rozumnější nevyvracet doktorovi úsudek, že i tuto vraždu spáchal vrah ostatních žen. „Děláme, co je v našich silách.“

„Jistě. Já vím.“ Doktor James, bezděky přihrbený, působil ještě unaveněji než doposud. „Mí lidé jsou nachystaní. Až skončíte, převezou mrtvou k nám.“

„Dobrá.“

„Zprávu vám pošlu co nejdřív,“ slíbil doktor.

Rafe odcházejícího doktora vyprovodil pohledem, poté přihlížel činnosti techniků vzadu v místnosti. Policejní technici T. J. a Dustin pracovali systematicky, se zaťatými zuby a zachmuřeným výrazem. Kousek stranou od nich stály Isabel s Hollis. Obě hleděly na ubohou mrtvou.

Hollis zjevně zápolila s nevolností a Isabel vyhlížela hrozně vyčerpaně.

Ode dveří popošla k Rafovi Mallory. „Předpokládají, že to byla jedna z Jamiiných partnerek a o život ji připravila Jamie nešťastnou náhodou,“ řekla zahleděná na federální agentky.

„Ale nezhanobila ji Jamie,“ spíš konstatoval, než se ptal Rafe.

„Ne.“

„Čili se vnucuje otázka...“

„Kdo to mohl udělat. Netvrdil doktor, že je mrtvá už nějaký měsíc?“

Rafe přikývl. „Zemřela několik týdnů před tím, než tady začal vraždit. Isabel?!“ zavolal.

Isabel i Hollis odtrhly oči od mrtvé a šly k nim.

„Podle doktora příčinou smrti nebylo vykrvácení,“ bez úvodu i okolku jim oznámil Rafe.

„Měl pravdu,“ souhlasila Isabel. „Zmýlila jsem se. Laboratorní výsledky patrně prokážou, že v Jamiině doupěti krvácelo v různou

dobu vícero lidí. Někteří z nich byli její klienti, ale mohl to být i někdo jiný. Možná tam došlo k vraždě.“

„Stopy krve vedly ke dveřím ven z té budovy,“ připomněl Rafe.

Isabel pokrčila rameny. „Každopádně jsem se mylila.“

„Odpustíme ti, když nám pomůžeš dostat toho hajzla,“ ironicky se ozvala Mallory.

„Mohlo by tohle tady být spouštěcím mechanismem?“ zajímalo Rafa.

„Nevím,“ hlesla Isabel.

„A čistě tvůj odhad?“

„Nu... Mohl zjistit, že tato žena zemřela Jamiinou vinou, a popadl ho amok. Anebo se dostal k vychladlému tělu Jamiiny partnerky a napadlo ho pohrát si s ním.“

„Nevnímáš nic, co by nám pomohlo?“ zeptal se tiše.

Isabel protáhla obličej. „Je tady spousta starých, prastarých dějů. Tahle budova stojí už notně dlouho. Většinou jde o hádky, ale...“

Šepot.

Panebože, Georgi, opravdu to musíme dělat na zadním sedadle?

Už jsem ti říkal že na pokoj v motelu nemám. Jo, jenomže...

Schovej to do puklice. Dej na mě, tam to poldové nikdy nenajdou...

Ta kráva Jonesová chce mít auto do zítřka hotové, jinak nezaplatí ani vindru...

Máš padáka Carl! Už nemám nervy na to tvoje věčné...

Kosti lze ohnout, než se zlomí.

Uvnitř je plno barvy.

Isabel.

I... sa...belll...

„Isabel?“

Isabel zamžikala a zaostřila zrak na Rafa. „Prosím? Ach! Většinou vnímám starší události, zaručeně ale tady byl i vrah. Včera nebo předvčírem.“

„Jak jsi na tohle přišla?“

Nemohla mu prozradit, že viděla vraha hledět na ženu na háku a představovat si, co udělá s ní – s Isabel Adamsovou. To mu rozhodně vyklopit nemohla.

„On... na ni hleděl. Přesvědčený, že si zasloužila smrt, protože byla zkažená,“ upravila svou odpověď. Rafe se zamračil. „Zkažená?“

„Viděl ji při těch hrách s Jamie. Pozoroval je. Co ty dvě spolu vyváděly, ho nesmírně rozrušilo. Nebudeš tomu věřit, ale bylo mu z toho šoufl.“

Zlo v temnotě. Krčí se tam a vyčkává...

Zachvěla se. „Je tady zima. Hrozná zima.“

„Zima?“ žasl Rafe.

„Ano.“ Isabel se objala pažemi kolem hrudi, na pažích měla husí kůže. „Přímo ledová. Jako by kolem mě vál ledový severák. Je to zvláštní pocit.“

„Tvrdilas, že nejsi empatička.“

„Opravdu nejsem. Nemám tušení, proč najednou cítím, co bych měla jenom vidět. Doposud ke mně pocity a vjemy přicházely ve spojení s vizemi. Ale teď je mi strašná zima. Nenormální na červen, a u mě teprve.“

„Možná na tebe leze nějaká nemoc,“ nadhodil Rafe přijatelnější vysvětlení.

„Silně pochybuji.“

„Cítíš zimu jenom tady?“ zajímalo Hollis. „Ano. Venku mi zima nebyla,“ opověděla Isabel. „Tak jdi ven,“ poradila jí Hollis.

„Obě bychom měly jít.“ obratem prohlásila Isabel. „Tobě také je zima.“ Zběžným posunkem ukázala na paži své partnerky, rovněž osypanou husí kůží.

Rafe si je obě změřil, nato požádal kolegyni: „Mall, můžeš tady dohlížet, dokud T. J. s Dustinem neskončí a chlapi ze soudního neodnesou tělo?“

„Ovšem že ano.“

„Dík. Za chvílku jsem zpět.“ Gestem ruky vyzval agentky FBI k odchodu a odcházel s nimi. „Ve většině okolních firem už dávno skončila pracovní doba, takže rušno tady není. Ale pro jistotu jsem rozestavil kolem své lidi, aby zadrželi případné zvědavce.“

Z chodníku venku Isabel viděla za policejními zátarasy o několik domů dál shromažďovat se první zvědavce.

„No jasně!“ zamumlala si sama pro sebe. „Aspoň mě tady neofukuje ten severák.“ Pomasírovala si paže a ramena a spokojeně se uvolnila.

Rafe položil dotaz Hollis: „Ani tys tam nezachytila nic, co by nám pomohlo, vid’?“

„Ne.“

Chvilí přemítal, jestli za to mohla skutečnost, že tam nic takového nebylo, nebo se Hollis spíš nesnažila. Ptát se jí ovšem raději nechtěl. „Krátko před tím, než jste tam s Mallory našly mrtvolu, jsem chtěl navrhnout, abychom to už pro dnešek zabalili. Teď znovu to považuju za nejrozumnější nápad. Zítra dostaneme laboratorní zprávu, a jak znám doktora, tak i pitevní. Z nich se vynasnažíme oběť identifikovat. Do té doby jsme víceméně bez práce. Proto navrhuji odpočinout si, abychom zítra byli čerství jako rybičky.“

„Nejsem proti,“ odpověděla Isabel.

Změřil si ji, ale než stačil něco říct, ozvala se Hollis: „Ráda bych zítra vstala svěží a do růžová vyspaná. Nejméně šestkrát se osprchuji, podívám se na něco zábavného v telce a zavolám matce. Až dostanu hlad, dám si přinést pizzu. Pokud si někdo libuje ve vlastním utrpení, prosím. Já se vracím do hotelu.“

Isabel se zašklebila. „Sprcha je skvělý nápad, jenže na to, abych to pro dnešek zabalila, jsem příliš našťvaná.“ S povytaženým obočím se zeptala Rafa: „Smím tě pozvat na večeři?“

Mrkl na hodinky a bez váhání souhlasil: „V osm pro tebe přijedu.“

„Tak se zatím měj.“ Isabel s Hollis odkráčely k autu z půjčovny a nasedly do něj.

Hollis za volantem nejméně kilometr mlčela. Pak se zeptala: „Rafe tě blokuje, vid’? Přesněji řečeno, vytváří kolem tebe ochranný štít.“

Isabel se na ni překvapeně podívala, a teprve když zase odvrátila zrak na cestu, odpověděla: „Bishop mě upozorňoval, že jsi náramně vnímavá. Jako vždycky měl pravdu.“

Hollis zamyšleně rozváděla svou myšlenku: „Vždycky když je ti nablízku, se uvolníš, jako by z tebe opadlo napětí. Možná to vnímám

proto, že coby bývalá malířka dovedu postřehnout a vyhodnotit různé výrazy lidského obličeje. Začal s tím v Jamiině doupěti. Když ti položil dlaně na zápěstí...”

„Ano.“

„Cítílas něco?“

„Nejprve silný elektrický výboj. A po něm se všechny vjemy ztlumily. Hlasy v hlavě sice docela neztichly, ale byly vzdálenější. Tak výraznou změnu bylo vyloučeno si neuvědomit. Když mi pak v autě dezinfikoval mé vlastnoruční škrábance, z hlasů zbyl sotva slabý šepot. Znovu zesílily, až když odešel za vámi.“

„A pak, když jsme byli uvnitř?“

„Dokud stál dál ode mě, slyšela jsem slabý šepot. Strašidelný, ale slabý. No a mrazil mě ten odporný severák. Na něj, zdá se, nemá vliv,“ zamyšleně odpovídala Isabel.

„Máš pro to nějaké vysvětlení?“ zajímalo Hollis.

„Žádné a děsně mě šťve, že musím tohle přiznat,“ odpověděla Isabel.

Hollis po ní zašilhala. „A co slyšíš teď?“

„Běžnou vřavu v pozadí. Jako když slyšíš hlasy z večírku ve vedlejšímu pokoji. Normální stav.“

„Migréna?“

„Tupá, občasná bodnutí. I to je normální stav.“

„A ten Rafův štít sílí?“

Isabel pokrčila rameny. „Těžko říct. Začala jsem ho vnímat teprve před pár hodinami. Uvidím, jaký bude další vývoj. Může zesílit, ale také vymizet. Kdoví.“ S trpkým pousmáním pokračovala: „Ale jestli se ukáže, že dovede umlčet ty hlasy v mé hlavě, třeba jenom na chvilíčku, možná bych se k němu měla nastěhovat nebo ho brát s sebou na rekondiční dovolenou.“

„Bylo by prima mít své tiché místočko, kam by se dalo zašít,“ přisvědčila Hollis. „Bezpečné útočiště.“

Isabel však lítostivě zavrtěla hlavou: „Tohle nepřipadá v úvahu a s tím se hled' rychle smířit. Univerzum nám nikdy nic nedává zadarmo, dobře si zapamatuj. Na všem visí cenovka.“

„Třeba si tu cenu budeš moct dovolit zaplatit,“ namítla Hollis.

„A třeba ji místo mě zaplatí on. Přesněji musel by zaplatit, kdyby mě dál chránil. Takovou oběť univerzum právě požaduje. Jaká ironie osudu!“

„Děsná nespravedlnost. A že univerzu nejde o spravedlnost, mi nemusíš připomínat,“ s povzdechem řekla Hollis.

„Jak se to vezme. Jde mu o rovnováhu.“

„Potom možná Rafe je tvým protipólem, tvou druhou polovinou. Univerzum ti v něm nabízí úlevu, protože jsi na sebe příliš tvrdá.“

„A co na oplátku nabízí jemu? Agentku FBI, která ve volném čase čte místo milostných románů spisy o obětech sériových vrahů, křížem krážem vandruje zemí, dá po sobě střílet, dumá o vrazích, pokud zrovna některého nemá proti sobě *in natura* za smrtelně nebezpečných okolností? A jen tak na okraj, co je na světě, ještě neprožila jediný romantický milostný vztah? No, co ty na to?“

„Skvěle argumentuješ,“ koutkem úst utrousila Hollis. „Ta meditační cvičení jsou nepochybně velice účinná.“

Isabel na poškádlení nereagovala, vážně pokračovala: „Rafe určitě neudělal univerzu nic, čím by si zasloužil takovou partnerku, jako jsem já.“

„Co ty víš? Možná máš v sobě něco, co naopak pro svou rovnováhu potřebuje on,“ nadškrtna jinou možností Hollis.

„A možná se jedná o čistě elektromagnetickou záležitost,“ soudila Isabel. „Dvě energetická pole, nic víc, nic míň. Prostý přírodní jev bez jakýchkoli citových kudrlinek.“

Hollis nemusela být psychotronička, aby pochopila, že se jí dostalo varování, mlčela proto, dokud nezaparkovala před hotelem. Teprve potom s úsměvem prohodila: „Slyšela jsem, že v Hastingsu mají výtečnou mexickou restauraci. Máš ráda mexickou kuchyni?“

„Ano.“

„Rafe také?“

Isabel chvíli otálela, než neochotně odpověděla: „Ano. I on.“

„Je výhoda vědět, co má a naopak nemá rád, jeho zvyky, minulost... Člověku to ušetří kdejaké ty ciráty ohledně vzájemného poznávání se.“

„Mně. Jemu ne.“

„Nu, tak jistě bych to netvrdila. Mám dojem, že Rafe Sullivan ví o tobě všechno, co vědět potřebuje. Až na jednu věc. A tu mu dříve nebo později sama prozradíš.“

„Já vím,“ přitakala Isabel.

Zvláštní agent Tony Harte se zakabonil na okno, za nímž se právě zablýsklo, a zavrčel: „Může mi někdo říct, proč nás pronásleduje takovéhle psí počasí?“

„Čistě šťastnou náhodou,“ odpověděl Bishop, usazený u zapnutého notebooku.

„Co je tohle za štěstí? Univerzum mě nenávidí. Mě osobně. Kdo měl včera v lijáku defekt? Já! Koho škrábala kulka, když ten zdivočelý idiot, co nebyl z ničeho podezřelý, ještě víc zdivočel a začal střílet? Mě! Kdo musel přihlížet nejodpornější pitvě v dějinách? Já!“

„A kdo musí snášet to tvoje ustavičné skuhrání? Já,“ uzemnil ho Bishop.

„A já,“ přidala se Miranda, právě vcházející do kanceláře. „Co mu zase vadí?“

„Totéž co obvykle.“ odpověděl jí Bishop. „Univerzum prý ho nenávidí.“

„Komplex pronásledování.“

„Také jsem to tak diagnostikoval,“ souhlasil Bishop. „Vy dva zdaleka nejste tak vtípní, jak si o sobě myslíte,“ zavrčel Tony.

„Ani ty,“ vrátila mu Miranda, ale hned nato se usmála. „Kendra bude v pořádku, Tony.“

„Nesnáším, když tak neotřesitelně něco tvrdíš. Jo, rozohnil jsem se, abych vyventiloval aspoň část napětí, a ty na mě jdeš s hlazením po hlavince, abych hezky hačal a byl hodný chlapecek.“

„Nic takového jsem neudělala. Řekla jsem ti jenom, že Kendra bude v pořádku. A to je pravda pravdoucí.“

„Je v Tulse, krucinál!“ vykřikl Tony. „Když pomínu šíleného vraha, po kterém pátrá, hrozí tam tornádo. Vidělas dnešní předpověď?“

„Nějak mi unikla.“ Miranda stočila zrak do okna, za nímž hustě lilo a znovu se zablýsklo.

„Ne obyčejná bouřka,“ drmolil Tony, „ale tornádo! Jeho trychtýř se přesouvá rovnou nad Tulsa.“

„Kendra bude v pořádku. Tony.“

Podezřívavě na ni přimhouřil oči. „To tvrdíš jenom tak, nebo stoprocentně víš?“

„Vím.“

Bishop znovu odlepil oči od monitoru počítače a upozornil manželku: „Porušuješ pravidla. Mirando.“

„Chceš snad tohle jeho skuhrání poslouchat celé příští hodiny?“ bránila se.

„Ne.“

„Tak vidíš. Proto jsem ho uklidnila.“

Tony probodl Bishopa podrážděným pohledem. „Tys to věděl také? Tys věděl, že Kendře nic nehrozí, klidně seděls na zadku a ani tě nenapadlo uklidnit mě?“

„Myslel jsem, že potřebuješ ventilovat napětí,“ namítl Bishop.

„Žádné napětí bych necítil, kdybych věděl, že se Kendře nic nestane!“

„Vidíš, cos zavinila?“ vytkl Bishop manželce. „Promiň. Přišla jsem jenom pro...“

Ať už pro cokoli Miranda přišla, znenadání upadla do transu.

Tonymu, jakkoli už tomu zvyklému, přeběhl po zádech mráz, když postřehl, že manželé oba vmžiku zbledli a zavřeli oči. Napjatě je pozoroval. Jeho vlastní šestý smysl mu říkal, že prožívají něco obzvlášť silného a bolestného.

Konečně oči otevřeli a oba současně zvedli ruce, aby si promnuli spánky. Miranda se posadila proti manželovi a pohlédla mu do očí. Oba měli v obličeji výraz, jaký u nich ještě neviděl. Znovu ho zamrazilo.

„Nemůžeme do toho zasáhnout,“ prohlásil po chvilce Bishop. „Už jsme udělali všechno, co jsme mohli.“

„Já vím. Navíc by naše varování stejně nebrala na vědomí.“

„To je pravda. Je strašně tvrdohlavá.“

„Dá se tak říct.“

Tonymu ležel na srdci osud všech členů Jednotky zvláštních případů, ne pouze jeho snoubenky Kendry Eliotové, znepokojeně se proto zeptal: „Co je? Co jste viděli?“

Nespouštějíc zrak z manžela, Miranda pomalu odpověděla: „Isabel čeká důležité rozhodnutí, které jí totálně změní život. Dostane se do velice nebezpečné situace.“

„A co jí hrozí?“

Miranda po hlubokém povzdechu odpověděla: „Smrt někoho, na kom jí moc záleží.“

Kapitola desátá

Caleb Powell se cestou z kanceláře zastavil v kavárně a tam se dozvěděl o nalezení mrtvoly čtvrté oběti. Děvče za pultem – netušil, proč se jim najednou říká asistentka prodeje, když nadále jsou to servírky – se s ním ochotně podělilo o veškeré podrobnosti, zatímco mu chystalo kávu do kelímku s sebou na cestu.

„A víte, co je na tom nejhorší?“ položila mu řečnickou otázku, zatímco kelímek uzavírala plastickým víčkem.

„Že přišla o život další žena?“ hádal.

„Prý byla mrtvá už celé měsíce.“

Caleb odolal pokušení zeptat se, jakou roli hraje, jak dlouho byla mrtvá. Bručivě se zeptal: „Co je na tom nejhorší?“

„Že byla bruneta, ne blondýna,“ špitla Sally Anne, rovněž bruneta.

„Aha,“ utrousil.

„Takže žádná žena není v bezpečí. Ten vrah nejde jenom po blondýnách, ale... po všech ženách.“

Caleb zaplatil za kávu a přidal drsnácky soucitnou radu: „Na vašem místě bych kvapem opustil město, Sally Ann.“

„Možná to udělám. Věru ano. Děkuju, pane Powelle... Přejete si, madam?“

„Jednu ledovou moka kávu bych prosila. Středně velkou.“

Caleb se hbitě obrátil. Neklamal ho sluch, opravdu za ním stála Hollis. „Dobrý den,“ pozdravil ji.

„Dobrý.“ Vypadala unaveněji, než když ji viděl naposled. Oblečená byla sportovně, v džínách a černém tričku.

„Už nepracujete?“ zeptal se.

„Pro dnešek jsme skončili.“ Hollis pokrčila ramenem. „S mrtvolou ženy, o které Sally Anne právě mluvila, toho zatím moc nenaděláme, dokud nedostaneme výsledky pitvy a laboratorních testů.“

Něco v jejím hlase ho přimělo zeptat se: „Nepočítali jste, doufám, že se vám podaří nález zachovat v tajnosti. Nebo ano?“

„Ne, ovšem tohle město jednoznačně zlomilo světový rekord v rychlosti šíření fám. Nepříjemné je, že jsou pravdivé.“

„S tím nemůžu než souhlasit. Nejsem zdejší rodák, ale když jsem si tady otevřel kancelář, do týdne celé město vědělo, že mí rodiče nežijí a bratr se musel ženit doslova pod hlavní brokovnice otce své těhotné dívky.“ Po nedlouhém odmlčení dodal: „Se živou duší v jsem v Hastingsu o ničem z toho nemluvil. Na mou čest!“

Hollis s úsměvem zaplatila za kávu. „Zdá se, že místní lidé mají výjimečný talent zjistit si všechno, co je zajímavá. Logicky to vede k otázce –“

„Jak se mezi námi může pohybovat vrah, aniž by ho někdo odhalil?“ skočil jí do řeči právník.

„Ne, ne zrovna k téhle. Vrazi se mezi námi vždycky pohybují dočasně nikým neodhalením. Měla jsem na mysli otázku, jak je možné, že v opuštěné budově, sotva tři ulice od středu města, celé týdny visí tlející mrtvola mladé ženy, a nikdo o tom neví.“

Sally Anne se zvedl žaludek. Bleskurychle zmizela.

Hollis se zašklebila. „Tak tohle ode mě nebylo fér. Zřejmě jsem vyčerpaná víc, než si myslím.“

Caleb zavrtěl hlavou. „Máte za sebou pekelný den. Co kdybychom se na chvilku posadili a jen tak si poklábosili? Rád bych se vás na něco zeptal.“

Přikývla, načež si sedli k jednomu ze stolů u okna.

„Jedla jste už? Mají tady dobré sendviče, nebo byste si mohla –“

Hollis s bezmála bolestným výrazem zavrtěla hlavou. „Děkuji, raději jíst nebudu. Kávu si dám, ta mi neuškodí, ale jenom protože se jí napájím málem od kolébky. Kdežto jíst tak hned nebudu.“

Pro změnu křivě protáhl obličej Caleb. „Takže tvrzení Sally Anne, že podrobnosti toho zločinu jsou děsivé, je pravdivé?“

„Věru ano.“

„Musel to být úděsný pohled.“

„Zaručeně nebude patřit k mým nejhezčím zážitkům. Když jsem se rozhodla pro tuhle práci, varovali mě, že nepůjde o procházku růžovou zahradou.“ Upila kávy a připomněla mu: „Na něco jste se mé chtěl zeptat.“

„Proč jste se dala na tuhle práci?“

Hollis se zatvářila překvapeně. „Tak osobní otázku jsem nečekala.“

„Ani já, že vám ji položím,“ přiznal.

Hollis na oplátku s úsměvem přiznala: „Myslela jsem, že právníci každé slovo před vypuštěním z úst pečlivě zváží.“

„Jestli ji považujete za příliš osobní, nemusíte odpovédět, ale byl bych upřímně rád, kdybyste mi to prozradila.“

„Proč?“

Caleb, byť odborník na interpretaci výroků porotců, si k vlastnímu údivu uvědomil neschopnost posoudit, zda Hollis pouze natahuje čas, nebo ji to doopravdy zajímá. „Těžko říct. Musel bych to nejprve zdůvodnit sám sobě, abych vám mohl odpovédět, což se mi nechce. Prostě jsem normálně zvědavý.“

Hollis na něj dlouho hleděla nečitelnýma modrýma očima, pak podivným, skoro slavnostním hlasem řekla: „Stala jsem se obětí napadení. Jeden netvor v lidské kůži mě zmlátil, znásilnil a nechal ležet na zemi v přesvědčení, že zemřu.“

Caleb něco takového zhola nečekal. „Kristepane! Promiňte, Hollis. Netušil jsem...“

„Pochopitelně, tohle jste nemohl tušit,“ zaševalila.

Calebovi snad poprvé v životě dělalo potíže najít vhodná slova. „Proto jste se stala agentkou FBI?“ vypravil ze sebe stísněně po hodné chvíli mlčení.

„Nu, můj předchozí život byl v troskách, a když mi byla nabídnuta možnost začít život úplně nový, chopila jsem se příležitosti.“ Její hlas nepozbýval na slavnostnosti. „Chtěla jsem pomoci zastavit toho d'ábla, který ztýral nejen mě, ale i další ženy. Byl skvělý pocit, když se to podařilo.“

„Pomsta?“

„Ne. Spravedlnost. Usilovat o pomstu je jako přeříznout si žílu v naději, že vykrvácí někdo jiný. Po tom jsem netoužila. Chtěla jsem ho jenom... zastavit. Kromě toho jsem potřebovala najít nový smysl života. FBI a Jednotka zvláštních případů mi v tom pomohly.“

Caleb netušil, jak daleko bude ochotná zajít ve své upřímnosti, proto opatrně poznamenal: „Ale zasvětit život práci, která vás dennodenně staví tvář v tvář násilí, smrti a zlu? Jak to může na člověka působit, zvlášť když na vlastní kůži zažil něco tak hrozného?“

„Záleží na pohnutkách. Moje byly dostatečně silné. Někdo musí proti zlu bojovat, tak proč ne já?“

„Nechci se vás dotknout, ale z vlastních zkušeností vím, že k boji proti zlu by byla potřebná celá armáda.“

Hollis nesouhlasně zavrtěla hlavou. „Armáda tady nic nezmůže. Proti zlu jako takovému se dá bojovat jedině silou vůle. Mé, vaší... Silou vůle každého člověka, kterému na jeho porážce záleží. Netvrdím, že jsem se těmihle myšlenkami zabývala, dokud jsem se obětí nestala já sama. Jestliže ale se setkáte se zlem tak jako já, změní celý váš život, rázem budete mít jasno.“ Trpce se usmála. „A to přestože na svět hledíte cizíma očima.“

Caleb se zakabonil. Nerozuměl poslední větě. „Chápu, že po tom, čím jste prošla, se můžete takhle cítit, ale dovolit, aby vám zlo změnilo celý život...“

„Bylo to to jediné, co jsem se svým životem mohla tehdy udělat. Já jsem totiž pak viděla věci ani ne tak jasněji, jako především jinak – příliš jinak na to, abych se mohla vrátit k předchozímu způsobu života.“

„Po tak traumatickém zážitku není divu, že člověk vidí věci jinak.“

Z hrdla se jí vydral smích nesmích. „Nerozumíte mi. Já jsem viděla věci doslova jinak. Jiné barvy, struktury, změnilo se mi vnímání hloubky... Nevidím svět jako dřív, protože... protože prostě nemůžu. Propojení mého zraku s mozkiem je vytvořeno... uměle. Podle názoru doktorů si mozek na ně nikdy nemusí zvyknout.“

„Nač by si měl zvykat?“

„Na nové oči, které mi transplantovali. S těmahle jsem se nenarodila. Když mě ta bestie nechala umírat na zemi, jako suvenýr na památku si vzala mé oči.“

Než Mallory dorazila zpět na policejní stanici, nechybělo mnoho do osmé. Byla na smrt vyčerpaná, roztrěsená, skleslá, v neposlední řadě i notně vydešená.

„Mallory?!“

„Ježíšmarjá!“

„Ach promiň! To jsem nechtěla,“ omlouvala se detektivka Ginny McBrayerová. „Nechtěla jsem tě vylekat.“

„Poslední dobou se lekám kdečeho,“ postěžovala si Mallory. „Co je, Ginny?“

„Chtěla, abych u ženského osazenstva našeho sboru zjistila, jestli některá nemá dojem, že je sledovaná.“

„Jo. A výsledek?“

„Všechny jsme nervózní. Dvě nebo tři se přiznaly, že poslední týdny mají pocit, že je někdo sleduje, s jistotou to ale tvrdit nemohou. Pochopitelně když už jsem s tím vyrukovala, zakrátko tohle tvrdily všechny, dokonce i muži se přidali.“

Mallory se posadila za svůj stůl a unaveně si promnula oči. „Hernajz, už jenom tohle nám chybělo.“

„Aspoň jsme všichni ve střehu. Mluvilas o tom s těmi federálními agentkami?“

„Ještě ne, ale budu muset.“ Mallory znovu vzdychla. „Žena toho farmáře se ještě nenašla? Jak že se jmenuje... Heltonová? A křestním?“

„Rose. Není po ní ani vidu, ani slechu. Když nepočítám tu žurnalistku, co zmizela včera večer, za minulý měsíc máme v Hastingsu ještě dvě další nezvěstné – Sharon Jonesovou a Kate Murphyovou. Spolu se širším okolím je jich deset.“

„Sharon znám, jednoznačně do profilu obětí nezapadá. Je černoška. Tak i ona je nezvěstná?“

„Podle tvrzení jejího přítele Raye Mercera. Pravda na druhé straně zmizel i její pes, auto a spousta ošacení. Podle vyjádření její matky vždycky údajně chtěla vidět svět, proto se zatím přikláníme k názoru, že se sbalila a odjela sama od sebe.“

„Kdybych chodila s Rayem Mercerem, i já bych se už dávno sbalila.“ Mallory opět vzdychla. „Dokud ale nemáme jistotu, musíme nechat na seznamu i ji. Co Kate Murphyová?“

„Ta je problematictější, protože vyhovuje profilu obětí. Něco pod třicet, světlé vlasy, úspěšná podnikatelka – vlastní jeden z butiků na hlavní ulici. V pondělí nepřišla do práce, musela ji nahradit její zástupkyně.“

„Zašli jste do jejího bytu?“

„Jo. Žádné známky únosu, ale ani toho, že by někam odešla sama. Auto parkuje na obvyklém místě před bytovkou. Její klíče ani kabelka se nenašly. Neměla – tedy nemá – žádná domácí zvířata a v Hastingsu ani žádné příbuzné. Momentálně se snažíme najít její rodinu.“

„O té reportérce Cheryl Baynové se pořád nic neví?“

„Věru ne. Jako by se po ní slehla zem. Televize, pro kterou natáčela, sem už poslala jiného reportéra, pro změnu muže.“

„Jak citlivý přístup,“ ironicky prohodila Mallory.

Ginny pokývala hlavou. „To tedy jo. Dokonce i novináři se nad tím pohoršují.“

„Ačkoli sami dál čmuchají o sto šest.“

„Přirozeně.“

Mallory znechuceně zavrtěla hlavou. „Kdyby se vyskytlo něco nového, hlas to šéfovi nebo mně,“ požádala.

„Jasně.“

Poté co Mallory osaměla, nějakou dobu se sklesle opírala lokty o stůl a bezděky si třela spánky. Měla by tady zůstat, jenže Rafe jí dal jasně najevo své přání, aby šla domů ihned po skončení prohlídky oné budovy a odvezení mrtvoly.

Obojí se stalo.

Unavená byla nesmírně, kupodivu ale se jí nechtělo ani spát, ani jít domů. Nechtěla být sama. Potřebovala se zbavit vzpomínky na úděsný vzhled té ubožáčky.

Po nedlouhém váhání zvedla sluchátko telefonu a zavolala Alanovi. „Jsi doma?“ zeptala se bez pozdravu. „Mířím tam. Právě jsem zaparkoval u domu.“

„A jedls už?“

„Nic, co by zasloužilo název jídlo,“ odpověděl. „Před několika hodinami jsem zhltl sendvič, ale možná byl jenom výplodem mé fantazie. Zveš mě?“

„Ano. Na čínu. Koupím ji cestou k tobě. Bereš?“

„Beru. Kdyby se ti chtělo, stav se i pro víno. U mě je sucho jako na Sahaře. Jo, a nemohla bys koupit i aspirin? Děsně mě bolí hlava a doma už žádný nemám.“

„Provedu. Tak zatím ahoj.“ Složila přesvědčená, že to nebyl nejhorší nápad. Co na tom, že u něj byla minulou noc? To ještě nic neznamená. Alan byl prostě příjemný společník a dobrý milenec. Nic víc.

Vlastně skvělý milenec. Nebude přece sama sobě nalhávat, že se neteší na tělesnou rozkoš, kterou s ním pokaždé prožívala. Dvě čistá zdravá těla spojená v jedno považovala za přenáramně příjemný způsob ujištění, že oba žijí.

Žijí. Nevisí z trámu jako vypitvaná ryba. Neleží v louži krve někde v lese. Ani ona, ani on nejsou stažení do pevného koženého korzetu s dusivou maskou na hlavě, zatímco nějaká trýznitelka...

„Prokristapána!“ zaúpěla. „Musím okamžité vypadnout.“

Samozřejmě nějaký čas jí trvalo vyřídít před odchodem vše potřebné, podařilo se jí to však docela rychle a vypařila se, než mohlo někoho napadnout zdržet ji tam.

Jídlo objednala telefonicky cestou k restauraci a i pro víno se zastavila, třebaže obvykle pila velice střídmě. Nezapomněla ani na aspirin. A tak ani ne za půl hodinu už vcházela do Alanova bytu, v jedné ruce náklad krabic s jídlem, v druhé tašku s vínem a aspirinem.

„Vypadáš nervózní,“ poznamenal Alan, jakmile ji uviděl.

„A ty se divíš?“ Cestu do kuchyně dávno dobře znala. Vyndala v ní víno z tašky a hledala ve skříňkách sklenice. „Propána, Alane, copak nemáš jedinou vinnou skleničku?“

„Domácí potřeby nikdy nepatřily k mým prioritám. Co teď? Zabásneš mě proto?“

„Hrůza mě jímá, že jsem to v životě dotáhla až k nutnosti pít víno z odlivky na vodu. Může mě dnes stihnout něco ještě zhudlařenějšího?“

Alan zatím nasucho spolkl několik aspirinů a už začal rozkládat krabice s jídlem na kuchyňském pultě. Zaraženě se zahleděl na Mallory. „Slyšel jsem, co jste objevili. Bylo to zlé?“

„To si piš, že ano.“

„Chceš o tom mluvit?“

„Ne.“ Mallory nalila víno do odlivky a bez otálení z něj upila notný doušek. „Předsevzala jsem si vypít nejmíň půl láhve, smýt ze sebe tu odpornou směsici pachů a pak se nacpat krevetami se

zeleninou. Až skončím, navrhuji, abychom se spolu odebrali do ložnice a milovali se jako posedlí – třeba i celou noc. Tedy pokud tě přestane bolet hlava. Pověz, že už tě nebolí?!”

„Aspirin určitě coby dup zabere,“ odpověděl. „A tvůj harmonogram se mi náramně zamlouvá.“

V mexické restauraci nebylo plno, třebaže sobotní večer patřil k nejrušnějším. Když restaurátér vedl Isabel s Rafem k útulnému místečku v koutě, zklamaně si jim postěžoval, že odkdy ve městě řádí ten zloduch, lidí sem chodí citelně méně. A po dnešním nálezu další oběti většina jeho pravidelných hostů nepochybně zůstane doma za pečlivě zamčenými dveřmi.

Sami sice zdaleka v restauraci nebyli, ale soukromí opravdu měli dostatek. V pozadí hrála tichá hudba, číšník byl nevтіravě pozorný, a tak jim nic nekalilo dojem, že se nacházejí ve svém soukromém hájemství.

„Ještě pořád si myslíš, že ji nezohavila Jamie?“ zeptal se Rafe, když dojedli hlavní chod. Oba měli za sebou dost zkušeností z policejní praxe, aby si nekazili večeri klinickými detaily brutální smrti a jejích následků, které před hodinou viděli na vlastní oči. Navíc si dávali bedlivý pozor, aby nevedli hovory na témata příliš osobní.

„Jsem si tím jistá. Podle mého soudu vrah sledoval Jamie a viděl ji nakládat mrtvolu do kufru auta. Zřejmě ji chtěla někam ukrýt, ale zatímco se vrátila do skladu, sebral jí ji. Po návratu k autu zjistila, že mrtvola je pryč, a propadla panice. V té benzínce ji podle mě ukryl on. A pak si tam s ní pohráł.“

„Otřesné!“ zavrčel Rafe.

„Náš vrah je duševně deformovaná kreatura.“

„Proč si vybral za první hastingskou oběť právě Jamie? Co myslíš?“

„Protože byla domina. Pro její moc nad ženami, jakou on si vždycky přál mít, a nikdy neměl. Z praobyčejné žárlivosti či závisti. Nesnesl, že Jamie ovládá ženy.“

„Jelikož on žádnou neovládal,“ doplnil Rafe.

„Děsně ho žralo, že za Jamie chodily partnerky samy, z vlastní vůle, dobrovolně se jí vydávaly do rukou, ochotné vyhovět všem jejím rozmarům. On sám toho nikdy nedosáhl, byť se sebevíc snažil. Jaký paradox! Vrah touží po inteligentních úspěšných ženách, které partnerovi hned tak nepodlehnou, a přitom by pro něj bylo vrcholem blaha, kdyby je mohl ovládat,“ vysvětlovala.

„Chce dosáhnout nedosažnutelného.“

„Jedině ve chvíli, kdy je zabíjí, jediné tehdy, kdy umírající jsou naprosto bezmocné, je pánem nad nimi, je silnější než ony.“

„Zabití Jamie Browerové mu vyneslo dvojnásobné uspokojení, protože navíc byla domina. Poprvé v životě ovládl ženu, jejíž specialitou bylo ovládání jiných. I když ji pravda za tím účelem musel zabít,“ konstatovala.

„Vadilo mu na ní něco, co toužil zničit?“ zeptal se.

„U sexuálních sadistů tomu tak bývá.“

„U tohohle ne?“

Isabel se zamračila. „Zaměření na oblast prsou a genitálií je typický znak sexuální posedlosti, jenže on... Mám pocit, že je trestá za to, že jsou ženy... Podvědomě útočí na ženské pohlavní znaky. Buď je všeobecně nenávidí, nebo jsou na jeho vkus přespříliš ženské. Je v nich víc ženskosti, než dokáže snést.“

„A to není sexuální motivace?“

„Ani ne. Spíš otázka vrahovy identity.“

„Zajímavé,“ broukl.

Isabel si ho chvíli prohlížela, nato se s povzdechem napřímila a řekla: „Aspoň teď víš, proč můj společenský život stojí za zlámanou grešlí. Všechny debaty dříve nebo později končí vyprávěním o sériových vrazích.“

„Kaju se. Já jsem s tím začal,“ namítl.

„Ano, jenže já jsem se ochotně přidala. Asi to něco vypovídá o mém zaměření.“

Rafe se na ni vyčítavě podíval. „Vypovídá to jenom o tom, že se nacházíme uprostřed vyšetřování.“

„Žena na lovu nemá mluvit o práci. Odpuzuje tím muže.“

„To snad ne! Abys věděla, vypadáš skvěle!“

„Podle zrcadla vím, že nevypadám nejhůř, jenže nemusím být tvůj typ. Spousta mužů dává přednost drobným zrzkám nebo štíhlým brunetkám. A každopádně ženám, co nenosí s sebou revolver a nedovedou na nejmiň deset způsobů odrovnat mužského, když je naštvě.“

Rafe se rozchechtal. „Připouštím, že to poslední by hodně mužů odradilo. Máš dojem, že nemám zájem?“

„Nemám, jenže když jsme nuceni pracovat společně...“

„Jsem s tebou, protože chci, a basta! Aby bylo mezi námi jasno, já nedávám přednost ani zrzkám, ani brunetkám. Ani o křehké a snadno zranitelné blondýnky nestojím –“

„A to jsem se bála, že jdu na tebe příliš zhurta!“ vyhrkla se smíchem.

Vzápětí k jejich stolu přistoupil číšník, aby odnesl talíře a přijal jejich objednávku kávy a dezertu. Rafe vyčkal s reakcí na Isabelino ironické přiznání, dokud číšník neodešel. „Co se vlastně stalo?“ zeptal se.

Isabel udiveně zamžikala. „Víš přece.“

„Ne ale, co tebou tak silně otřáslo, že tě přimělo chtít navázat... jiné spojení se mnou, přestože je v zásadě odmítáš.“

„Kdo tvrdí, že je odmítám?“

„Já. Herdek, vždyť to přímo bije do očí! Uvědom si svá gesta a mimiku! Jakmile jsem přestal mluvit o práci, odtáhla ses, jako bys podvědomě chtěla být ode mě co nejdál. To je nad slunce jasnější. Slovy sice říkáš, že zájem máš, ale řečí těla si držíš odstup.“

„Zatraceně! Co jsem to říkala? Že bys byl dobrý odborník na profily? Beru zpět. Byl bys výtečný.“

„Trefil jsem tedy do černého?“

„Řekněme jen kousínek od středu.“

Rafe se musel pousmát jejímu mrzutému tónu. „Jsi náramně sebevědomá žena, Isabel. Naprosto si jistá sama sebou, teď právě ale se bojíš. Proč?“

Mlčky se mračila na ubrus.

„Něco se stalo. Co?“

„Heleď, tohle vyšetřování je úplně... jiné, jenom to se stalo. Dějí se podivné věci. Moje schopnosti jako by se měnily. Nevím, co si mám počít,“ přiznala se konečně.

„Hlásilas to už Bishopovi?“

„Ne, ještě ne.“

„Proč?“

„Protože... Vlastně nevím proč. Nejspíš si chci napřed sama udělat jasno v hlavě.“

„A začít mě balit ti připadalo coby dobrý začátek?“

„Přestaň mi to připomínat.“

„Co konkrétně?“

„Moje selhání.“

„Proč myslíš, žes selhala? Že tě chci, jsem si uvědomil včera ráno. Vlastně už pár minut po tom, co jsme se seznámili. Pak jsem si ale také uvědomil, že by nám to komplikovalo práci, poctivě jsem se snažil nemyslet na to.“

„A možná by bylo lepší myslet na to,“ namítla. „A ještě lepší něco s tím dělat.“

„Pořád se ode mě podvědomě odtahuješ,“ upozornil ji.

„Můžu se k tobě naklonit,“ navrhla, avšak neprovedla. Zato se zamračila pro myšlenku, která ji znenadání zaskočila.

„Vidíš? Vysíláš naprosto protichůdné signály, jako bys nevěděla, co vlastně chceš.“

Isabel si tiše povzdychla. „Vím, že mě přitahuje jistý muž, který ale není ochotný bez zbytečných řečí přijmout, co mu nabízím. Ještě chvilu, a nezbude mi než začít věřit na skřítky či jednorožce.“

„Je mi líto, ale už dávno nejsem malý kluk. Jsem veterán dvacetiletí milostných bitev. Za tu dobu jsem se ledačemu naučil. Například, když už se má mužský zaplést s komplikovanou ženou, musí vědět, v čem vězí ty komplikace, a to předem, ne až o ně zakopne.“

„Patrně máš v tomhle směru trpké zkušenosti,“ prohodila Isabel.

„Ani ne tak trpké, jako poučné. Zmínila ses, že energie, která z tebe dělá psychotroničku, se v podstatě neliší od energie vraha. I já mám s ním něco společného. Mám rád silné ženy. Vím už, že sílu

provázejí komplikace, a komplikace znamenají zádrhel, pokud předem nevím, nač se připravit,“ vysvětlil své hledisko Rafe.

„Tak dobrá, povím ti o svých komplikacích. Já je nazývám spíš zvláštnostmi. Slyším hlasy. Tak, a je to venku!“

„Co dál?“

„Abych byla schopná začít den jako normální člověk, potřebuji kávu a obilninové lupínky. Mám je hrozně ráda. Sprchuji se nejraději v horké vodě, až je koupelna párou celá mokrá. Nesnáším ticho, proto mimo práci mám nepřetržitě sluchátka walkmanu na uších a pouštím si přes ně šumění a šplíchání mořských vln. Abych mohla spát, musím mít i v zimě naplno puštěnou klimatizaci. A nesnáším, když mi do ložnice svítí měsíc.“

„Isabel...?!“

„Neměls na mysli tyhle komplikace?“ divila se nevinně.

„Ne.“

„Hernajz!“

„Kdybych byl odborníkem na profily,“ začal zvolna, „řekl bych, že tvá bodrost a vtipkování maskuje řůru bolesti. Tím nemyslím migrény, které míváš z těch hlasů. Tvář zla, kterou jsi viděla... ti změnila život, vid’?“

Číšník jim přinesl zákusky a kávu a zase odešel. Ale Isabel pořád mlčela. Vzala do prstů vidličku, trochu se jí ponimrala v zákusku a opět ji položila.

„Ještě nejsi zralá povědět mi to?“ Osladil si kávu podle chuti s očima vytrvale upřenýma do jejího obličejce. Dával si záležet, aby z jeho výrazu ani držení těla necítila ohrožení.

Isabel usrkla kávy, šklubla sebou a přidala si do ní cukr i smetanu. Pak ji znovu ochutnala.

„Isabel?“

„Ta tvář byla krásná.“

Ginny odcházela z policejní stanice značně dříve, než mívala ve zvyku. Po vyzpovídání kolegyň, jsou-li i ony nervózní, ráda se dala k autu doprovodit několika mužskými kolegy, rovněž odcházejícími domů. Ani jeden z nich se sice o tom slůvkem nezmínil, ale jí náhle svítilo, že už asi týden doprovázejí i její kolegyně.

Přirozeně žádná z nich proti doprovodu nic neměla. Ginny dodával vysloveně dobrý pocit, protože byla-li sama, nutkalo ji ustavičně se ohlížet a lekat i vlastního stínu.

Kolegové od ní neodešli, dokud svou hondu neodemkla a nepřesvědčila se, že v ní na ni někdo nečíhá.

„Zamkni se,“ radil jí Dean Emery.

„To víš, že jo. Díky, hoši.“ Nasedla, zamkla všechny dveře a nastartovala, bezděky sledujíc, jak se kolegové rozcházejí ke svým vozům.

Ti se neměli čeho bát. Oni ne.

Alespoň prozatím.

Ginny měla za sebou semestr psychologie abnormalit, z docela čerstvé paměti si tedy vybavovala, co se učili o sériových vrahách. Koneckonců těžko mohla něco zapomenout, když už přes měsíc měla kvůli zdejšímu špatné spaní.

Jen málo sériových vrahů šlo jak po mužích, tak po ženách. Několik jich pravda zabíjelo děti či mladistvé obou pohlaví, ale co se dospělých týká, až na výjimky se zaměřovali pouze na jedno pohlaví.

Homosexuálové měli zpravidla spadeno na muže nebo chlapce, heterosexuálové na ženy či dívky. Výjimkou byli zřídka heterosexuálové, kteří nejistí si vlastní sexuální orientací trpěli strachem, nejsou-li nakonec homosexuály. Ti pak vraždili ženy z čirého vzteku. Nechtěli být, čím byli, a vinili z toho ženy.

Několik sériových vražedkyň, zaznamenaných v análech, se zaměřilo výhradně na muže. A byly známy případy žen-traviček vlastních příbuzných. Ty mezi pohlavími nečinily rozdíl.

Jen dojez tu polívčičku, zlato. Vážně se ti zdá mít nějak divnou chuť? To asi bude tím novým kořením, co zkouším.

Propána! Čeho všeho jsou lidé schopní...

Odbočila z jízdní dráhy na vyhrazené místo u domu, přemítajíc, jak vrah asi vypadá. Nepotkává se s ním denně na ulici? Nezná ho? Musí být silák, náramný silák. Podle pitevní zprávy vrazil Tritii Kaneové nůž do hrudi až po střenku.

Otřásla se hrůzou.

Jakému vzteku musí člověk propadnout, aby udělal něco takového? A čím ho u něj Tritia vyvolala? Úspěšností, blondřatostí, nebo čistě tím, že byla žena?

Nebo vůbec tím, že byla?

Když si ona sama před týdnem nabarvila vlasy na barvu téměř shodnou s původní, nikdo se nezasml, ani štiplavé slůvko neutrousil. Kolegyně jí to schválily jako moudré. Mělo snad smysl zbytečně riskovat, tím spíš že byla policistka?

Matka se úlevou netajila.

A otec prohlásil, že konečně nevypadá jako poběhlíce.

Zaparkovala s nepříjemným svíravým pocitem v hrudi. Otec byl doma a podle šejdrem zaparkovaného jeho auta nebylo pochyb, že celé odpoledne chlastal – jako každý víkend.

Zatraceně!

Odepjala si pouzdro se zbraní a zamkla do bezpečí palubní schránky. Pak teprve z auta vystoupila a zamkla je. Nikdy nechodila se zbraní domů. Nikdy. Příliš by ji pokoušelo zbraň použít.

Vystoupala schody a odemkla, snad posté si umiňujíc, že si konečně musí opatřit vlastní byt. Musí, ať se děje, co se děje, a to co nejdřív.

„Ahoj, děvenko!“ Otec nezřetelně artikuloval zasliněnými ústy. „Kdepak jsi byla?“

Hluše mu odpověděla: „V práci, otče,“ a zavřela za sebou dveře svého pokoje.

Kapitola jedenáctá

Isabela pohlédla na Rafe se slabým úsměvem na rtech. „To jsi nečekal, vid’? Nenapadlo by tě, že tvář zla může být krásná.“ Zapřemítala, zda jí rozumí. Kdoví jestli bude někdy schopný rozumět jí.

„Máš pravdu, nečekal,“ zabručel.

„Proč také, vždyť zlo by mělo být odpudivé po všech stránkách. Mělo by mít rudé oči, šupinatou kůži a z huby čnějící špičáky. Mělo by vyhlížet jako zplozenec pekla. Mělo by chrlít oheň a síru. Mělo by žhnout na dotek.“

„Jenže není tomu tak.“

„Věru není. Zlo si vždycky nasazuje masku. Není ohyzdné, dokud se neprojeví naplno, jinak by bylo snadné je odhalit. Zlo je mistrem šálení.“

„Ošálilo i tebe,“ uhodl.

Dutě se rozesmála, bez špetky veselosti. „Když se mi ukázalo poprvé, mělo krásnou tvář, oslnivý úsměv a přesvědčivý hlas, jímž mluvilo přesně to, co jsem chtěla slyšet. Jeho doteky byly jemné, něžné.“

„Byl to muž. Muž, na kterém ti záleželo?“

Objala se pažemi kolem hrudi, bezděky tak přidávajíc mezi sebe a jej další překážku, a tímtéž dutým hlasem pokračovala: „Bylo mi sedmnáct. Jemu o něco víc, ale znala jsem ho od maličká, hocha z naší čtvrti, na kterého se všichni mohli spolehnout. Potřebovala některá stará vdova posekat trávník? – udělal to bez nárokování si odměny. Potřeboval někdo stěhovat nábytek? – ochotně se mu nabídl na pomoc. Na poslední chvíli vám odřeklo děvče, které vám mělo hlídat vaše děti, abyste někam mohli? Hned tam byl, spolehlivý a ochotný, navíc všemi dětmi přímo zbožňovaný. Rodiče mu důvěřovali, jejich synové ho měli za báječného kamaráda a dcery byly málem přesvědčené, že dokáže kráčet po vodní hladině jako Ježíš.“

„Každého ošálil,“ zamumlal Rafe.

Zvolna přikývla s očima sklopenýma na ubrus, aniž ho vnímala. „Nejpodivnější bylo, jak málo stačilo, aby navzdory vynaloženému

jím času a námaze šálit všechny kolem vyšlo najevo, co za bestii se v něm tají,“ pokračovala.

Rafe s obavou vytušil, kam asi Isabel míří, a stálo ho značné úsilí navenek klidně se zeptat: „Jak k tomu došlo?“

„Náhodně. Pro jedno jediné slůvko – ne. Nic víc se nestalo.“ Zvedla hlavu a zahleděla se upřeně na Rafa. „Ono bylo začátkem konce. Pozval mě na školní tancovačku coby své děvče, a já jsem odmítla jít.“

„Co udělal?“

„Tenkrát nic. Vysvětlila jsem mu, že ho považuji víceméně za svého staršího bratra. Odpověděl, že mi rozumí. O několik dnů později jsem ho zahlédla v keřích za domem. Špehoval mě.“

„A nezavolalas poldy,“ dovtípil se.

„Bylo mi sladkých sedmnáct. Důvěřovala jsem mu. Myslela jsem, že se... prostě nesnadno smiřuje s mým odmítnutím. Nevím, nejspíš mi dokonce i lichotilo, že o mě tak zatvrzele stojí. Jen jsem každý večer zatáhla závěsy. Jenže pak se začal objevovat všude, ať jsem kamkoli šla. Držel se ode mě dál, ale nepřetržitě mě sledoval. Tehdy jsem se ho začala bát.“

„Ale pořád ještě jsi to nikomu neřekla.“

„Ne. Všichni ho přece zbožňovali. Copak by mi někdo věřil? Svěřila jsem se jenom své nejlepší kamarádce. Ani u ní jsem ale nepochodila. Záviděla mi, jaký je do mě blázen, a prý by mi to mělo lichotit.“ Znovu se hořce zasmála. „I jí bylo sedmnáct. Co tak asi může vědět člověk, když je mu sedmnáct?“

Snažila jsem se namlouvat si, že mi to lichotí, dařilo se mi to ale čím dál hůř. Prostě strach byl silnější. Uměla jsem se o sebe postarat, ovládala jsem základy sebeobran, jenže... měl v očích něco, co jsem do té doby u nikoho nepostřehla. Jakousi zlověstnost, hladovost. Nerozuměla jsem tomu a děsilo mě to.“

Rafe mlčel. Další otázku jí položit už nedokázal. Litoval, že spolu nejsou někde v soukromí, ačkoli pravděpodobně tam by nebyla ochotná či schopná svěřit se mu. Tady přece jenom byli mezi lidmi. Místností zněla tlumená hudba, cinkání příborů a občasný tichý smích.

Bylo tedy normálně.

Být někde spolu sami, nezmohla by se na zpověď. Anebo se záměrně rozhodla prozradit mu tuhleto část své minulosti v neintimním prostředí? Dělal je stůl, veřejné místo umožňovalo ohavnost zmírnit nebo dokonce bagatelizovat tím, že nakonec mávne rukou a řekne: *Bylo to tak dávno*.

Své vyprávění mohla zakončit podle toho, jak na ně on zareaguje.

„Samozřejmě tenkrát se o takových věcech nemluvalo s dnešní otevřeností. Myslím o psychopatech, co pronásledují ženy,“ pokračovala klidným hlasem. „Pro mě to bylo něco, co se stává celebritám, ne obyčejným smrtelníkům. Rozhodně ne sedmnáctiletým žábám, a už vůbec ne od sousedovic hochy, kterého všichni znají od narození. Nakonec přece jenom jsem o tom řekla otci a on se zachoval, jak nejrozumněji mohl. Neoznámil ho policii, sám s ním pohovořil mezi čtyřma očima. Bez křiku, bez vyhrůžek. Prostě ho přátelsky požádal, aby mě přestal špehovat, že zájem o něj nemám, a tímhle svým jednáním si mě nezíská.“

„A to byl spouštěč,“ domyslel se Rafe.

„Jak se později ukázalo, ano. Otec to nemohl tušit, protože zlo svou pravou tvář dokonale maskovalo. Kdyby místo za ním šel na policii a tam jeho stížnost brali vážně, možná by to dopadlo jinak. Když bylo po všem, tvrdili mi... že by tomu pravděpodobně stejně nemohli zabránit, nanejvýš by k tomu došlo o něco později. Ten mladík měl čistý rejstřík a byl takovým vzorem dokonalosti, že by věc stejně nechali tak. Možná by se nic nezměnilo, ani kdybych se byla zachovala jinak nebo kdyby otec jednal jinak. Kdoví. Těch možná je tolik...“

„Isabel...“

„Bylo to ve středu. Vrátila jsem se ze školy – tak jako vždycky. Domů mě vezla kamarádka, jelikož otec byl přesvědčený, že na vlastní auto jsem ještě příliš mladá. Vysadila mě před domem a odjela, já jsem vešla dovnitř. Hned jak jsem za sebou zavřela domovní dveře, věděla jsem, že se něco stalo. Možná jsem dokonce cítila v ovzduší krev.“

„Propána!“ vydechl Rafe tiše.

„Šla jsem do obývacího pokoje a tam... jsem je našla. Mé rodiče. Seděli vedle sebe na pohovce a drželi se za ruce... Dodatečně byl nalezený vzkaz toho mladíka, že si jejich poslušnost vynutil zbraní v ruce. Museli se posadit vedle sebe a pak je zastřelil. Neměli čas ani se pořádně vyděsit. Oba vypadali... spíš překvapení.“

„Chudinko Isabel,“ zašeptal.

Isabel zamžikala a rty se jí zachvěly. Zakrátko ale znovu klidná pokračovala ve vyprávění: „To mohl být konec, jenže nebyl. Kdyby to bylo tím skončilo, zřejmě se ze mě nikdy nestala psychotronička. Nevím. Nikdo neví. Ano, tohle byl pouhý začátek. Obrátila jsem se, asi abych zavolala policii, anebo utekla, sama nevím – a on tam stál. Prý na mě čeká. Na automatické pistoli měl tlumič, proto sousedé nic neslyšeli. Byla jsem příliš vyděšená, ochromená hrůzou, než abych se zmohla na křik. Varoval mě – jestli jenom pípnu, zabije mě. Tak jsem mlčela. Celé ty mučivé hodiny, celou tu nekonečnou noc ze mě nevyšel jediný zvuk.“

Rafe zalitoval, že nepije. Nejraději by ji zastavil, nenechal dopovídat ten hrůzný příběh do konce, jenže věděl, že to udělat nemůže.

„Kdykoli jsem si to s odstupem času znovu promítala skrz prizma nynějších zkušeností, kdybych patrně nemlčela, nemusel se tak nepřičetně rozzuřit. Ať co chtěl se mnou dělal, nepřiměl mě vykřiknout, ba ani brečet. Nemohla jsem vědět, jak tím na něj působím... že jsem mu nevědomky srážela sebevědomí, obírala ho o pocit moci nade mnou.“

Rovnou tam, na koberci v obývacím pokoji, před mými zavražděnými rodiči mi serval šaty z těla a znásilnil mě, s hlavní zbraní zarytou do mého krku. V jednom kuse opakoval, že jsem jenom jeho, že jenom jemu patřím, a že mě přinutí uznat to.

Dělal se mnou, o čem jsem ani netušila, že je možné. Bylo mi pouhých sedmnáct. Byla jsem vlastně ještě dítě. Panna. Dosud jsem nepoznala chlapce, se kterým bychom byli do sebe navzájem tak zamilovaní, abychom dospěli dál než jenom po líbání. Ne že bych o sexu nic nevěděla, ale... prostě nechápala jsem, proč neumírám, proč mě to, co se mnou dělal, nezabilo. Inu, smrtelné to nebylo. Krvácela jsem a měla strašné bolesti, a jak ubíhaly hodina za hodinou, podoba

se mu měnila v čím dál odpudivější, odpornější. Začal mě proklínat, tlouct, neštít se i zbraní mi... ublížit.“

Zhluboka nabrala dech. „Nalomená žebra, zlomená čelist a zápěstí, vykloubené rameno. Modřin jsem měla tolik, že počítat je ani nemělo smysl. Zevnitř jsem byla celá dotrhaná. Nakonec se na mě posadil, chytil mi hlavu a jako smyslů zbavený jí třískal o podlahu s ječením, že jsem jenom jeho a přinutí mě uznat to.“

Neplakala, jasné oči měla dokořán a hlas málem neslyšný, když končila: „Jeho ruce mě pálily. Měl rudé oči, šupinatou kůži, rohy a dech mu páchl sírou.“

Travis to odmítal připustit i sám sobě, ne tak se přiznat Alysse Taylorové, ale náramně ho po skončení pracovní doby potěšilo zjištění, že ho čeká před policejní budovou. Televizní reportérka seděla na kapotě jeho auta, oblečená v pozoruhodně krátké minisukni.

„Neměla by ses produčirovat venku takhle večer sama,“ napomenul ji, zatímco se snažil nezírat jí na dlouhatánské nohy, vyhlížející úchvatně i v slabém světle pouličního osvětlení.

Pobaveně zvedla obočí. „Jsem přece na dobře osvětleném parkovišti policejní stanice. Vyjma jejích útrob bych v tomhle městě sotva našla bezpečnější místo.“

„Možná jsi na omylu. Některé z kolegyn se domnívají, že je někdo sleduje,“ namítl Travis.

„Vážně?“ Ladně sklouzla z kapoty a pokrčila rameny. „Jenže já jednak nejsem blondýnka a jednak se o sebe umím postarat.“

„Už nejde výlučně po blondýnách. Neslyšelas o mrtvole, kterou jsme dnes našli?“

„Ovšem že slyšela. I to ale jsem slyšela, že ta žena je mrtvá už několik měsíců, nemusí ji mít tedy na svědomí současný vrah.“

Aby nemusel přiznat, že není v dostatečně blízkém spojení s hlavními vyšetřovateli, tudíž jejich nejnovější hypotézy nezná, pokrčil rameny a prohlásil: „Uvidíme. Máme v rajonu vícero nezvěstných žen, ne všechny jsou blondýny, proto by sis vážně měla dávat víc pozor, Ally.“

„Je sladké, že si o mě děláš starost,“ zaševelila sladce.

Travis protáhl obličej, zakabonil se a zahučel: „Odpust’ si tenhle tón.“

„Jaký?“

„Jako kdybys to měla za náramně zábavné. Nejsem hračka, se kterou si můžeš pohrávat. A jestli jsem...“

„Jestli jsi, tak co?“ přistoupila k němu a objala ho kolem krku.

„Jestli jsem... pak bys mi to měla raději říct dřív, než ze sebe udělám idiota,“ dopověděl a políbil ji.

Zasmála se. „Věř mi. zlato, nejsi pro mě hračka. Mám ráda svalnatce, ale s vlastním názorem. Ty do toho obrazu dokonale zapadáš.“

„To doufám.“

„Prima. A teď, když jsme si věc tak hezky vyjasnili, co kdybychom spolu zašli někam na skleničku, abychom se zbavili napětí z těžkého dne?“

Travis zaúpěl. „Musím časně vstávat. Co kdybychom se místo toho jenom zastavili cestou ke mně pro pizzu?“

„I to bychom mohli,“ souhlasila. Usmála se a usmívala se i celou dobu, co obcházela jeho nablýskaný sportáček a usedala na sedadlo spolujezdce.

V duchu uvažovala, jak si utrhne pár minut na zreferování o všem, co se od něj dozví.

A to dřív, než ten trouba zjistí, oč jí běží.

Rafe mlčky položil na stůl ruku dlaní vzhůru.

Isabel se hodnou chvíli nepohnula, pak ale se přece jenom předklonila a přikryla jeho dlaň svojí. Výboj, který mezi nimi přeskočil, hlasitě zapraskal. Být žhavý, propálil by jim kůži. Kupodivu nic takového se nestalo, vyvolal pouze příjemný hřejivý pocit.

„Je nad mou chápavost, jak jsi mohla přežít takovou hrůzu. Přežít a zůstat příčetná – až na dodatečné zjištění, že slyšíš nějaké hlasy. Stalo se to tehdy, vid’?“

Isabel s příkývnutím vysvětlovala: „V nemocnici, kde jsem ležela se sdrátovanou čelistí.“ Z hrdla se jí vydral třaslavý smích. „Jelikož jsem levoruká, pro zlomené levé zápěstí jsem si nemohla

zapsat, co slyším. Tak jsem jenom nehybně ležela a pozorně poslouchala.“

„Kombinace úrazu hlavy, šoku a ostatních traumat v tobě probudily dosud latentní schopnosti, aktivizovaly je,“ konstatoval Rafe.

„Ano, a v plné síle. Nejprve mě přepadl strach, že mi přeskočilo, že mi pochroumal mozek ještě víc než tělo. Zatímco jsem se po tělesné stránce uzdravovala, postupně jsem začínala rozumět, co mi ty hlasy povídají. Šlo o záležitosti, které jsem se neměla jak dozvědět. Například ke mně přišla sestřička a já jsem z ničeho nic věděla, že má problémy v manželství. Pak jsem ji slyšela mluvit na chodbě s jinou sestřičkou. Svěřovala se jí s doslova tímtéž – jaké má potíže s mužem. Začalo se mi to stávat čím dál častěji. Někdy jsem měla dojem, že se mnou mluví někdo neznámý, jindy jsem to... prostě věděla.“

„Když jsi pak znovu mohla mluvit, nikomu jsi nic neřekla, vid’?“ předpokládal Rafe.

„Dokonce ani traumatoložce – psycholožce, ke které jsem pak celý rok docházela. Přestěhovala jsem se k tetě a dokončila střední školu. Je asi zbytečné říkat, že to byla jiná škola a v jiné čtvrti.“

„Kde nikdo nevěděl, co se ti stalo,“ doplnil Rafe.

S těžkým povzdechem přisvědčila. „Kde o mně nikdo nic nevěděl. Teta byla na mě hrozně moc milá a já jsem ji měla ráda, ale o vnitřních hlasech jsem ani jí nic neřekla. Zpočátku protože jsem se bála, aby mě nedala zavřít do blázince, později, až už jsem si prostudovala to málo informací dostupných o psychotronice, jsem mlčela, protože jsem věděla, že by mi nikdo neuvěřil.“

„Až dokud ses nesetkala s Bishopem.“

„Ano. V tu dobu jsem už byla přesvědčená, že co zažívám, se musí dát nějak vysvětlit. I proč mě zlo nedokázalo zničit, navzdory urputné snaze.“

„Důvod, proč jsi přežila?“

„Ano. Musel nějaký být. Říká se tomu fenomén viny člověka, který přežil katastrofu. Potřebuješ se s přežitím vyrovnat a najít si důvod, proč žít dál. Potřebuješ pochopit, jak je možné, že jsi přežil

právě ty, zatímco jiní ne. A také proč žiješ. Tehdy jsem odpovědi na tyhle otázky neznala.

Na vysoké jsem se jakž takž protloukla, no a pak zemřela hroznou smrtí má přítelkyně Julie. Jeden den tady byla, následující už ne. Nestačila jsem ji ani obřet, a zemřely další. A pak se vrah vypařil.“

„Další setkání se zlem,“ zamumlal Rafe.

Isabel přikývla. „Jenže ani tenkrát jsem nevytušila jeho blízkost, a to mě zasáhlo nejvíc. Hlasy, které ke mně mluvily, mi neprozradily, že přijdu o svou nejlepší přítelkyni. A proto jsem se rozhodla stát policistkou. Z neschopnosti zaměřit či využít ty hlasy, z obavy o zachování normálního psychického stavu. Jen tolik jsem věděla, že musím zkusit postavit se zlu, podívat se mu zpříma do očí, a až je odhalím, musím je zničit.“

Dana nakonec nesnesla Joeyho skučení a poslala ho nazpět do Columbie s tím, aby se v neděli vrátil. Když vyrukoval proti tomu s brbláním, připomněla mu, že zprávy se připravují čtyřiaadvacet hodin denně, sedm dnů v týdnu, jestli tedy se mu to nelíbí, měl by uplatnit své kameramanské schopnosti někde jinde.

Sama se rozhodla zůstat v hotelu. Bydlelo tam několik žen, včetně dvojice federálních agentek, tudíž byla v bezpečí.

Pokud se o vůbec nějakém místě v Hastingsu dalo soudit, že je bezpečné.

Ani sama sobě nezastírala vyděšenost, obzvlášť poté, co beze stopy zmizela Cheryl Baynová. Jestli ten maniak vraždil všechny, kdo ho podle něj ohrožovali, pak proti ní mluvilo, nejen že je blondýna, ale i její obdobná práce pro média jako Cheryl.

Bylo toho věru dost, aby se kterákoli žena v tomto městě lekala i vlastního stínu. Nemluvě navíc o spoustě mužských s revolvery za pasem, podrážděných až hrůza...

„Ahoj!“

Málem vyletěla z kůže. „Kristepane, tohle mi nedělej!“

„Promiň,“ omluvila se Paige Gilbertová. „Také si jdu pro led.“ Na důkaz zvedla ruku s vědérkem.

Dana letmo pohlédla na své, vzdychla a obě spolu zamířily na konec chodby, kde stál mrazák. „Proč jsi tady?“ zeptala se. „Vždyť bydlíš v Hastingsu, ne?“

„Jo, jenže sama. Proto jsem si řekla, že se prozatímně nastěhuji do hotelu,“ vysvětlila Paige.

Dana si nabrala led a nato se na ni zahleděla. „Ale vždyť nejsi blondýna!“

„To nebyla – tedy není – ani Cheryl Baynová. Navíc je tady ta další mrtvola.“

„Slyšela jsem, že se našla nějaká mrtvá žena,“ opatrně přisvědčila Dana. „Ta prý ale zemřela už dávněji.“

„Je to tak.“ I Paige si nabrala do věderka led, napřímená pak dodala: „Podle mých zdrojů byla bruneta.“

„Bruneta?“

„Jo.“

„A neříkaly tvé zdroje také, že byla mučená?“

„Zohavená.“

„Jaký je v tom rozdíl?“

Paige neochotně odpověděla: „Mučení by znamenalo, že oběť při něm žila. Zohavení naproti tomu říká, že k němu došlo až po její smrti.“

„Aha!“

„Mám na pokoji láhev skotské. Nedáš si se mnou?“ Dana s odpovědí neotálela ani vteřinu. „To si piš, že dám.“

Rafe nechtěl pokoušet štěstí kladením příliš mnoha otázek Isabel. Byla vyčerpaná, už když sem přišli, a když se mu svěřila s tragédiemi, které ji potkaly v životě, bylo mu jasné, že jako sůl potřebuje spánek.

Proto ji odvezl zpět do hotelu. Instinkt mu velel zůstat s ní co nejdéle, a tak ji držel za ruku i tehdy, kdy stoupali po schodech na staromódní rozlehlou terasu.

Duchem nepřítomná Isabel poznamenala: „Tahle budova vyvolává dojem, jako kdyby se nedovedla rozhodnout, čím bude, až vyroste – jestli ubytovnou nebo hotelem. V životě jsem neviděla podobný hybrid.“

„Houpací křesla na přední terase, hotelová jídelna nikde,“ souhlasil s ní. „Ale každý pokoj má vlastní koupelnu a je sem zavedená i kabelová televize.“

Isabel se na něj v žlutavé záři lamp na terase maličko usmála. „Soudím, že kromě Hollis a mě jsou tady jedinými hosty novináři a reportéři.“

„Hastings nikdy nepatřil k populárním turistickým destinacím. Je jenom maloměsto nedaleko Columbie. K prohlížení tady toho moc není. Mám ale tušení, že jestli se nám podaří vraha dopadnout, dříve než změní své působiště, aby vraždil jinde, dostane nás to takřečeno do povědomí celé Ameriky. Bohužel z hrůzných důvodů.“ Pevněji jí sevřel ruku. „Isabel, ta pravá tvář zla, se kterou ses setkala... ten mladík potom spáchal sebevraždu v domnění, že jsi mrtvá, vid’?“

Isabel přikývla. „Nechal vzkaz, jak už jsem říkala, kde vysvětluje, co a z jakých pohnutek udělal. A pak si vystřelil mozek z hlavy. Jeho mrtvolu našli ležet na mé posteli. Jak jsi tohle věděl?“

„Protože ses nezmínila, že bys ho byla pronásledovala. V mezidobí od svého uzdravení do smrti své nejbližší přítelkyně bys to přece byla udělala.“

„Možná.“

„Ne možná, určitě.“

Isabel se smutně usmála. „Máš pravdu. A zřejmě bych při tom přišla o život. Když člověka motivuje zlost a touha po pomstě, nekončívá to dobře. Proto je lepší nechat dopadení zločince na někom jiném. Zlo je právě tak destruktivní samo vůči sobě jako vůči jiným. V těch zřídkaových případech, kdy se zničí samo, vychyluje jazýček vah směrem k dobru.“

„Zase ta tvá rovnováha vesmíru?“

„Zase. Copak nechápeš?“ Zrak jí padl na jejich spojené ruce. „Rafe... Z toho, co se mi stalo, jsem se nakonec vylízala nejen po tělesné, ale i po duševní stránce. V posledních letech jsem prožila několik vztahů. Nijak úspěšných, přiznám se, ale to zavinila spíš má zaujatost prací než přetrvávající... emoční jizvy. Anebo ti muži nevydrželi spolužití s mými hlasy.“

„Ale nechceš, abych se tě bál dotýkat,“ prohodil.

„Přestaň už být tak příšerně vnímavý! Deptá mě to, Rafe.“

Usmál se. „Jediné, čeho se bojím, je, že se nedozvím, co vlastně chceš. Ode mě, od sebe samé... Dokud se tohle nedozvím, byla by hotová katastrofa udělat chybný krok. Mám za to totiž, že ani jeden z nás nepovažuje spěšné hupnutí do postele za účinný způsob odbourání stresu.“

„Já tedy ne.“

„A nejsme už malé děti. Ve svém věku bychom už měli vědět, co chceme, nebo nakolik riskujeme, jestliže si spolu začneme.“

Isabel si ho pobaveně změřila. „Vždycky jsem byla zbrklá. Až když jsem skočila, začala jsem se rozhlížet po nějakém vhodném místě k přistání. Ty nejprve koukáš, pak teprve skáčeš.“

„Znáš pořekadlo, že protivy se přitahují, ne?“

„Jistě. Nepochybně platí.“ S povzdechem přiznávala: „Je to tak, jak říkáš. Sama nevím, co chci. Dnes celý den jsem navíc vykořeněná tím, jak se mění mé schopnosti. Asi teď právě není vhodná chvíle na nějaké rozhodnutí.“

„Není, ale pro každý případ...“ sklonil se k ní a políbil ji, nijak upejpacově. Toužil po ní a dal jí najevo, jak moc.

Když se znovu zmohla na řeč, vyhrkla: „Tohle jsi neměl.“

Roztáhl rty úsměvem od ucha k uchu, pustil její ruku a poodstoupil od ní. „Uvidíme se zítra v práci.“

„Mizero!“

„Dobrou noc. Spi sladce.“

„Jestli dopovíš, i že blešky ať mě štípou celou noc, zastřelím tě.“

Se smíchem odcházel. Hleděla za ním, dokud nedošel k služebnímu džípu, nato zavrtěla hlavou a usměvavá vešla do hotelové haly.

„Dobrý večer, agentko Adamsová,“ pozdravila ji recepční.

Isabel odběhla očima na skleněné dveře a poměrně slušně osvětlenou terasu za nimi, než je upřela na ženu s vzorovým výrazem diskrétnosti. Bezpochyby si už v duchu sestavovala pořadník lidí, jimž musí tuhle novinku za horka vyslepičit. S povzdechem odpověděla: „Dobrý večer, Patty.“

„V neděli podáváme kontinentální snídaní od osmi do jedenácti. Pro případ, že byste to s partnerkou nevěděly.“

„Určitě jí vyřídím. Dobrou noc, Patty.“

„I vám, agentko Adamsová.“ V hlase měla soucit – nepochybně protože Isabel šla na pokoj sama.

Isabel vystoupala po schodech. Doufala, že Patty skrz dveře moc neslyšela. U Hollisiných dveří zůstala stát a slabě zaklepala. Byla si téměř jistá, že partnerka ještě nespí, zato nevěděla, touží-li po společnosti.

Hollis jí bez meškání otevřela. „Představ si, před pár hodinami jsem si dala přinést pizzu a kus z ní jsem i snědla,“ oznamovala rovnou, bez úvodu. „Znamená to, že si začínám zvykat na mrtvoly?“

„Znamená to, že tvoje tělo, jelikož je zdravé, potřebuje doplnit energii,“ odvětila Isabel a vešla do pokoje. „Ale rovněž že si začínáš zvykat na nepříjemné aspekty naší práce. Dala bych to do kolonky kladů.“

„To jsem ráda. Potřebovala jsem do ní aspoň něco. Už jsem začínala chytat děsnou depku,“ přiznala se Hollis, prstem ji vábíc blíž k sobě, aby jí sdělila: „Mám tady jednu pepsi navíc. Dáš si, nebo už ses nalila kofeinem víc než dost?“

„To druhé platí. Kromě toho se potřebuji vyspat.“ Isabel svraстила čelo a oznamovala: „Na policii se máme sejít v půl desáté. Patty vzkazuje, že v neděli se podává kontinentální snídaně. Jestli nemáš nic proti tomu, mohly bychom na ni zajít mezi osmou a půl devátou.“

„Nemám.“ Hollis si ji zamyšleně prohlížela, zatímco usedala na postel k zavřené krabici s pizzou. „Vyhlížíš nějak... vykolejená. Zapříčinil to Rafe?“

„Je trochu složitější, než bych si přála,“ přiznávala Isabel, neklidně přecházející sem a tam. „Nevarovalo mě ani, co jsem zachytila svým smyslem jasnovidce!“

„Povědělas mu to?“

„O mé minulosti? Ano.“

„A...?“

„Přijal to docela na úrovni. Nezatvářil se zděšeně, jako bych měla lepru. Projevil soucit, chápavost, moudrost.“ Opět se zamračila a zklamaně dodala: „A opatrný.“

Hollis se zazubila. „Nebyl žhavý jen tak s tebou hupnout do postele, že jo?“

„Jak si můžeš myslet, že já –“

„Ale no tak, Isabel! Už když jsme spolu naposled mluvily, jsem viděla, jak to v tobě bublá. Vědělas, že ti hrozí citové komplikace, a jak je pro tebe typické, rozhodla ses vrhnout do toho střemhlav. Pokud mělo jít o problém v jakémkoli směru, chtělas ho vyřešit okamžitě a naráz. Ať bude Rafe na to připravený, nebo nebude.“

„Proč jste najednou všichni tak vnímaví na moje motivy?“ zlobila se Isabel. „Jasnovidka přece tady mám být já! Nešlo mi čistě o potěšení na jednu noc. Jde o to, že... všechno je jednodušší, když člověkem necloumá tělesná touha. Nic víc, nic méně.“

Hollis nesouhlasně vrtěla hlavou. „Jestli přistupuješ k sexu takhle, pak už rozumím, proč se ti nepodařilo navázat trvalejší vztah. Bereš milování jako něco, co je nutno mít urychleně za sebou.“

„Nic takového jsem neřekla,“ bránila se Isabel.

„I řekla, jenom jinými slovy. Dokážeš neuvěřitelné věci, Isabel, tajení svých vlastních záměrů ale k nim rozhodně nepatří. Tos mu mohla rovnou říct, že se s ním chceš vyspat, abyste to měli za sebou a už jsi na to nemusela myslet.“

„Nebyla jsem zdaleka takhle otevřená.“

„Byla nebyla, Rafe dokonale pochopil, oč kráčí,“ s úšklebkem prohlásila Hollis.

Isabel se posadila na židli v koutě a zamračeně se zahleděla na kolegyni. „Terapeutka jednotky tvrdí, že mi dělá problém někomu důvěřovat.“

„Ale nepovídej!“

„Nejde o nic hrozného, prostě vždycky se snažím sama udělat první krok.“

„Protože ten, komu jsi dovolila první krok udělat, se vybarvil jako gauner. To chápu a předpokládám, že Rafe rovněž.“

„Zlobí mě, jestli jsem tak čitelná,“ přiznala se Isabel. „Mám z toho nepříjemný pocit, jako kdybych byla nahá.“

Hollis s úsměvem namítla: „Jenže neměla by ses zlobit na toho, kdo se snaží být k tobě upřímný. Kromě toho jsem neřekla nic, co bys už sama nevěděla.“

Isabel sklíčeně přiznala: „Ustavičně jsem ve střehu. Ani po tak dlouhých letech nedovedu přestat být... ostražitá. Ne vůči mužům

všeobecně, jenom vůči těm, kteří by v mém životě mohli něco znamenat. Zejména když jsou silnými osobnostmi. Ty snad k nim máš jiný postoj? Obě přece jsme prošly podobným peklem, ty před nemnoha měsíci.“

„Pomohla mi Maggie Barnesová,“ připomněla jí Hollis. „Její empatie mi pomohla zbavit se bolesti a vyléčit se z traumatu. I když se mi to stalo jen před nedávnem, mně připadá, že uplynula celá desetiletí. Tak je mi to vzdálené a vedlejší, jako by se to bylo stalo někomu jinému, ne mně. A jestli jsem schopná cítit normální, zdravou touhu po muži? Nemám tušení. Dosud jsem nepotkala muže, který by ji ve mně vyvolal.“

Isabel zvedla obočí. „Mně se zdálo, že tě přitahuje Caleb Powell.“

„Trochu,“ připustila Hollis váhavě. „Jenže nechápu... proč právník jeho kalibru žije a pracuje v tak malé díře. Nejspíš tady hledal klidný život. A našel ho, dokud mu někdo nezavraždil jeho koncipientku. Teď, ať se mu to líbí nebo ne, i já patřím k nepříjemné sérii událostí, které mu převrátily klidný život naruby.“

„Mýlíš se, ty patříš k těm dobrým.“

„To hraje v můj prospěch, ne ale želbohu dost silně na ovlivnění reality. Hlavně z toho důvodu, že mám minulost jako vystřiženou z hororu.“

„Tys mu to...“

„Jestli jsem mu to pověděla? Samozřejmě. Náhodou jsme se setkali v kavárně a trochu si popovídali. Nepřijal to kdovíjak dobře. Po pravdě ho to pěkně vyděsilo, ale coby správný právník se ovládl. Znáť to na něm ovšem bylo. A nepozval mě pak k sobě.“ Trpce se usmála. „Nejvíc ho vzalo to o mých očích. To všechno předtím jakž tak bral, ale tohle na něj byla příliš silná káva.“

„To mě mrzí, Hollis.“

„Proč by mělo? Jestli nedokáže spolknout takovou prkotinu, jako je transplantace očí, nikdy by se nesmířil s tím, že mluvím s mrtvými.“

„Asi ne,“ zamumlala Isabel.

„Někteří lidé prostě... nejsou v stavu vybočit z reality ani myšlením. Máš štěstí, že Rafe k nim nepatří.“

Isabel znovu svažila čelo, pak naklonila hlavu na stranu, svažila je ještě víc a zamyšleně pronesla: „Ano. Máš pravdu. Moje vize už ho nedovedou rozházet a i to ostatní bere s klidem.“

„Takže pokud vyřešíš tu drobnou potíž se svou nedůvěrou a my toho vraha dostaneme, než si umane přidat tě do své sbírky blondýn, patrně tě univerzum odmění mimořádnou prémie – mužem, který ví, co jsi zkusila, a nevádí mu břemeno, které s sebou musíš vléct,“ zaprorokovala Hollis.

„Já... nevím,“ nejistě hlesla Isabel.

„Alespoň tu možnost připust', Isabel!“

Isabel na ni překvapeně zamžikala. „Tak jo. Možnost lze vždycky připustit.“

Pro změnu se zakabonila Hollis. „Už máš v hlavě brouka? Myslíš na komplikace, plynoucí z toho, že on žije tady, kdežto ty v Quanticu?“

„Ne. Tak daleko jsem nedospěla. Vlastně jsem nedospěla dál za přítomnost.“

Hollis si ji zkoumavě měřila. „Co tě tedy trápí?“

„Nu... jenom... Jsem unavená. Strašně unavená.“

„Není divu. Potřebuješ se pořádně vyspat.“

Isabel se sotva zmohla na ohrazení: „To vím i bez tebe. Nepamatuji, kdy naposled jsem byla takhle vyždímaná. Asi v tom bude ten pravý důvod, že jo?“

„Důvod čeho?“

„Toho, že neslyším žádné hlasy,“ zpomaleně odpověděla Isabel. „Vůbec žádné!“

Kapitola dvanáctá

Neděle 15. června, 10:30

Ginny složila telefonní sluchátko a zamračila se na nástěnné hodiny. Už třikrát se snažila dovolat Timu Heltonovi v naději, že se jeho manželka mezitím vrátila domů a on to zapomněl oznámit.

Bylo krátce po jedenácté. Ginny si byla jistá, že farmáři vstávají s rozbřeskem. I v neděli. Tím Helton nechodíval do kostela, mohl ovšem být u dobytka. Až na to, že jí dal i číslo svého mobilu, který, jak tvrdil, vždycky měl s sebou. Člověk by předpokládal, že bude celý dychtivý vyslechnout, co policie vyšetřila o záhadném zmizení jeho ženy – pokud se mezitím nevrátila domů.

Anebo pokud nevěděl, že se vrátit nemůže.

Travis neseděl za svým stolem, nemohla se ho tedy zeptat, co má podniknout, jak se obvykle ptávala. Tentokrát to bylo jen a jen na ní. Musela se sama rozhodnout. Kupodivu ani na vteřinu nezaváhala. Vstala a zamířila k dveřím zasedačky.

Rafe zavřel spis a postrčil ho doprostřed konferenčního stolu. „Ani pitva, ani rozbor stop nám neřekly nic, co bychom nevěděli už včera,“ konstatoval.

„Podle doktorova tvrzení nebyla v době smrti spoutaná a na jejím těle se nenašly žádné známky sebeobrany,“ dodala Mallory.

„Ano,“ souhlasil, „protože pokud byla jednou z Jamiiných partnerek, submisivita byla pro ni přirozená.“

„Útok se nebránila,“ přitakala Isabel. „Škrčení ale znamená bezprostřední osobní kontakt. Jestli ji chtěl někdo zavraždit tímhle způsobem, musel se v ní ozvat pud sebezáchovy. Za jejími nehty jsme měli najít aspoň kousíčky vrahovy kůže. Ze jsme je nenašli, napovídá, že netušila, co se děje, dokud nebylo pozdě.“

„A náš pachatel používá nůž,“ doplnila Hollis. „Neškrťí své oběti. I to dokazuje, že tu ženu zavraždil někdo jiný.“

„Nejspíš Jamie, na jejích kolenou se našly mikroskopické stopy starého linolea, to znamená, že byla v Jamiině doupěti a klečela tam na linoleu,“ prohlásila Mallory. „Konečně máme důkaz toho, co jsme

tušili hned od počátku, ale nemohli nijak prokázat – že tato žena byla Jamiinou partnerkou.“

„A to velice smolařskou,“ podotkl Rafe. „Jak jsem byl informovaný o sadomasochistických praktikách, škrcení až do bezvědomí není ničím výjimečným. Prý umocňuje orgasmus.“

„Další věc, kterou jsem netoužila vědět,“ zabrblala Mallory.

Rafe přikývl, řekl však: „Zřejmě se už nikdy nedozvíme, proč Jamie zašla tak daleko – jestli v zlosti, nebo jenom neodhadla mez. Každopádně musíme co nejrychleji zjistit totožnost té ženy a oznámit její smrt rodině.“

„Soudní znalec pro obor stomatologie v Quanticu porovnává její chrup se všemi záznamy zubařů, kteří ošetřovali chrup nezvěstných žen z této oblasti. Za pár hodin bychom měli znát výsledek,“ hlásila Isabel.

„Nesehnali jsme záznamy všech,“ upozornila Mallory. „Některé chodily k zubařům, které se nám nepodařilo vypátrat, případně k žádným. Pořád ještě se vyskytuje dost lidí, co mají panický strach ze zubařského křesla.“

„A ani jediné z nezvěstných se nikdy nebraly otisky prstů,“ doplnil další nemilou skutečnost Rafe.

„Pomůže nám zjištění její totožnosti?“ zeptala se Hollis. „Rodina se sice dozví, jaký osud jejich příbuznou potkal, ale co to dá nám?“

„Jestli byla Jamiinou stálou klientkou, bude to i pro nás cenná informace,“ odpověděla Isabel. „Můžeme její příbuzné a známé vyslechnout, prověřit její bankovní účty, a možná najdeme její deník nebo jiné záznamy. Rozumím ale, co chceš říct. V konečném důsledku nám to nepomůže dopadnout vraha ani najít a ochránit ženu, kterou sleduje.“

„Navíc čas letí,“ připomněla Mallory.

V místnosti se rozhostilo hluboké ticho, zakrátko protržené nesmělým zaklepáním.

„Promiňte, že ruším, šéfe...“ omlouvala se Ginny.

„To je v pořádku,“ ujistil ji Rafe. „Co se děje?“

„Snažím se dovolat Heltonovi, abych se přeptala, jestli se mu žena mezitím nevrátila domů, jenže nebere telefon. Měl by být doma. Do kostela nechodí a farmu opouští jen zřídka.“

„Jestli je někde ve stáji –“

„Dal mi i číslo svého mobilu s tím, že ho vždycky má na opasku. Ani na něm ale se nehlásí, stejně jako na pevné lince. A v mlékárně se přihlašuje jenom záznamník.“

„To se mi nelíbí,“ ozvala se Isabel. „Jestli se agresivita vraha stupňuje, může změnit *modus operandi* a zabít i manžela své oběti.“

„Mně se to zase nelíbí proto,“ navázal Rafe, „že Tim Helton je ten typ, co sebere zbraň a dá se do hledání ženy sám, pokud má pocit, že policie nedělá všechno, co je v jejích silách. Detektiv, kterého jsem za ním poslal, mi po návratu řekl, že byl notně rozčertěný a moc nechybělo, aby nás obvinil z nečinnosti.“

„Má zbraň?“

„Hned několik: brokovnici, kulovnici i služební pistoli ještě z doby, kdy sloužil v armádě,“ odpověděl Rafe.

„Už nám chybělo jenom tohle!“ posteskla si Isabel. „Vystrašený navztekaný mužský se zbraní v ruce – a cvičený, takže ji umí použít...“

„Po jeho ženě pořád není žádná stopa?“

„Žádná. Také ale nic nenasvědčuje, že z domu odešla sama od sebe. Byla domácí puška a život na farmě měla ráda.“

„Dobré manželství?“ chtěla vědět Hollis.

„Podle všeho ano.“

„Děti?“

„Žádné.“

Isabel chvíli zamyšleně ťukala prsty po stole. „Myslím, že bychom se tam měli zajet podívat. Momentálně tady stejně nemáme nic na práci. Musíme zjistit, jestli je Tim Helton v pořádku, případně jestli se nevydal na lov.“

Rafe přikývl, pohlédl na Ginny a zeptal se: „Máme něco nového o ostatních nezvěstných.“

„Nic. Je jich přes deset, ale jenom málokterá z nich vyhovuje našemu profilu. Novinářka Cheryl Baynová je také pořád nezvěstná. Zkusmo jsme nasadili psy, o ulici dál však její stopu ztratili.“

„Kde přesně?“ chtěl vědět Rafe.

„Poblíž obchodu Kate Murphyové. Také je nezvěstná. Obě jako kdyby se do země propadly,“ zněla odpověď Ginny. „Dobrá. Pokračujte v pátrání.“

Mladá policistka se obracela k odchodu, když se jí Isabel zeptala: „Jsi v pořádku, Ginny?“

„Ovšem že ano,“ ujistila ji tázaná. „Jsem jenom unavená jako všichni ostatní. Dík za zeptání.“

Rafe zamyšleně prohodil: „Rose Heltonová se profilu vymyká jednou nespornou a možná důležitou skutečností.“

„Je vdaná,“ pojmenovala onu skutečnost Isabel. „V téhle sérii vražd byly obětmi výhradně svobodné bělošky.“

„Co asi se dá čekat, jestli vzbudí jeho zájem i vdané ženy? Bude vidět v jejich manželech své soky? Co když se mu stane sledování a lov tím napínavějšími?“ nanesla Hollis.

„Kdoví...“ Isabel vstala.

I Mallory vstala. „Jelikož Kate Murphyová i Cheryl Baynová zůstávají nezvěstné, přidám je do seznamu a projdu si veškeré dostupné informace o nich. Při troše štěstí najdeme důkaz, že nezmizely z vlastní vůle.“

„Ta reportérka mě trápí nejvíc. Jestli ji totiž zavraždil, aby odtud vystrnadil žurnalisty, pak je všechno v háji. Znamenalo by to, že změnil své obvyklé chování a my nemáme šanci zjistit jak a proč, pokračovala Isabel.“

„Ani koho si vyhlédne coby svou příští oběť,“ doplnila Hollis.

Trápilo ho, že ten hlas nedovede umlčet. Se vším ostatním se dokázal jakž takž vyrovnat, ten hlas ale byl na něj příliš. Přiváděl ho k šílenství. Čím dál těžší bylo nebrat ho na vědomí. Ustavičně mu něco poroučel. Aby dělal jisté věci. Hrozně špatné věci.

Takové jako kdysi.

Ne že by mu vadilo, co kdysi dělal. Vždyť jedině tehdy zažíval pocit skutečného, silného a živého. Svobodného. Nyní ho však příšerně bolela hlava, a kdy naposled se pořádně vyspal, ani nepamatoval.

Už zjistil, že pokud člověk déle nespí, svět se mu začíná jevit neskutečně. Blondýny jako kdyby byly všude kolem něj. Nutil se vlezlý hlas ignorovat.

Přímo si o to koledují. Sám to dobře víš.

„O tu poslední jsem se přece postaral. O tu, co nás málem odhalila. Teď mi dej pokoj! Jsem děsně unavený.“

Jen koukni na tu na rohu. Zavrtět zadnicí jen o maličko víc. vykrouť si ji z kyčlí

„Zavři hubu!“

Nezapomínej, co ti provedly. Vlastně ti to provádějí pořád. I teď tě ničí.

„Lžeš!“

Jsem jediný, kdo ti říká pravdu.

„Nevěřím ti.“

To protože ty ženy, ty blondýny, ti pokrřivily myšlení. Dělalí z tebe slabocha.

„To není pravda! Jsem mnohem silnější než ony.“

Jsi slaboch. Obyčejný ubohý zbabělý slaboch. Nechal ses svést ze správné cesty.

„Nikdo mě odnikud nikam nesvedl. Vím, která je na řadě.“

Ta druhá je mnohem nebezpečnější. Ta agentka – Isabel. Je jiná, vidí, co žádá z ostatních vidět nemůže. Musí z cesty.

„Na ni dojde později. Teď musím vyřídit tuhle.“ Tahleta nám nemůže ublížit.

„To si jenom myslíš!“ Viděl ženu vyjít z kavárny na chodník s kávou v jedné ruce a seznamem v druhé. Vždycky mívala s sebou seznam toho, co měla vyřídit.

Maně ho napadlo, že o smrti, která ji čeká, nemá tušení.

11:00

Cestou na farmu Hollis prohodila: „Kdyby nezůstal na stanici kvůli vyřizování telefonátů, i v tom případě bys jela naším autem?“

„Ano,“ odtušila Isabel.

„Pořád ty hlasy neslyšíš?“

„Pořád. Myslela jsem, že když se od něj vzdálím, změní se to. Mýlila jsem se.“

„Je nějaký rozdíl, když byl, a teď není nablízku?“

„Není. To ticho je stejné, ať je daleko, nebo blízko. Stejně jako včera v noci.“ Isabel pohlédla na kolegyni s trpkým úsměvem na rtech. „Myslela jsem, že jelikož ticho a klid léčí, budou mi příjemné. I to se však ukázalo být omyl. Působí na mě přesně opačně. Jako nepřírozené. Chybí mi dokonce i ta zatracená migréna. Jako by dočista zmizel můj šestý smysl, a já netuším proč.“

„Musí to nějak souviset s tím jiskřením mezi tebou a Rafem.“

„Nevím. Něco takového se zatím žádnému psychotronikovi nestalo. Naše schopnosti se sice mohou měnit, ale tolik a tak z ničeho nic u stabilní a zkušené psychotroničky? To je prostě vyloučeno.“

„Ještě pořád jsi nezavolala Bishopovi?“

Isabel zavrtěla hlavou. „Má dost práce s vlastním vyšetřováním, nepotřebuje, aby ho někdo rozptyloval.“

„Spíš nechceš, aby tě stáhl z tohoto případu,“ domyslela se Hollis.

„Nu, ano, i to je jeden z důvodů. Nejspíš ale by to neudělal v tomhle stádiu vyšetřování, třebaže vím, že si vždycky dělá starost, když se u někoho z nás objeví změny v našich schopnostech. Nepředvídané změny.“

Po krátkém mlčení se Hollis zeptala: „Jak si můžeš být jistá, že ty změny jsou nepředvídané? Bishop s Mirandou pravidelně nahlíží do budoucnosti. Co když viděli i tohle?“

Isabel se na chvíli zarazila, pak ale pokrčila rameny a suše odpověděla: „Je to pravděpodobné. Ne poprvé by viděli, co nás čeká, a nechali nás v nevědomosti k tomu dospět. Podle nich se některé věci prostě musí stát.“

„Jeich staré zaklínadlo,“ zabrblala Hollis.

„Víceméně. Abych pravdu řekla, čekala jsem, že mi Bishop večer zavolá, protože vždycky vytuší, když se něco nedaří. Takže možná to, co se tady děje, není až tak špatné, jak mi připadá. Nebo se rozhodl nechat mě, abych se z toho dostala vlastními silami.“

„Chystáš se to říct Rafovi?“

„Dříve nebo později budu muset. Pokud na to sám nepřijde,“ s povzdechem odpověděla Isabel.

„Ano, je velice... vnímavý, co se tebe týká. Očividně. Ještě zhola nevěděl, že v Jamiině doupěti toho bude na tebe příliš, a už z tebe nespouštěl zrak.“

„Chtěl mě chránit. Chtěl zajistit, aby se mi nic nestalo.“

Hollis povytáhla obočí. „A teď neslyšíš žádné hlasy. Něco tě před nimi chrání. Je to náhoda? Silně pochybuji.“

„Rafe není psychotronik. Nemohl to způsobit on.“

Po chvíli úvah Hollis znovu promluvila: „Vědomě ne, jenže může mít latentní schopnosti. Případně jde o součinnost více faktorů.“

„Jakých?“

„Například jeho touhy chránit tě a vzájemné reakce vašich elektromagnetických polí.“

Isabel se zachmuřila. „I když jsem neměla vytvořený vlastní štít, naučili mě používat ho. Víím, jak ho otevřít, jak si ho zachovat... Tohle mi nepřipadá jako štít. Nijak si s tím nedovedu poradit.“

„Je to pro tebe něco nového. Možná si na to budeš muset zvyknout. Anebo to možná...“

„...ovládá on.“ pozvolna za ni dokončila Isabel.

„Jestli má Rafe latentní psychotronické schopnosti, může to ovládat on. Nevycítilas u něj takovou schopnost?“

„Ne.“

„Ani nic jiného nezvyklého jsi u něj nevypozorovala?“ nepřestávala ji zpovídat Hollis.

„Ne... Je silná osobnost, nechte se v něm snadno. Neměla jsem pocit, že mě blokuje, vyvolával ve mně jenom dojem, že ke spoustě toho, co je v něm, se nejsem s to dostat,“ vysvětlovala.

„Pověděl ti, že jeho babička dovedla předvídat budoucnost?“

„Ano.“

„Pak tedy, pokud si správně pamatuji, co nás učili, je u něj nadprůměrná šance, že zdědil tuto schopnost,“ pronesla Hollis.

„Často se dědívá,“ souhlasila Isabel.

„Není tohle nejjednodušší vysvětlení toho, co se s tebou tady děje? Možná měl latentní psychotronické schopnosti, a to, jak prudce jste na sebe zareagovali, způsobilo, že z latentní formy se stala aktivní, i když sám si toho není vědomý?“

„Vzhledem k tomu, co jsem slyšela a sama zažila, k aktivaci těchto schopností je nutný abnormálně silný traumatický zážitek.“

„Rafe naše poznatky možná obohatí o nový prvek,“ s pousmáním podotkla Hollis.

„Možná,“ broukla Isabel.

„Mohla by ses rovnou, zeptat.“ navrhla Hollis.

„Jestli je psychotronik? Určitě by byl radostí celý bez sebe.“

„Jestli je aktivní psychotronik, musí to rozhodně vědět. A musí se začít učit ovládat své schopnosti. Už proto, že tě blokuje. Jeho touha chránit tě způsobila, že tě obrnil svým štítem. I kdyby to pro tebe byla sebestříjemnější změna, my tvoje schopnosti potřebujeme k odhalení vraha.“

„Pověz mi raději něco, co ještě nevím.“

Hollis si zvedla sluneční brýle na vlasy nad čelem a zamyšleně si partnerku prohlédla. „Když jste se s Rafem navzájem náhodně dotkli, došlo mezi vámi k úžasnému jiskření. Bylo to ohromující. Zřejmě nastalo mezi vámi silné spojení.“

„Ale štít nevytvořilo. Už jsem ti říkala, že nejprve mé vnitřní hlasy samy od sebe sláblly. Až včera večer úplně ztichly,“ znovu vysvětlovala Isabel.

„Tos mi neřekla. Nevzpomeneš si, kdy přesně se to stalo?“

Isabel se krátce zamyslela, pak odpověděla: „Propána, no jasně! Nechápu, jak mě tohle mohlo netrknout! Byla jsem na smrt unavená, přičítala jsem to na vrub únavě... a úlevě.“

„Jaké úlevě?“

„Úlevě, že se Rafe neodtáhl. Povyprávěla jsem mu celý svůj strašidelný životní příběh, a on se ode mě neodtáhl. Udělal pravý opak. Natáhl ke mně ruku, a jakmile jsme se rukama dotkli, hlasy dočista zmlkly.“

„Travisi, jak to vypadá se sestrou Kate Murphuyové v Kalifornii?“ zajímalo Mallory.

Travis nepotřeboval nahlížet do notesu. „Je neděle a v Kalifornii mají teprve ráno, takže by člověk předpokládal, že ji zastihne doma. Ale nebere telefon.“

„Ani záznamník se nehlásí?“

„Ne, jen to tam vyzvání.“

„Krucinál! Myslela jsem, že dnes už všichni mají záznamník,“ vybuchla Mallory. „Mýlila ses.“

„Tak se snaž dál.“ Vykročila ke svému stolu, zastavila se však ještě u Ginny s dotazem: „Něco nového o Rose Heltonové?“

„Konečně jsem se dovolala jejího bratra v Columbi. Povídal, že když naposled s ní mluvil, byla s Tomem na farmě. Neví o žádných rodinných slezinách nebo návštěvách. Netušil, že Rose je nezvěstná. Až ode mě se to dozvěděl.“

Mallory se ušklíbla. „Tohle nesnáším – když při sledování stopy nebo hledání někoho zničíme člověku celý den, ba možná i život špatnou zprávou. To nikdy není dvakrát příjemné.“

„Plně souhlasím. Jo, a ještě něco. Nevím, jestli to pro nás má nějaký význam, ale jejího bratra zhora nenapadlo, že by v jejím zmizení mohl mít prsty její manžel.“

„To může být naopak docela důležité. Příbuzní obvykle vědí o nesrovnalostech v rodině, třebaže ne vždycky je připouštějí –“

„On o ničem toho druhu nevěděl. Hned se mě zeptal, jestli se domníváme, že je za tím ten sériový vrah. I když Rose není blondýna, o Vánocích, kdy se s ní viděl naposled, měla vlasy blond. Prý chtěla vyzkoušet, jak bude vypadat.“

Mallory se zachmuřila. „Tohle ve zprávě nebylo.“

„Já vím. Když nám ji Tim Helton popisoval, mluvil o hnědých vlasech. Takové má i na fotografii, kterou nám poskytl. Nikdo z lidí, které jsme vyslýchali, o ní nemluvil coby o blondýně.“

„Ale o Vánocích byla určitě blond.“

„Tak tvrdil její bratr.“

„Herdek! Ví to už Sullivan?“

„Právě jsem mu chtěla zavolat. Každou chvíli by měl dorazit na farmu Heltonových.“

„Zavolej mu neprodleně! Musí vědět, že Rose Heltonová odpovídá vlasy profilu oběti.“

Dobyčí farma Heltonových působila opuštěně stejně jako jejich dům. Isabel s Hollis zaparkovaly před příjezdovou bránou k chlévům

a vystoupily. Isabel si zkontrolovala služební zbraň a vrátila ji do pouzdra na opasku. Hollis provedla totéž.

„Blíží se bouřka,“ upozornila Isabel, poté co si zvedla sluneční brýle na čelo a prohlédla si tmavé mraky. Den začal slunečným horkem, nyní však už bylo pouze nepříjemné dusno.

„Vidím.“ Hollis nervózně přenesla váhu z nohy na nohu. Bouřky od jistého času špatně snášela. Bezděky ji napadlo, mýlel-li Bishop žertem, když řekl, že bouřka je pro přírodu obdobný způsob otvírání brány mezi tímto a jiným světem, jako když přes bezpečnostní ventil unikne přebytečná pára.

„Připadá mi to tady nějaké opuštěné,“ řekla Isabel, neklidně se rozhlížeje kolem.

„Nevnímáš nic? Nejsi přece vnímavá jenom na hlasy, ne? Nevnímáš něco, co se běžnými smysly nedá zachytit?“

„Zhola nic. Žádný pocit, ani co by neviděl kdokoli jiný. Dokonce ani usoudit, jestli je Helton někde nablízku, nedokážu, a to jsem slušně uměla už v sedmnácti,“ nešťastně si postěžovala Isabel.

„Netrap se tím. Určitě jde jenom o přechodný stav,“ utěšovala ji Hollis.

„Myslíš? Já si tímhle vůbec nejsem jistá.“

„Pomiňme pro tentokrát, že jsi psychotronička. Jsi přece kromě toho i zkušená vyšetřovatelka. Využívej tedy čistě svých normálních pěti smyslů, dokud se ti nevrátí ten šestý,“ radila kolegyně.

Isabel si ji podezřívavě změřila. „Namlouvám si to, nebo skutečně slyším v tvém hlase spokojenost?“

Hollis si rozpačitě odkašlala, nato neochotně připustila: „Řekněme, že si už nepřipadám vedle tebe tak zbytečná.“

„Jsme my to podařená dvojka! Dvě psychotroničky, obě neschopné využít svých schopností. Něco takového Bishop zaručeně nepředvídal.“

„Hele, budeme se jednoduše chovat jako ostatní, normální detektivové a hledat Heltona běžným způsobem,“ prohlásila Hollis. „Ale teprve až sem dorazí Rafe.“

Isabel se znovu zamračeně rozhlédla kolem dokola. „Kde vlastně vězí? A pověz, je to jenom absencí těch mých hlasů v hlavě, nebo máš také dojem, že je tady přílišné ticho?“

Opravdu všude kolem panovalo podivné ticho. Horký, vlhkostí nasycený vzduch nehnuté ležel na všem jako dusivá deka.

„Na fakt, že je tady mlékárna, je zdejší ticho náramně podezřelé.“ Hollis přeběhla zrakem seskupení hospodářských budov a pastvin za nimi. „Krávy se nejspíš pasou venku. Tak se to dělává přece, ne? Ráno se podojí a celý den nechají pást.“

„To se mě ptáš, nebo víš?“

„Od někoho jsem slyšela, žeš jezdívala na koni, myslela jsem tedy...“

„Co? Že rozumím chovu krav? Promiň, ale vím z toho oboru jedině, že krávy dávají mléko.“ Isabel neklidně zabubnovala prsty na kapotu auta. „Tak dobrá, shrňme si dosavadní zjištění. Obhlédly jsme dům, nikdo nám neotevřel – vpředu ani vzadu. Obojí dveře jsou zamčené a my nemáme dostatečný důvod ani oprávnění násilím vniknout dovnitř.“

„A do chlévů můžeme?“

Isabel přeběhla zrakem po hospodářských budovách. „S chlévy, které jsou otevřené, problém nehrozí. Bohužel ten největší uprostřed vypadá být zamčený – aspoň z téhle strany.“

Než k tomu Hollis mohla něco říct, obě zahlédly přijíždět Rafův džíp.

„Proč tady stojíte?“ ptal se, sotva zastavil.

„Nikdo nám neotevřel,“ odpověděla Isabel. „A všude je mrtvé ticho. Je to normální?“

„Inu, nijak divné to není. Krávy se pasou venku, tím pádem je v chlévech ticho. Když nepočítám lidi, co vozí mléko, a pár pomocníků, kteří sem jezdí jen ráno, Helton tady bývá sám. Vždycky má pochopitelně fůru práce. Zkoušely jste na něj křičet?“

Isabel bez mihnutí brvou odpověděla: „Říkaly jsme si, že tvůj křik bude slyšet líp a dál.“

Rafe si ji chvíli měřil, nato přiložil dlaně k ústům a zakřičel Heltonovo jméno.

Žádná odpověď.

„Dobrá, pojďme si to tady prohlédnout,“ prohlásil.

„Jde o soukromý pozemek,“ připomněla Isabel.

„Ano, jenže jeho žena je nezvěstná a on tady není, proto máme právo vstupu na něj. Soudce bude na mé straně.“ Vykročil v jejich čele k bráně, dokořán ji otevřel a společně zamířili k nedalekému traktu chlévů a dalších hospodářských budov.

Dusivé parno maličko osvěžil vánek. Poskytl jim nejen příjemnou úlevu od vlhkého horka, ale i vydatný čichový zážitek.

„Zbožňuji pach hnoje,“ ironicky zabáslnila Isabel. „Páchne mi... domovem.“

Rafe se zasmál, vzápětí nato zvážněl. „Hleďme, Helton odešel od napůl vyložené fůry slámy.“ U největšího, opravdu zamčeného chléva, stál malý nákladák se sklopenou postranicí a kolem roztroušenou slámou. Na ložné ploše leželo několik zbylých balíků.

„Podívám se do kabiny,“ oznámila Isabel a zamířila k předku auta.

Hollis právě chtěla navrhnout, že se zajde podívat, jestli chlév není otevřený z druhé strany, zarazilo ji však, jak podivně Rafe hleděl na Isabel. Zmatená a znejistělá vyhrkla otázku: „Proč asi odešel od rozdělané práce?“

„Možná mu konečně došlo, že jeho žena je nezvěstná. A od té chvíle už neměl pomyslený na práci.“ Rafe se čím dál víc mračil, nakonec se pohledem vpil do Hollis a zeptal se jí: „Co je s Isabel?“

„Co by s ní mělo být?“ stavěla se nechápavou Hollis, natahující čas.

Rafe, zamračený, že víc snad nešlo, zabručel: „Nevím. Něco jí chybí. Oč jde?“

Něco jí chybí. Někdo jí to vzal. Byls to ty? pomyslela si Hollis, nahlas však nic nevyslovila. Litujíc, že i její vinou to takhle daleko zašlo, pouze zamumlala: „Na to se jí budeš muset zeptat sám. Já se zatím jdu podívat, jestli zezadu nejsou otevřené dveře.“

Rafe po chvíli uvažování souhlasil: „Dobrá, jdi.“

Hollis udělala krok, pak druhý, načež se k němu obrátila s otázkou tentokrát naprosto upřímnou: „Je to jenom můj dojem, nebo někde tady něco podivně páchne? Teď když se změnil směr větru, se mi to už nezdá jako hnůj. Spíš jako něco zkvašeného.“

Rafe pozorně zavětril a výraz jeho povětřím ošlehaného obličeje se vmžiku změnil. „No tohle!“

„Copak?“

Než stačil odpovědět, dveře chléva se rozletěly a objevil se v nich vychrtlý snědý třicátník s automatickou pistolí namířenou rovnou na Rafa.

„Aby tě čert vzal, Sullivane! Přitáhnout mi federály až do domu!“

Kapitola třináctá

Reportérka Alyssa Taylorová velice dobře věděla, že v neděli ráno nemá proč potloukat se kolem policejní stanice. Nemohla ani předstírat zájem posedět si v nedaleké kavárně, protože ta otvírala teprve po mši. Dokonce si pohrávala s myšlenkou zajít do kostela, přece jenom ale jí to připadalo příliš pokrytecké. Navíc se obávala, aby ji hned na prahu svatostánku nesrazil k zemi blesk božího hněvu za její hříchy.

„I ty šmíruješ, vid’?“ Paige Gilbertová, reportérka místní rozhlasové stanice, se opřela o tentýž staromódní kandelábr jako Ally, ba i stejně ležérně.

„Vypadáme jako šlapky,“ poznamenala Ally.

Paige si změřila její kratinkou sukni a bezmála průhlednou halenku, pak sjela pohledem na své džíny a tričko a souhlasila: „Máš pravdu...“

„Mouchy se nejlíp chytají na med,“ prohlásila Ally.

„Dík, já raději dám přednost sledování, jak mě v letu míjejí,“ odpověděla Paige.

Ally se zasmála. „Travisovi se líbí moje nohy. Maličkost sice, ale potěší.“

„Dost podstatná maličkost,“ zabublala Paige. „Copak si cvrlikáte v posteli?“

„Při líbání nemluvím.“

„Když už, tak jediné do kamery?“

„Inu, každá máme své metody...“

Paige se trpce usmála a kývnutím naznačila poklonu. „Jsi fakt dobrá. To se musí nechat.“

„Obvykle dostanu, co chci.“

„Neříkala něco takového i Cheryl Baynová?“

„Já jsem opatrnější.“

„Povídá se, že strčila nos někam, kam neměla.“

„To patří k riziku reportérského povolání.“

„Platí to i pro nás.“

Ally pokrčila ramenem. „Nemá smysl pouštět se do hry, pokud člověk není odhodlaný jít do ní naplno. Já ale odhodlaná jsem, a proto vždycky dostanu, co chci.“

„Máš něco nového o té mrtvé, co ji našli včera?“

Ally nejprve odpověď bleskově zvážila, než ji vyslovila: „Nebyla blondýna a nezabil ji sériový vrah. Podle pracovní verze zemřela následkem nehody.“

„A pak se sama pověsila na hák v opuštěné benzínce?“

„Ne. To už udělal náš vrah. Posloužila mu coby prostředek k ukojení jeho nízkých pudů.“

„Fuj!“ zhnuseně frkla Paige.

„Inu, už předtím jsme věděli, že je odporný a choromyslný. Teď víme, že nemá žádné skrupule.“

Paige zamračeně namítla: „Když ale to nebyla jedna z jeho obětí, jak se k ní dostal?“

„To zatím zůstává záhadou. Možná, teď ale hádám čistě naslepo, byla v přímém vztahu s některou z jeho obětí.“

„V jakém přímém?“

„Netuším. Přítelkyně, příbuzná, možná měli společného milence... nebo milenku. Nevím. Zemřela nešťastnou náhodou a vrah to buď viděl, anebo se to dozvěděl, a využil situace.“

Paige se pořád nespokojeně mračila. „Jak zemřela?“

„Zatím nevím.“

„Je pravda, že byla mrtvá už nějaký měsíc?“

„Přibližně dva.“

„Tak potom zemřela ještě před první obětí našeho vraha. Možná se mu zábava s mrtvolou tak zalíbila, že se rozhodl opatřit si další, a o tu se postaral už vlastními silami.“

„Možná.“

Opřené každá z jedné strany o starodávný kandelábr hleděly na radnici naproti přes ulici. Centrum města bylo liduprázdné, všude panovalo hluboké ticho.

„Pomalou začínám litovat, že nechodívám do kostela,“ přiznala se po hodně chvíli mlčení Paige.

„I já,“ přitakala Ally.

Poněvadž Rafe měl zbraň v zapnutém pouzdře, nestačil ji tasit včas. Hollis nosívala revolver v pouzdře vzadu na opasku, tedy rovněž ne pohotově po ruce. Oba s Rafem stáli jako přibití, ruce dlaněmi obrácené dopředu. Instinktivně, nebo spíš zásluhou výcviku, tak předváděli agresivnímu protivníkovi co nejmírumilovnější postoj. On však na to ani za mák nedbal, nadále na ně mířil.

„Jenom klid, Time, klid,“ domlouval mu Rafe.

„Rose si ti stěžovala, že už má toho dost?“ cedil Helton hlasem podobně třaslavým jako jeho ruka se zbraní. „Proto jsi tady? Přišla za tebou, stěžovala si, a tys mi sem teď přitáhl federály?“

Hollis ze svého místa viděla jen částečně, co Rafe viděl dokonale – Isabel stojící u zadního nárazníku dodávky. Současně s nimi ztuhla, když se rozletěly dveře chlěva, avšak ji Helton neviděl.

Naneštěstí ani ona neviděla Heltona, dveře chlěva jí v tom bránily.

A co bylo ještě horší, stála po kolena v slámě, která by při nejmenším pohybu zašustila a tím zmařila její možnost překvapit ho. Opatrně vytáhla svou zbraň, nacvičeným způsobem sevřela oběma rukama a odjistila. Pak s tázavě zvednutým obočím hleděla na Hollis a Rafa.

„Nevíme, co je s Rose, Time,“ pokračoval Rafe klidným tónem. Nespouštěl z Heltona pohled, přesto koutkem oka zachytil Isabelinu němou otázku. „Proto jsme sem přijeli. Hledáme ji.“

„Lháři! Dobře jsem slyšel, co si spolu ty dvě ženské povídaly. Jsou z FBI. Myslíš, že mi sem přivlečeš federály, a mě nedojde proč? Copak jsem na hlavu padlý? A kde vlastně je ta druhá? Řekni jí, ať vyleze, nebo někoho z vás dvou odprásknu! Víš přece, že se nebojím použít bouchačku!“

„Ale no tak, Time,“ chlácholil ho Rafe. „*Aspice super caput suum.*“

Helton na něj udiveně zamžikal. „Cos to...“

Vtom do ticha práskl výstřel z Isabeliny zbraně, a než se Helton zmohl na víc než užaslou grimasu, balík slámy visící mu nad hlavou ho omráčil a srazil na zem.

Rafe po něm bleskurychle skočil a odzbrojil ho. Teprve s jeho zbraní ve své ruce zakřičel: „Skvělý zásah, Isabel!“

Isabel se k nim přebrodila rozsypanou slámu s rukou spuštěnou, ale zbraní nadále v pohotovosti. „Smiš mi říkat *Pistolnice Jane*.“

Hollis vzhlížela vzhůru ke kladce na zvedání těžkých balíků slámy. „Ať se propadnu! Ta zeď má úplně stejnou barvu jako sláma, vůbec jsem si toho balíku nevšimla!“

„Ani já,“ přiznala se Isabel. „Naštěstí Rafe ano. To tady smrdí černá palírna, že jo?“

Rafe přisvědčil: „Má ji tam uvnitř. Je na mou duši notně cítit. Po pravdě řečeno, ucítila ji Hollis. Mně se žel rozbřesko pozdě.“

„I on páchne tím svinstvím.“

„Jo, je nadraný. Zřejmě chlastá od ženina zmizení a možná tohle bylo i důvodem jejího útěku z domu. Nevím, jak dlouho prodává načerno pálenou whisky, ale očividně ji i sám zdatně pije.“

„Mallory říkala, že na šrot zničil svůj traktor, když si usmyslel místo nafty ho napojit pálenkou.“

„No jo, vidíš! Měl jsem si to uvědomit, než jsem sem přizval federální agentky. Při svém stihomamu a takovém množství závadného alkoholu v krvi nás mohl klidně zastřelit a litovat toho až po vystřízlivění.“

„Cos mu to řekl latinsky?“ ozvala se Hollis.

„Neplatilo to jemu, ale Isabel. Aby se podívala nad jeho hlavu. Věděl jsem, že ze svého místa může střílet jediné na kladku nebo na provaz.“

„Hezké od tebe, žeš nepochyboval o mé skvělé střelecké mušce,“ nadurděně podotkla Isabel. „Jak ale víš, že ovládám latinu? Ode mě určitě ne.“

„Hollis se tuhle o tom zmínila. Utkvělo mi to v paměti, protože i já jsem se ji učil.“ Mrkl stranou na Hollis. „Připouštím, je to snobárna, ale tu a tam se sejde.“

„Ještě pár vteřinek, a ten magor by byl na jednoho z vás vypálil. Možná postřelil, možná i zabil.“

Hollis se trochu hystericky zahihňala, a když oba na ni udiveně pohlédli, řekla: „Dobrá. Ted' už tomu věřím.“

Bylo skoro pět hodin odpoledne, když se Rafe konečně dostal do zasedačky a poprvé ten den zastihl Isabel samu.

Seděla u stolu a prohlížela si fotografie z pitvy ženy nalezené v bývalé benzínce. „Pověz, že jste ji identifikovali,“ požádala, aniž zvedla zrak od snímků.

„Právě nám volali z Quantica. Soudí, že jde o Hope Tessneerovou. Věk pětatřicet, rozvedená, bezdětná. Stomatologická karta se sice neshoduje stoprocentně, ale to může být také tím, že v té, co jsme jim poskytli k porovnání, je poslední záznam přes deset let starý.“

„Takže to může být ona.“

„S velkou pravděpodobností. Mallory telefonuje se šerifem v Pearsonu, městečku padesát kilometrů od Hastingsu, kde žila. Budeme moudřejší, až nám poskytnou všechno, co o ní vědí, a až vyslechneme její příbuzné a známé. Už teď ale víme, že pracovala v realitní kanceláři.“

Isabel na čele naskočila vráska. „To znamená, že se mohla znát s Jamie Browerovou. Mohly se setkat z pracovního důvodu.“

„Ano. Je nezvěstná skoro osm týdnů. Její šéf o ni nejevil obavy, protože během předchozích několika let už nejméně dvakrát zmizela bez jakéhokoli vysvětlení. Prý by ji nebyl přijal zpět, kdyby nebyla nejlepší realitní agentka, jakou kdy zaměstnával.“

„Jinými slovy, vynikala schopností opatřit lidem, po čem touží. To sedí.“

„Myslíš předpoklady stát se submisivní partnerkou?“

„Jo. A skvěle se hodí i k Jamie. Právě takováto žena se mohla stát její dlouholetou partnerkou. Nebyla jenom submisivní, ale zřejmě jí i bezvýhradně věřila. To by vysvětlovalo, proč neměla na těle známky kladení odporu.“

„Takhle jsem usuzoval i já.“

Isabel, nepřestávající se mračit, zalitovala: „Kéž bych měla tu zatracenou krabici s fotografiemi!“

„Bezpečnostní schránka nám bude k dispozici teprve zítra ráno.“

„Já vím, já vím. Něco ale mi říká, že je životně důležitá. Potřebujeme urychleně zjistit, co všechno v ní je.“

„Souhlasím.“ Rafe se bez okolků posadil na židli vedle ní.

„A teď o něčem jiném...“

Přestala se mračit, dokonce se pobaveně pousmála a dovolila si citát: „Pánbůh, tvoře člověka, přecenil své síly.“

Rafe se pousmál obdobně. „Máš ráda Oscara Wilda, nebo víš, že ho mám rád já?“

„Obojí.“

„Budeš pokračovat v citátech?“

„Ne. Už budu hodná.“ slíbila s úsměvem.

„Pověz mi, co se děje, Isabel, ale pravdu!“ požádal ji rázem vážným tónem.

Isabel zavřela spis s pitevní zprávou, položila stranou a zhluboka se nadechla. „Pravda je taková, že sama nevím. Stručněji pravdu vyjádřit nedovedu.“

„A obšírněji?“

„Obšírněji řečeno, něco se mnou není v pořádku. Už nic nezachytávám. Neslyším žádné hlasy. Můj šestý smysl včera dočista vypověděl a já mám podezření, že v souvislosti s tebou. Pořád ale nevím jak.“

17:00

Mallory položila sluchátko, promnula si šíji a oznámila Hollis usazené na rohu stolu: „Ozvou se nám, hned jak vyslechnou příbuzné a přátele Hope Tessneerové. Podle bankovního účtu v minulém roce dvakrát měsíčně něco platila.“

„Po kolika?“

„Po tisíci pěti stech dolarech,“ odpověděla Mallory.

Hollis zvedla obočí a podotkla: „Jak se zdá, Jamiiny služby nebyly z nejlevnějších.“

„Jamie tedy měla měsíčně jen od téhle jediné klientky rovné tři tisíce. Kolikpak asi jich k ní chodilo pravidelně?“

„Jenomže kam se ty peníze poděly?“ zajímalo Hollis.

„Musela mít konto v nějaké jiné bance. Na jejích dvou účtech v Hastingsu se nenašla jediná nevysvětlená položka. Jsou tam čistě její plat a přiznané příjmy z nemovitostí a jiných investicí – všechno křišťálově průzračné.“

„Tajný život dokonale utajený.“

„Jo. Dokonale utajený i po finanční stránce. Klidně mohla prachy ukládat do banky v jiném státě, dokonce v zahraničí!“

„V tom případě je nikdy nevypátráme. Jsou už určení lidé k provedení kontroly v bankách v okolí?“

„Ano. Budou vyzbrojení Jamiinými fotografiemi a upozorněním, že banky pravděpodobně navštěvovala v přestrojení a pod falešným jménem.“

„A to mi Hastings připadal jako milé malé město,“ vzdychla Hollis.

Mallory se opřela o židli a vzdychla podobně: „I já jsem si to myslela.“

„Tys tady vyrůstala?“

„Ano, lépe řečeno dospívala. Bydlím tady od svých třinácti let. Žijí zde i mí rodiče a bratr. Za studií na vysoké jsem uvažovala, že se sem už nevrátím, ale... Líbí se mi tady. Tedy líbívало... dřív. Dokud jsem se nestala policistkou, ani ve snu by mě nenapadlo, jak hnusná tajemství mohou lidé skrývat.“

„I mně tohle povolání otevřelo oči,“ přiznala se Hollis. „Je divné, že tak malé město může mít schopnou a všeobecně uznávanou realitní agentku, co bokem nabízí jiným klientům svoje... umění v roli dominy.“

„Jestli se nejedná o výjimečný jev, asi se odtud odstěhuji,“ prohlásila Mallory.

„Vůbec bych se ti nedivila,“ prohodila Hollis.

„Zvolila si solidní zaměstnání, aby jím kryla svoje druhé, tajné a výnosnější,“ předkládala Mallory svůj myšlenkový pochod. „Jako agentka realitní kanceláře měla pracovní dobu nepravidelnou a pracoviště všude možně, nikomu tudíž nepřišlo divné, že nesesedává jenom za pracovním stolem. Se svými klientkami se klidně mohla scházet i za dne, pokud si přály“

„A jelikož domina byla ona,“ převzala slovo Hollis. „mohla přijmout tolik klientek, na kolik stačila. Nepotřebovala oddechový čas, aby se jí zahojily ošklivé modřiny a popáleniny, či čím vším jsou poznamenaná těla po těchhle ,hrátkách‘.“

„Skutečně prapodivný způsob dospění k rozkoši,“ s odporem poznamenala Mallory.

Ginny k nim přišla právě včas, aby vyrozuměla, o čem se baví. „Co všechno lidé neprovádějí za zavřenými dveřmi!“ utrousila. „Našli jsme Rose Heltonovou.“

„Živou a zdravou,“ spíš konstatovala, než se ptala Mallory.

„Živou a pěkně nasršenou. Když jsem jí oznámila, že její manžel vyspává opici v cele, poté co zbraní ohrožoval policejního šéfa a federální agentky, vyslovila naději, že ho tam soudce nechá navěky.“

„Kde je?“ zajímalo Hollis.

„V Charlestonu. U přítelkyně z vysoké školy.“

„Ona dělala vysokou?“ podivila se Mallory. „A přesto se provdala za Tima Heltona?“

„Ted' tvrdí, že šlo o karmický omyl vesmírného bytí,“ sdělila Ginny s ironickým důrazem na každém slově. „Prý už podala žádost o rozvod a nemíní se vrátit. A pro případ, že bychom sami na ni nepřišli, upozornila na nezákonnou palírnu na farmě.“

„Přišli jsme na ni,“ zamumlala Hollis.

„A přitom si všichni kolem mysleli, jak jsou spolu šťastní!“ nechápala Mallory. „Jak hrozně může zdání klamat!“

„Aspoň ji můžeme vyškrtnout ze seznamu pohřešovaných,“ snažila se Hollis brát záležitost z té lepší stránky.

„To je pravda, máme o jednu starost méně,“ souhlasila Ginny.

„Jak to vypadá s ostatními?“ zeptala se Mallory.

„Po Cheryl Baynové pořád ani památka. Přibylo několik dalších žen, pohřešovaných v širším okolí, a nic nevíme ani o Kate Murphyové.“ Ginny unaveně povzdechla: „Jako kdyby se vypařila. Navíc dokonale odpovídá profilu oběti.“

„Zatímco Cheryl Baynová ne.“

„Isabel zřejmě uvažovala správně,“ poukázala Hollis. „Jestli ji zabil náš sériový vrah, pak ne proto, že byla reportérka, ale protože na něco přišla. Tedy aspoň podle vrahova přesvědčení. Jestli je tomu tak, bude předvídaní jeho dalšího kroku ještě těžší.“

„Vyjma toho, že bude vraždit,“ doplnila Mallory hořce.

Hollis si unaveně pomasírovala krk. „A ještě něco. Na profily je odbornice Isabel, já ale se ptám, proč jsme Kate Murphyovou dosud nenašli, pokud se stala jeho obětí? Dosud každou zabil rychle a

nechal na místě, kde ji najít nebylo těžké. Za předpokladu, že znovu vraždil a jeho obětí byla Kate Murphyová, proč by najednou změnil *modus operandi*?“

„Hlídky prohlížejí všechna odpočívadla u silnic,“ řekla Ginny. „Většinu z nich už potřetí.“

„Možná se polekal,“ nanasla, co ji právě napadlo, Mallory, „a uznal za lepší nechat své oběti na místech, která nehlídáme.“

Hollis odběhla pohledem na zavřené dveře zasedačky. „Asi by bylo vhodné prověřit i tuhle možnost.“

Mallory se nehýbala. „Rafe měl velice zarputilý výraz, když za sebou zavíral dveře. Nějak nemám chuť je teď vyrušovat.“

Hollis upírala zrak na dveře ve snaze uvést v činnost svůj *pavoučí smysl*. Po hodné chvíli řekla: „Dopřejme jim ještě pár minut.“

„Myslíš to vážně?“ Rafe se předklonil a chytil Isabel za ruku. Už ani nebral na vědomí jiskru, pokaždé mezi nimi zasršící.

Isabel chvíli hleděla na jejich spojené ruce, než zvedla oči k němu. „Smrtelně vážně. Poprvé po čtrnácti letech mám v hlavě naprosté ticho.“

„Tak proto ses mi celý den zdála být nějaká jiná!“

„Proto,“ souhlasila. Zhola ji nepřekvapilo, že si její změny všiml. „Otázka zní, proč se to stalo.“

Tentokrát na své spojené ruce pohlédli oba a Rafe zabrumlal: „Dostala ses na území, o kterém vůbec nic nevíš?“

„Ano. Je to děsné, nemyslíš?“

„Děsné bylo, když jsem dnes koukal do ústí zbraně, kterou držel v třaslavé pracce paranoidní ochlasta. Kdežto tohle je jenom náramně zajímavý zvrat v mém životě.“

„Jsi výjimečný muž.“

„To je dobře, ne? Ty zase výjimečná žena,“ oplatil jí.

Isabel by ráda vycouvala z nebezpečné koleje předstíráním, že dobře neslyšela nebo správně neporozuměla, ale neudělala to. Nemohla se uzavřít do sebe ani ucouvnout, musela k tomu zůstat stát čelem, ať šlo o cokoli. „Uvědomuješ si, co to může znamenat?“ zeptala se.

„To, že statická elektřina je důležitější, než jsem myslel?“

„Ne statická, ale elektromagnetická. A nemyslela jsem fyziku.“

„V tom případě nemám ponětí.“

„S Hollis se shodujeme na jisté teorii,“ přiznala Isabel.

„Jaké?“ ihned projevil zájem.

„Podle nás jsem své schopnosti neztratila, jenom teď mezi mnou a vnějším světem stojí ochranný štít.“

„Chceš říct, že...“ nedořekl.

„...že ho máš na svědomí ty,“ dokončila za něj.

„Tohle si myslíte?“ Udiveně na ni vykulil oči. „Nejsem přece psychotronik. Ani netuším, jak se něco takového dá dělat.“

„A v tom právě může být pes zakopaný.“

Rafe se zdviženým obočím čekal na Isabelino pokračování.

„Když se z latentního psychotronika stává aktivní, prochází obdobím, kdy si na své schopnosti musí zvykat. Neovládá je hned od počátku. Například Hollis. Je médium už celé měsíce, a pořád neumí otevírat a zavírat dveře z tohoto na onen svět podle vlastního přání. Nejprve se musí naučit plně koncentrovat. A získat praxi. Spoustu praxe.“

„Já nejsem psychotronik,“ prohlásil spíš ustaraně než váhavě.

„Tvá babička byla.“

„No a?“

„Tyhle schopnosti se dědí. Je u tebe několikanásobně vyšší pravděpodobnost, že jsi psychotronik, než u většiny smrtelníků.“

„Pořád nechápu...“

„Koukej, od samého začátku mezi námi dvěma existuje jisté spojení. Nazývej si je vzájemnou přitažlivostí, porozuměním, sympatií – jak chceš. Ale popřít se nedá. Vnímali jsme je oba. A já je cítím i teď,“ vysvětlovala.

„Já taky,“ bez váhání přisvědčil.

„A to jiskření... Je pro mě naprostá novinka.“

„Elektromagnetická pole. Fyzika,“ připomněl jí.

„Jistě, jenže způsob, jakým na sebe reagujeme, a zejména intenzita reakce klidně mohly ovlivnit mé schopnosti.“

„Dobrá, ale –“

„Rafe, mezi námi dvěma hned v prvopočátku vznikl jakýsi kanál. Prostě když jsem ti povyprávěla, co se mi stalo, dostal ses jím ke mně. Hrozně jsi chtěl, abych už netrpěla, a stalo se.“

„Jenže jak jsem mohl udělat něco, co zablokovalo tvoje schopnosti?“ dožadoval se opatrně vysvětlení.

„Správná otázka,“ podotkla. „Isabel!“

„Ví se, že naše schopnosti ovládá podvědomí, ne vědomí. Pro začínající psychotroniky tohle platí dvojnásob. Tyhle schopnosti nejsou nové, ale naopak velice staré. Vyvinuly se z prvotních instinktů v dobách, kdy lidstvo potřebovalo za každou cenu přežít.“

„To je docela přijatelné vysvětlení,“ připustil Rafe.

„Když tuhle teorii bereš, pak jistě neodmítneš ani názor, že naše podvědomí – soubor prvotních instinktů, uložený hluboko v nás – je v ovládání našich psychotronických schopností hotový mistr. Pro tuto oblast našeho já je psychotronika záležitost zcela přirozená.“

„Čili tvoje schopnosti zablokoval soubor pradávných instinktů uložený v mém podvědomí?“

Isabel zamyšleně prohodila: „Nemáš pocit, že vedeme náramně podivné hovory?“

„Soustavně. Odpověz mi!“ požádal.

„Ano. Máš nadmíru vyvinutý pud ochránce, Rafe, a třebaže uznáváš silné ženy a jsi schopný spolupráce s nimi jako se sobě rovnými, hluboko v podvědomí nás chceš chránit, protože... ti na nás záleží. Instinktivně mě chráníš,“ vysvětlovala vlídným tónem.

„Chráním každého, na kom mi záleží?“ nevěřícně se zeptal.

„Ano. A čím víc ti na dané osobě záleží a čím jsou tvé emoce... vášnivější, tím silnější je tvůj instinkt chránit.“

Rafe se potměšile zakřenil. „Přestaň už chodit kolem toho jako kočka kolem horké kaše a vyjádři se na rovinu!“

„Musím?“

„Děje se to proto, že jsem se do tebe zamiloval?“

Isabel si v rozpacích odkašlala a pak proti své vůli vyhrkla: „Ať už vládnou zvláštními smysly, nebo ne, pořád mě vyvádíš z míry.“

„Jak bys to byla formulovala ty? Že po tobě jedu?“

„Inu –“

Vzal jí slovo: „Mluvíme teď o mých emocích a citech, ne tvých Isabel. Nesnažím se tě vehnat do kouta, ani na tobě nevymáhám říct mi, co ke mně cítíš, tak přestaň uhýbat.“

„Neřekla jsem –“

„Řeklas, že podvědomě blokuji tvoje schopnosti. Ano, nebo ne?“

Znovu si odkašlala. „Ano. Alespoň si to s Hollis myslíme,“ odpověděla tiše.

„V pořádku. Shrňme tedy: Navzdory logickému přesvědčení mého vědomí, že se dovedeš o sebe postarat sama – a jak jsi dnes předvedla, i o mne – moje podvědomí si myslí, že potřebuješ ochranu.“

„Shrnuls to přesně,“ ušklíbla se.

„A tak ti ji moje podvědomí poskytlo,“ dodal.

„Podle naší teorie.“

„Jak?“

„O tom nemáme ponětí.“

„Krucipísek!“ zavrčel.

Isabel se krátce zasmála. „Je to území, o kterém nic nevíme, vzpomínáš? Nevíme, jak se to stalo. Ani žádné tušení nemám, jenže je to jediné jakž tak smysluplné vysvětlení. Už teď ti můžu říct, že pokud tohle oba přežijeme, Bishop nás podrobí důkladné analýze. Pokud vím, něco takového se dosud nikdy nestalo.“

„Na Bishopa zvysoka kašlu. Jisté ovšem je, že své schopnosti teď potřebuješ! Kruci, i já je potřebuji! Jestli tu bestii nezastavíme, zavraždí ještě tři ženy! A i tebe má na seznamu!“

„A to právě mě zneklidňuje dnes podstatně víc než včera,“ přiznala.

„Protože včera jsi byla vůči ostatním ve výhodě. Věřilas, že vycítíš, kdyby ti šel po krku,“ zamyšleně doplnil Rafe.

Nadešel čas.

Ze všech sil se snažil ten hlas ignorovat, poněvadž kolem něj byli lidé, kteří by ho mohli slyšet.

Zbabělce! Ty vůbec nejsi chlap! Jsi ubožejší než vykastrovaný pes. Sleduješ je, očicháváš, ale na nic se nezmůžeš, ubožáku! O to tady jde, že ano? Chybí ti opravdická mužnost.

Strašně ho bolela hlava. Ten hlas mu zněl v uších tak silně, že by jí byl nejraději tloukl o stěnu.

Ted' už víš, na kterých záleží. Znáš je.

Ano, znal je. Všechny.

A víš, že tě užuž odhalí.

„Ale ne hned,“ šeptl ustrašeně, aby ho nebylo neslyšet. „Ještě ne.“

Ta agentka to o tobě poví, a reportérka by to také řekla. Poví to i ta třetí.

Neodvážil se nahlas bránit, určitě by ho už lidé zaslechli, ta třetí ale mu dělala největší starost. Ta třetí by to nejen řekla. Ona by to ukázala.

Ukázala by to celému světu.

Isabel přikývla. „I když mě zlo už dvakrát v životě zaslepilo, byla jsem přesvědčená, že tentokrát je poznám a odhalím.“

Věřila jsem, že tentokrát... se s ním utkám tváří v tvář. Už před příchodem do Hastingsu jsem si byla jistá, že se to stane.“ Krátce se odmlčela, pak dodala: „Musím to udělat.“

„Rozumím.“

Toho se celou dobu nejvíc bála. Skoro podvědomě stáhla ruku, odtáhla se od něj a zkřížila paže na prsou. „Ted' musíme přijít na to, jak tu tvou bariéru zrušit.“ řekla. „Jak dostat mé schopnosti přes clonu, kterou jsi kolem mě vytvořil, nebo v ní nadělat aspoň dost děr, abych jich mohla využít podle potřeby.“

I Rafe se narovnal a spojil ruce na břiše. „Ať už máš pravdu nebo ne, o tvých schopnostech vím jenom, co jsem se dozvěděl od tebe a Hollis. Proto můžu přispět nanejvýš svou ochotou zkusit to... Co bych podle tebe měl udělat?“

„Než cokoli zkusíme, musíme mít jistotu. Musíme vědět, jestli skutečně se v tobě probudily psychotronické schopnosti.“

„O tom pochybuji čím dál míň,“ zabručel.

„Vážně?“ vyhrkla překvapeně.

„Protože sotva jsme se přestali dotýkat, slyším tvůj hlas... jaksi tlumeně.“

„Jako kdyby mezi námi něco stálo?“ Rafe přikývl.

„Psychotronická vata v uších,“ konstatovala Isabel. „Tak tomu říká Hollis.“

Chvilí na ni mlčky hleděl, pak zavrtěl hlavou a ironicky povzdychl: „Otevírá se mi úžasný nový svět. Nečekal jsem, že někdy budu jeho součástí.“

„Ani já.“ Než Rafe mohl něco říct, rychle dodala: „Každopádně chci mít jistotu.“

„Jenže jak ji získáš?“

„Máme tady jednu telepatičku schopnou rozeznat psychotronika s téměř osmdesátiprocentní spolehlivostí. Je to nejvyšší procento, o jakém jsem slyšela,“ odpověděla.

„Telepatičku?“ podivil se Rafe. „Z vaší jednotky?“

„Ano.“

„Je tady inkognito?“

„Bishop často posílá s týmem i záložního agenta, aby pracoval takřečeno v pozadí. Zkušenosti potvrzují efektivnost toho způsobu vyšetřování,“ sdělovala mu opatrně, nejisté na něj hledíc.

„Čekáš, že vybuchnu?“ zeptal se.

„Inu, pracovníci policejních složek, se kterými přicházíme do styku, se obvykle notně rozčertí, když zjistí, že jsme jim něco tajili. Často k tomu mají pádný důvod. Takže by mě nijak nepřekvapilo, kdybys vybuchl.“

„To je jasný důkaz, že tvé smysly všechny sakumprásk jsou dočista zablokované. Nejenom šestý. Já totiž nevybuchnu,“ prohlásil Rafe zcela klidně, jako kdyby to, co mu prozradila, nestálo za řeč. Hned nato vstal a zeptal se: „Kdy se uvidím s tou telepatičkou?“

Isabel po pohlédnutí na hodinky odpověděla: „Za pětačtyřicet minut. V půl musíme vyrazit.“

„Dobrá. Budu čekat v kanceláři.“

Isabel hleděla za odcházejícím Rafem a ze zavřených dveří nespustila zrak, dokud se v nich neobjevila Hollis.

„Isabel?“

„Nejvíc mě děsí nepříjemný pocit, že je neustále aspoň tři kroky přede mnou. Nechápu, jak to dělá,“ přiznala se Isabel kolegyni, jako kdyby spolu byly už nějakou dobu debatovaly.

„Vrah?“

„Ne, Rafe.“

Hollis za sebou zavřela dveře, šla ke konferenčnímu stolu a posadila se k němu. „Pořád tě překvapuje?“

„Čím dál víc. Nikdy nereaguje podle mého předpokladu.“

„Možná o tom příliš mudruješ,“ soudila Hollis.

„Myslíš?“

„Nebylo by moudřejší přestat se snažit předvídat jeho chování a raději poslouchat své instinkty?“

„Mluvíš jako Bishop!“ rozmrzele zavrčela Isabel. Hollis se zarazila. „Opravdu?“

„Jo. Bishop tvrdí, že jsem výkonná, jediné pokud zapomenou, k čemu mi mé schopnosti slouží. Mám prý je prostě akceptovat a konečně pochopit, že co cítím, je právě tak důležité, jako co si myslím.“

„Ba ještě důležitější,“ zdůraznila Hollis. „Pro tebe osobně a právě teď.“

„Pročpak?“

„Kvůli Rafovi.“

Isabel se zamračila a odvrátila zrak.

„Vztáhl k tobě ruku, Isabel. Sama jsi to chtěla. Dovolilas mu dotknout se tě, ale nebylas v stavu udělat totéž. Na takové riziko ti chyběla odvaha.“

„Znám ho sotva pár dnů,“ namítla Isabel.

„No a? Obě dobře víme, že čas tady nehraje žádnou roli. Rafe se s tebou niterně spojil do hodiny po vašem seznámení. Bylas dokořán otevřená, protože vždycky býváš – vlastně bývalas. Přitahovalas ho jako magnet a on se ti ochotně otevřel po emoční stránce. Mezi vámi doslova přeskakuje jiskra při každém doteku. Chceš tvrdit, že nevidíš takový do nebe volající důkaz mimosmyslového spojení?“

„Tohle jsme spolu už probraly,“ podrážděně odsekla Isabel.

„Jenže ty očividně pořád nechápeš!“

„Co nechápu?“

„Žes pozbyla vlády nad sebou. Obě víme, že to je teď tvůj hlavní problém.“

„Nepovídej...“

„Jistě že ano. Přišla sem plná sebedůvěry – jako obvykle. Věřila sama sobě i svým schopnostem. Dovednosti zacházet s nimi. Možná jsi byla o něco zranitelnější než obvykle, protože tenhle vrah je tvým protivníkem už dlouhá léta. Anebo to s ním nijak nesouvisí. Možná ses čistě ocitla na správném místě se správnou osobou, jenom časově špatně.“

„S tím posledním můžu jediné souhlasit,“ zamumlala Isabel.

„Na tom nezáleží. Faktem zůstává, že se sebejistotou neztrácíš jen vládu nad svými emocemi, ale i schopnostmi. Bývalas natolik otevřená, až ses bála, že nedokážeš filtrovat tu spoustu informací, co k tobě přichází. Co ses tady v Hastingsu poznala s Rafem, nedokázalas už filtrovat nic.“

„Nepotkalo mě tady nic, co bych už nebyla někdy zažila, tedy co se mých schopností týká,“ bránila se Isabel.

„Ano, jenže v naprosto jiných souvislostech. To ale víš sama,“ nesmlouvavě na ni dorážela Hollis.

Isabel neochotně přikývla.

„Dostal se ti blízko. Příliš blízko. A tebe to zaskočilo a natolik vylekalo, žeš mu otevřela svou třináctou strašidelnou komnatu v naději, že ho tím odradíš a dál všechno poběží ve starých kolejích. Jenže jsi dosáhla pravý opak – stala ses mu ještě bližší a spojení mezi vámi zesílilo. Až tak, že ho po svém vhodně využil, i když čistě podvědomě.“ Hollis zavrtěla hlavou, vzdychla a pokračovala: „Pro tebe bylo koneckonců snazší přenechat mu na čas vládu nad tím vším. Dovolilas mu chránit tě před bolestí, navzdory nebezpečí, že zablokuje tvé schopnosti a ty se staneš hluchá a slepá vůči zlu, které je – jak sama víš – už málem na dosah.“

Kapitola čtrnáctá

Tepání v hlavě a tep srdce měly shodný rytmus. Jako kdyby mu v lebce bilo další srdce. Ta představa ho pobavila.

Když bolest už byla k nesnesení, sáhl po další hrsti analgetik. Nenadálý nápad zajít k doktorovi, aby mu předepsal něco silnějšího, okamžitě zavrhl. Mohl by tak na sebe upozornit. Co kdyby té agentce došlo, že zásluhou své proměny prožívá kruté bolesti? Nedalo by jí žádnou práci zjistit si, kdo bere léky proti bolení hlavy ve větších množstvích.

Ne, ne, nemůže riskovat.

Navíc se ho zmocňovalo nepříjemné tušení, že přemíra prášků a celodenní hladovění můžou způsobovat žaludeční obtíže. Hluboko v útrebách cítil palčivou bolest. Přinutil-li se něco sníst, bolest ustoupila. Jistě má žaludeční vřed.

I ten patří k jeho celkové proměně? Bylo mu souzeno, že mu jeho vlastní žaludeční kyseliny, rozdrážděné spoustou analgetik, vyžerou díru do žaludku?

Nechápal, jak by proměně napomohla, ale...

Je trestem za zbabělost.

„Nic špatného jsem neudělal,“ utrousil tiše, aby ho nikdo neslyšel.

Couráš se jako stará bába. Ještě jsi nedostal ani tu agentku, ani tu reportérku, o třetí vůbec škoda mluvit. Nač čekáš?

„Na pravý čas. Musím si dávat bacha. Sledují mě.“

Jasně, na tvoji příčetnost nikdy nebylo spolehnutí. Ted' pro změnu podléháš stihomamu.

„Ne...“

Ale ano. Jediné, nač bys měl myslet, je, co ti ty ženy provedly. Ty čubky! Víš přece, co ti provedly, ne?

„Vím.“

Tak nemysli na nic jiného. Všechno ostatní pusť z hlavy. Ničím se netrap.

„Musím je zabít. Všech šest – jako ty předtím.“ Správně. Musíš je zabít.

„Tak sebeničivá zase nejsem!“ bránila se Isabel. „To ne, zato jsi pěkně vystrašená,“ odpověděla Hollis. „Víš to, protože jsi studovala psychologii?“

„Vím to, protože i já jsem se stala obětí zla.“

Z Isabel v tom okamžení opadlo napětí. „Ano,“ šeptla. „Obě patříme do elitního klubu těch, kdo přežili střet se zlem.“

„Toto členství nemusí být věčné, Isabel.“

„Myslíš?“

„Jo. Jestli se vzdáš, zlo zvítězí. Dovolíš mu zvítězit.“

Isabel se přinutila k úsměvu. „Jestli tohle je dílo Maggie Barnesové, pak klobouk dolů. Škoda že nebyla se mnou tehdy před čtrnácti lety.“

„Maggie mi pomohla tím, že mě postavila do obdobné situace, v jaké jsi teď ty,“ uvedla Hollis. „Připadá mi to, jako kdyby se ten zločin stal už před dávnými léty. Vzpomínky sice dosud nevybledly, ale z bolesti zbyla jen pouhá ozvěna a z jizev strach. A objektivnější než ty rozhodně dovedu být, protože na rozdíl od tebe jsem se nezamilovala.“

„A kdybys byla na mém místě?“ Isabel nechtěně potvrdila slova Hollis.

„Byla bych na smrt vyděšená,“ přiznala Hollis.

„Tak tohle ti jednou připomenu!“

Hollis s pobaveným úsměvem odpověděla: „Pokud k tomu někdy dojde, počítám s tvou pomocí.“

„Slepý vede slepého...“

„Do té doby svůj problém vyřešíš. Budeš muset. Jak hlásá Bishop, univerzum nás vždycky postaví tam, kde právě potřebujeme být. Ty teď potřebuješ být s Rafem.“

„A s vrahem,“ trpce doplnila Isabel.

„S ním taky,“ přitakala Hollis. „Právě proto jsem přesvědčená, že svoje instinkty nesmíš ignorovat. Teď rozhodně ne. Dokud je v hře vrah, takový luxus si jednoduše dovolit nemůžeš. Potřebuješ plně využívat své schopnosti i všechno navíc, co do vašeho vztahu dodá Rafe.“

Isabel se jí podezřívavě zeptala: „Řekl ti Bishop ještě něco víc o tom, co se tu děje? Tedy kromě nutnosti prozradit Rafovi, že ovládám latinu, jelikož mu to zachrání život?“

„Ne, ale dlouho jsem si všechno přebírala v hlavě,“ přiznala Hollis.

„Bojím se zeptat, k čemu jsi dospěla.“

„Zatím k ničemu definitivnímu. Víš, jací jsou Bishop s Mirandou, když se *zahledí* do budoucnosti. Určitě viděli ještě dál a vědí, jak důležitou roli v tomhle případu má právě Rafe. Proto zajistili, aby bez újmy na zdraví přežil střet s ožralým Heltonem. Pochopitelně mi to neprozradili.“

„Můžeš mít pravdu,“ smutně souhlasila Isabel. „Mají obrovský pocit odpovědnosti za všechno, co udělají, ale i neudělají.“

„Budu s nimi muset jednou vážně probrat filozofickou stránku problému, kdy si člověk smí hrát na Všemohoucího,“ utrousila Hollis.

„Hodně štěstí!“

Hollis s úsměvem navázala na předchozí debatu: „Vraťme se, kde jsme přestaly. Myslím, že důvod, proč jste na sebe s Rafem tak silně zareagovali, je prostý.“

„Proč vím, že mi ho povíš, i když se tě na něj nezeptám?“

„Protože tvůj instinkt nelže. Tak tedy: Jedná se o rovnováhu, o kterou univerzum nepřetržitě usiluje. Tvoje podvědomí žádalo pomoc zvenčí. U Rafa se patrně jedná o totéž. Vy dva, Isabel, jste si podle mě souzení. Tak jako Bishop a Miranda. Společně jste potenciálově... násobně víc než každý sám. Spolu tvoříte dokonale vyváženou dvojici – přesně oč univerzum usiluje.“

„Udivuješ mě, Hollis...“

„Nevím, proč jsem přesvědčená, že je to tak. Snad pro ono jiskření mezi vámi, anebo jak spolu mluvíte – jako kdybyste se znali léta letoucí. Jediný rozdíl mezi vámi dvěma a Bishopem s Mirandou je v tom, že než oni tohle pochopili, uběhly roky a došlo ke spoustě tragédií.“

„Proč myslíš, že já... tedy já s Rafem to budeme mít snazší?“

„Protože ty se do všeho vrháš střemhlav, Isabel. Vede tě k tomu tvůj instinkt, tak jako Rafe zase jeho instinkt nutí chránit tě. Tak se přestaň od něj odtaňovat. Odhod' strach a věř si!“

„To se ti lehko řekne!“ vzdychla Isabel.

„Já vím, proto znovu opakuji, že nejsem ta, která se zamilovala a musí se s tím vyrovnat. I mě sem univerzum poslalo z nějakého důvodu, zřejmě jiného než kvůli hovorům s mrtvými. Možná abych hovořila s tebou. Třeba ještě nepřišel můj čas, abych se naučila ovládat své schopnosti.“

„Pěkná výmluva,“ zavrčela Isabel.

„Budu se snažit,“ s úšklebkem ji ujistila Hollis.

„Už jsem začínala pochybovat.“

„Musím se to naučit. Máš moje slovo, že se budu poctivě snažit. Obzvlášť pokud chvíli potrvá, než s Rafem vyřešíte ten problém se štítem.“

„I to mě už napadlo.“

„Čili obě máme co dělat. A Rafe musí dostat bleskovou lekci psychotroniky.“

Isabel se s povzdechem přiznala: „Po naší poslední debatě možná o ni nebude stát. Nepotřebuji svůj šestý smysl, abych vycítila, že nebyl nejšťastnější.“

„Když si tak o to koleduješ, klidně ti znovu zopakuji: Takt a rozvaha pořád nepatří k tvým silným stránkám.“

„To protože jsem blondýna a měřím bezmála sto osmdesát centimetrů,“ odsekla Isabel. „Z mužského hlediska jsem něco jako chodící neonová reklama. Tak mě charakterizovala má terapeutka.“

„Vždycky vyčníváš z davu...“

„Což je další důvod, proč se do všeho vrhám bezhlavě. Ustavičně jsem na očích, tak ať je aspoň nač se koukat. Život mi nedopřál mnoho příležitostí předvést se uvážlivěji.“

„Je to na tobě vidět.“

„I to vím!“

„Přesto cítím, že Rafe ti vyjde vstříc, třebaže momentálně je notně vyvedený z míry. Jsi odbornice na profily, tak zvaž, co mu můžeš poskytnout, aby se mu vrátila rovnováha. A co on naopak

tobě. Nemám teď na mysli jenom samotný štít, ale i po citové stránce.“

„Určitě odpověď znáš,“ zamumlala Isabel.

„Ano, ale mám za to, že na ni musíte přijít vy dva sami,“ prohlásila Hollis.

Isabel zavrtěla hlavou, pohlédla na hodinky a vstala. „Beru Rafa na... test psychotroniky.“

„Že ho zdravím.“

„Jasně. Pak se vrhneme na hledání krabice s fotografiemi, zmizelé Cheryl Baynové a odhalení vraha, dokud nepřipraví o život další oběť.“

Hollis pokývala hlavou, pak řekla: „Ráno ses ptala Ginny McBrayerové, jestli je v pořádku.“

„Jo, ptala.“

„Všimla sis toho jejího monoklu? Hodinu od hodiny nabýval na barvě, navzdory její snaze maskovat ho mejkapem.“

Isabel povzdechla: „Což vede k otázce, jestli je její první. Co víš o jejím soukromém životě?“

„Nenápadně jsem se na ni maličko povypyťovala Mallory. Bydlí u rodičů, splácí studentskou půjčku a šetří na vlastní byt.“

„Kdo ji praštil? Přítel?“

„To Mallory nevěděla. Můžu se ale zeptat rovnou Ginny. Klidně, nevadí mi to.“

„Toho jsem si už všimla.“ Isabel po krátké úvaze souhlasila: „Promluv s ní. Možná bude namítat, že nám do toho nic není, jenže v tomhle městě den ode dne roste napětí a vyhrocené situace mohou snadno vyústit do tragédie.“

„Máš pravdu, surový přítel či rodič někdy mohou přestřelit.“ přitakala Hollis.

„A značně. Kromě toho, i ona má asi už toho dost. Je policistka, a v situacích jako tato může stres vyvolat všelijaké reakce. Jako všichni policisté i ona nosí zbraň.“

„No jo, kruci! Na to jsem nepomyslela!“

„Musíme doufat, že ani ona.“

„Tak co, ještě se na mě zlobíš?“ zeptala se Isabel při nasedání do auta z půjčovny.

„Vůbec jsem se na tebe nezlobil,“ zahuhlal Rafe.

„Opravdu? V tom případě se musela zasedačkou přehnat arktická fronta. Málem jsem utrpěla omrzliny.“

„Mluvíš dočista jinak než lidé, které jsem měl možnost poznat,“ ozval se, když nastartovala.

„Jsem originál. Nesmíš se spokojovat s kopiemi.“

Pohlédl na ni s tázavě zvednutým obočím. „Kam jedeme?“

„Do motelu na kraji města.“

„No prima! Je to jediný motel v Hastingsu, kde účtují hodinovou sazbu.“

„Nikdo si nevšimne, že tam jdeme, neboj. V FBI jsem absolvovala výcvik dokonalého utajení.“

Rafovi zaškubalo koutky úst. „Ani ty nehraješ fér.“

„Inu, oba si držíme trumfy v rukávu. Ty jsi schopný líbat mě, až mi měknou kolena, a já zase tě dovedu rozesmát, přestože jsi nasupený.“

Se smíchem namítl: „Nebyl jsem nasupený, jenom... podrážděný. Jsi složitá žena, Isabel.“

„Já vím, jenže s tím nic nenadělám. Je mi líto.“

Rafe chvíli mlčky hleděl na Isabel za volantem, pak se pobaveně zeptal: „Tak tobě měknou kolena, když tě líbám?“

„Ale no tak! Nepovídej, že sis toho nevšiml.“

„Všiml. Proto taky jsem se nepříčetně nerozsvztekal, když jsi v zasedačce znovu přede mnou brala zpátečku.“

„Podle Hollis nejsem patřičně žensky rafinovaná.“

„Ty nejsi vůbec rafinovaná,“ opravil ji vesele.

„V tom případě bych se o to neměla ani snažit?“

Zazubil se. „Vida, i ty máš nějakou tu citlivou strunku.“

„Jistě že mám. Hele, netěší mě, jak jsem nápadná. Blondýna skoro metr osmdesát vysoká je okamžitě všude vidět. Jako jasnovidka bez ochranného štítu působím coby výkonný přijímač všeho možného, co mé nepřetržitě bombarduje. Navíc jsou na mně mé emoce tak zřetelné, jako bych je měla napsané na čele. Postačí

kouknout do slovníku a u hesla nápadný zaručeně bude pro názornost uvedená moje fotografie,“ hodnotila samu sebe sarkasticky.

„Klobouk dolů, obhajovat se dovedeš slušně.“

„Přestaň, prosím tě!“

Rafe se zasmál. „Příznej si to, a hned se budeš cítit líp.“

„Nevím, jak se budu cítit, a nevíš to ani ty.“

„Mrháš svou energií. Chceš si popovídat o instinktech? Ty jsi rozená bojovnice, Isabel. Jestli teď couvneš, nedosáhneš ničeho, než že to tebou otřeše.“

„No ne, další s doktorátem z psychologie!“ zabrblala.

„Aspoň jedno mi pověz – změní se něco zjištěním, že jsem psychotronik, anebo ne?“

„Chceš vědět, jestli tě budu mít raději, pokud se ukáže, že mi poskytuješ ochranný štít? Ne,“ odpověděla upřímně. „Čtyřiaadvacetihodinový pobyt za štítem mě poučil – raději se obejdu bez něj. Víš, je milé čas od času si připadat jako v bezpečném přístavu, ale být v něm pořád je, jako kdybych ohluchla, a to mi milé ani trochu není.“

„Pokud tedy jsem psychotronik a vytvářím kolem tebe ochrannou clonu, která brání v uplatnění tvým schopnostem, utečeš přede mnou na opačný konec světa?“

„To jsem neřekla. Nemíním před tebou utíkat. Musíme spolu vyzkoumat, jak jeden z nás, případně oba, můžeme ten štít ovládat. Psychotronické schopnosti člověku život neusnadňují, spíš naopak, ale musí se s nimi naučit žít.“

„Takže mě budeš mít ráda, ať se stane cokoli?“

Isabel otevřela ústa... a zase je zavřela. Zavládlo ticho. Teprve po hodně chvíli je Isabel protrhla: „Tohle byla podpásovka.“

Rafe se jenom mlčky pousmál.

„Jsme na místě.“ Isabel odbočila na příjezdovou cestu k motelu.

Motel byl značně omšelá přízemní budova tvaru L. Neonový nápis na jejím průčelí svítil bezmála z posledních sil. Před motelem stála jen dvě auta, vzadu za ním však jich bylo porůznu roztroušených nejméně tucet.

Isabel zaparkovala vedle malého fordu s promáčknutým zadním nárazníkem a oba vystoupili. Bez otálení šla ke dveřím, před nimiž parkoval ford, a slabě na ně zaklepala.

Dveře se otevřely. „A pizza?“

„Dočista jsem na ni zapomněla,“ omlouvala se Isabel, překračujíc práh.

„Dlužíš mi ji. Zdravíčko, náčelníku,“ vítala Isabelin doprovod Paige Gilbertova. „Račte dál.“

„Děláme si o tebe starost, Ginny,“ řekla Hollis.

Mladá žena se rozpačité zavrtěla na židli u konferenčního stolu. „Vážím si toho. Opravdu. Ale jsem v pořádku. Ještě několik měsíců a budu mít naspořeno dost, abych se mohla přestěhovat do vlastního bytu.“

„A do té doby?“

„Do té doby mu nepolezu do cesty.“

„Tak jako včera?“ Hollis zavrtěla hlavou. „Absolvovalas dost školení, abys věděla, že takhle to dál nejde, Ginny. Je navztekaný na celý svět a ty mu sloužíš za boxovací pytel. Nedá pokoj, dokud ho k tomu někdo nepřinutí.“

„Až se odstěhuji –“

„Začne znovu mlátit tvou matku,“ přerušila ji Hollis. „Jak to víš? Tohle jsem nikomu neřekla!“

„Nemuselas.“

Ginny se na židli celá schoulila. „Ano, je to jako vystřižené z učebnice psychologie. Násilník mlátící svou manželku, dokud dcera natolik nedoroste, aby se mu v tom pokusila zabránit, načež začne mlátit ji. Přesněji řečeno, nějakou mi vrazí, když nejsem dost hbitá, abych se mu vyhnula. Obvykle je tak zlinkovaný, že usne nebo se o něco praští a omdlí v amoku rozmlátit všechno v dosahu. Tohle dělá teď, co je starší.“

„A matka?“

„Nedokázala jsem ji přesvědčit, aby od něj odešla. Ale předpokládám, že po mém odchodu z domu se odstěhuje k sestře do Columbie.“

„A on?“

„Nejspíš skončí na úplném dně. Roky už nezavádil o pořádnou práci, taky kdo by zaměstnal ožralu. Je hloupý, trucovitý, a jak jsi sama řekla, navztekaný na celý svět. Protože přirozeně on nemůže za svůj zbabraný život. Nikdy si nepřizná, že si za něj může sám.“

„Rozhodně za něj neneseš vinu ty,“ ujišťovala ji Hollis. „Ale jestli zajde příliš daleko a napadne někoho cizího, nebo v opilosti způsobí autonehodu či provede něco podobně nebezpečného, budeš si to vyčítat.“

GINNY mlčela.

„Jsi policistka, Ginny, víš tedy, co máš dělat. Podáš na něj trestní oznámení a dohlédneš, aby se dostal za mříže, případně podstoupil ústavní odvykací léčbu.“

„Já vím, jenže není to lehké.“

„Vyjít s tím na veřejnost? Souhlasím. Možná je to to nejobtížnější, co budeš muset v životě udělat. Když ale necouvneš, vezmeš mu moc nad vámi. Jeho hanba vyjde najevo, ne tvá ani matčina. Výlučně jeho.“

GINNY si zamyšleně chvíli žmoulala dolní ret, pak řekla: „Trápí mě hlavně, co si o tom pomyslí mí kolegové. Vždyť jsem absolvovala speciální výcvik! Ovládám základy sebeobrany, a přesto mě dovede zmlátit! Řeknou si, že jsem bačkora, která u policie nemá co dělat. To bych nesnesla.“

„Zpočátku se zřejmě setkáš i s takovou reakcí,“ připustila Hollis. „Za neschopnou policistku tě ale nebudou mít. Sami by se nikdy policisty nestali, kdyby nechtěli pomáhat lidem. Jednou jim všem ukážeš, co je v tobě. Kupříkladu získáš další medaili za přesnost ve střelbě nebo černý pás v karate.“

„Jak víš, že –“

„Vrabci na střeše mi to vycvrlikali,“ přerušila ji Hollis. „Uvědom si, že máš přátele, kteří budou při tobě stát. Teď není kdy na ústupky či otálení. Musíš se postarat o otce. Ve městě řádí vrah a všem tečou nervy. Jestli tvůj otec někoho bezdůvodně napadne, může to skončit tragicky.“

„Máš pravdu.“ GINNY vstala s nuceným úsměvem. „Díky, Hollis. Poděkuj za mě i Isabel. Kdybys mi byla nedomluvila, asi bych ho nechala pokračovat dál, a kdoví co by se mohlo stát.“

„Máš přátele,“ znovu jí připomněla Hollis. „I my jsme tvé přítelkyně, nezapomeň.“

„Nezapomenu. A děkuji.“ Ginny odešla ze zasedačky.

Hollis se nějakou dobu kabonila na nástěnky s fotografiemi a informacemi, pak vyndala mobil a zadala číslo.

„Ano?“

„Vím, že teď máte jiné starosti,“ řekla, „ale až tam skončíte, zeptej se Rafa na rodinu McBrayerových, jo? Možná ví, co za prchlivce a rabiáta je Hank McBrayer.“

„Ginny podá trestní oznámení?“

„Snad ano, já ale se trochu bojím možné reakce jejího otce,“ přiznala se Hollis.

„Dobrá. Jestli můžeš, nějak ji tam zabav. Možná bude chtít mluvit s Rafem, než oznámení podá.“

„Vidíš, kruci! Tohle mě nenapadlo. Jasně, zařídím. Jo, máme informaci o Kate Murphyové. Po posledním opakování hlášení v rozhlasu se nám ozval svědek, který si myslí, že ji viděl den po jejím zmizení. Ověřujeme si jeho tvrzení.“

„Je příjemné vědět, že nemusíme hledat další mrtvolu.“

„To si piš. Jak vy tam jste na tom?“

„Povím ti, až se vrátím.“

„Tak je to špatné?“

„Spíš napjaté. Večer si popovídáme.“

„Kdo má podat trestní oznámení?“ zeptal se Rafe, jakmile Isabel dotelefonovala.

„Pak ti povím, teď jsi rozrušený.“

Zamračil se na ni. „Nejsem rozrušený.“

S tázavě zvednutým obočím pohlédla na Paige Gilbertovou.

„Je rozrušený,“ potvrdila Paige, uvelebená na posteli.

Rafe, sedící na jedné ze dvou nepříliš spolehlivých židlí u okna proti posteli, si v rozpacích promnul zátylek a přimhouřeně si obě měřil. „Snažím se jen vyrovnat s faktem, že pracuješ pro FBI,“ řekl telepatce. „I s tím, že tady působíš déle než Isabel.“

Isabel, sedící na druhé ze židlí, zavrtěla hlavou. „Tohle jsem Bishopovi zatím ani já neodpustila. Co jsem se ho napřemlouvala,

aby mě sem vyslal, a on tady zatím už měl nasazeného agenta – hned od první vraždy! Vyslal sem Paige, ještě než vůbec jste požádali o osobnostní profil vraha!“

„Jemu nic neunikne,“ připomněla Paige. „Určitě se nemýlím, že spolu s Mirandou bedlivě sledují vyšetřování každé vraždy, ve které by mohlo být čistě teoreticky jít o některého z vrahů z námi nevyřešených případů. Kendra jim vytvořila speciální program, který monitoruje všechny policejní a federální rejstříky.“

„Měl mi to říct,“ dál brblala Isabel.

„Stejně jako měl prozradit Hollis, proč se Rafe má dozvědět, že ovládáš latinu? Jenže udělat to, mohla se chovat nervózně, a on si vinou její nejistoty zapamatovat jinou, nepodstatnou část jejich rozhovoru. A v tom případě bys ho teď nemohla sem přivést, byl by totiž mrtvý.“

„Jestli mi dovolíte něco k tomu dodat,“ vmísil se Rafe, „jsem pro, aby Bishop jednal po svém.“

„Dobrá. Beru. Ale Hollis má pravdu v tom, že někdo z nás by měl s Mirandou a Bishopem probrat, jestli si člověk smí hrát na Boha.“

„Nechme toho,“ navrhl Rafe. „Vraťme se teď k důvodu, proč jsme tady. Chceme zjistit, co se děje v mé hlavě. Tak do toho! Jak se to dělá? Nejsou potřeba čarodějnické rekvizity... například kuřecí játra?“

„Jak jsi přišel na takový nesmysl?“

„Inu, když mi dosud nikdo nedal čist odborný časopis pro psychotroniky...“

Isabel se zamračeně podívala na kolegyni. „Neříkává tohle občas i Maggie?“

Paige přikývla, a zamyšleně hledíc na Rafa, odpověděla: „Ano. Je naladěný na naši vlnovou délku. Kromě jejího bratra Beaua neznám nikoho dalšího takhle bravurního. Dokonce i tvé řeči se přizpůsobuje.“

„Také už jsem si všimla.“

„Prosím vás, dámy!“ zaprotestoval Rafe. „I já jsem tady!“

„Ano, a jsi psychotronik,“ suše mu oznámila Paige.

Rafe byl vnitřně připravený na tuto zprávu, jistota však, s jakou mu byla podaná, ho zarážela. „Ani dotknout se mě nepotřebuješ, aby sis tím byla jistá?“

„Ne, nejsem doteková telepatka. Mně stačí zaměřit své smysly na patřičného člověka a soustředit se na něj. Ve chvílce vím, na čem jsem. Do tebe vidím a bezpečně vím, že jsi psychotronik,“ poučila ho Paige.

„Vážně?“ podivil se nevěřícně.

„Vážně.“ Paige pohlédla na Isabel a dodala: „Byla jsem si tím skoro jistá už na té tiskovce ve čtvrtek. Jakmile jsi tam přišla, potvrdilo se mi to.“

„Ano, v tu chvíli se něco změnilo,“ rozpomněl se Rafe. „Cítil jsem to.“

„Vůbec se nedivím,“ upřímně řekla Paige. „Mně se zjezily chloupky na pažích. Jako by celou místností vibroval elektrický proud.“

„Proč jsi mi to neřekla?“ zlobila se Isabel. „Bylo by rozumné říct mi to hned tehdy, ne až když jsem ti dnes volala –“

„Ve čtvrtek jsem to hlásila Bishopovi. Radil mi vyčkat. A nemluvit o tom s tebou, dokud mi sama nezavoláš.“

„On tedy věděl, že ti zavolám?“

„Ano.“

„A nenadiktoval ti seznam toho, co máš říct mně a co naopak Rafovi?“

Paige se pousmála. „Ne. Řekl mi jen tolik, že mi zavoláš a že se sejdeme. Já že se mám držet toho, co mě naučil, a svých instinktů. Nu a to teď dělám.“

Isabel se zamyslela, zlost na Bishopa ji rychle přešla. „Počkej, počkej! Rafe byl tedy psychotronik dřív, než jsem sem přišla?“

„Ano, ale pouze latentní.“

„A co u něj spustilo aktivitu?“

„Nevím. Muselo k tomu dojít nedávno – pravděpodobně účinkem emočního nebo jiného šoku.“

Rafe váhavě prohlásil: „Nevzpomínám si na nic takového. Před těmihle vraždami plynul můj život vcelku normálně. Mít ve městě

sériového vraha je sice šok, jenže ne zase takový, abych se s ním nedovedl vypořádat. Mám na to přece speciální výcvik.“

„Možná jsi ten šok zažil v podvědomí, i když pravda tyhle případy jsou dost vzácné. Obvykle si až nepříjemně uvědomujeme, co námi silně otřese. Ať už to bylo cokoli, nemůžu se k tomu dostat. Kryje to pevný štít,“ řekla Paige.

Isabel si promnula čelo. „Dobrá, zkusme něco snadnějšího. Co se stalo, když jsem ve čtvrtek vešla do sálu?“

Paige hbitě odpověděla: „Zaúčinkovalas jako katalyzátor. Možná to způsobil fakt, že jste se ocitli tak blízko sebe. Na elektromagnetické úrovni to bylo spojení dvou energií. Cítila jsem je mezi vámi proudit. Málem jsem to proudění viděla!“

„A co to udělalo s Rafovými schopnostmi?“

„Totéž co s tvými. Začalo je měnit.“

„Počkej!“ vyhrkl Rafe. „Jak měnit?“

„Dospěli jsme do úrovně odhadů,“ upozornila Paige. „Z toho, co jsem zachytila před příchodem Isabel, soudím, že máš schopnost vidět budoucnost.“

„Schopnost vidět budoucnost?“

„I tvá babička měla vize,“ připomněla mu Isabel.

Rafe se předklonil, opřel lokty o kolena a zamračil se na ni. „Já ale nejsem vizionář?“

„Ne aktivní. Setkáním s Isabel se všechno změnilo. Její energie se spojila s tvou, jeden kanál zavřela a jiný otevřela.“

„Bojím se zeptat jaký,“ špitl.

„Já ale ne,“ prohlásila Isabel. „Oč kráčí?“

„O jasnovidectví.“

Rafe se zatvářil užasle. „Jako u Isabel?“

„Ano, jen navíc máš ochranný štít. Velice silný. Tak silný, že vás dokáže ochránit oba.“

„Jak je to možné?“ vyhrkla Isabel. „Copak ho vědomě neovládá?“

„Právě proto je možný.“ Paige si Rafa zamyšleně prohlížela, nato mu řekla: „Tvoje vědomí, tvoje logické myšlení zpochybňuje tvé schopnosti a instinkty.“ Rafe bez námitek přikývl.

„Nu a instinkty se bouří. Když už jednou jsou tvé schopnosti aktivované, přebírá nad nimi moc podvědomí. Totální.“

Isabel zamračeně namítla: „Počkej, počkej! Jestli je ten štít tak silný, že blokuje i mě –“

„Tak jak je to možné, že já do Rafa vidím? Protože to všechno u něj probíhá v úrovni podvědomí. Vědomou mysl má obehnanou neprostupnou zdí.“ Paige významně zvedla obočí, než pokračovala: „Toutéz, jaká je okolo tvého vědomí. Není proto divu, že už neslyšíš vnitřní hlasy.“

Isabel vzdychla: „Bishop se nemýlil – jako obvykle, aby ho čert vzal! – když se mnou poslal právě Hollis. I ona tohle odhadla.“

„U zelenáčů se to stává. Někdy je lepší vidět jenom základní věci, víc prostoru pak zbývá představivosti,“ souhlasila Paige. „My otrkanější se často zamotáme do pavučiny logických předpokladů.“

„Já ale bych nadále rád přišel na kloub aspoň těm základním věcem,“ připomněl jim Rafe a Paige adresoval dotaz: „Nestojím tedy před tebou, obrazně řečeno, dočista nahý, ale v spodním prádle?“

„Trefné přirovnání,“ zasmála se Paige. „Nezachytávám tvé myšlenky ve tvaru vět. Tak se to neděje. V duchu mě můžeš proklínat, spílat mi nebo se trápit nějakým temným tajemstvím, které nechceš, aby se prozradilo, a já to nepoznám.“

„Protože ty se specializuješ na vyhledávání psychotronických schopností?“ zeptal se.

Paige se po souhlasném přikývnutí jala vysvětlovat: „Ano, moje energie je naladěná výhradně na tuto frekvenci, takže vím, jestli někdo je nebo není psychotronik, jakým způsobem a co se děje v té které části jeho mozku. Bohužel lidský mozek je složitý, ze značné části nezmapovaný terén. Veličina pro mě obdobně neznámá jako pro ostatní smrtelníky.“

„Dobrá. Jak můžu své schopnosti ovládat?“ chtěl vědět Rafe.

„Docela jednoduše. Musíš ovládání předat svému vědomí.“ odvětila Paige.

„Prozradíš mi jak?“

„Kéž bych mohla! Je mi líto, ale právě tohle si každý psychotronik musí vyřešit sám. Jediné, co vám oběma můžu poradit,

je, abyste se o to snažili společně. Jednoznačně je to v páru rychlejší.“

„Napověz nám aspoň, jak máme spolupracovat!“ naléhala Isabel.

„Chytněte se za ruce.“

Rafe se podíval na Isabel a natáhl k ní ruku. Po chvíli váhání se jí chytila.

Nad jiskrou, která mezi nimi v tom okamžiku přeskočila, Paige úžasem vytřeštila oči. „Četla jsem o tomhle jiskření, ale teď teprve je vidím na vlastní oči. Zajímavé, náramně zajímavé.“ Zkrabatila čelo.

A vzápětí se stalo něco neuvěřitelného.

Přímo před žasnoucími Isabel a Rafem se po ramena dlouhé tmavé vlasy Paige začaly zvedat a hadovitě vlnit, jako kdyby se v místnosti zvedl vítr. Bylo slyšet slabé pukání, pak o něco silnější praskání a to nakonec přešlo do podivného slabounkého šumu, nepřeslechnutelného v jinak tiché místnosti.

Kapitola patnáctá

Hollis zvedla hlavu, právě když do místnosti nakoukla Ginny. „Přišel za tebou Caleb Powell. Mám ho přivést sem, nebo posadit do některé volné kanceláře?“

„Přived' ho sem. Dík, Ginny.“ Hollis zakryla nástěnky závěsem a posadila se ke stolu z opačné strany. Překvapilo ji, že Powell za ní přišel. Nejen že vůbec za ní přišel, ale navíc v neděli! A ještě k tomu po jejich předchozím rozhovoru!

„Zdravím vás,“ pronesl ode dveří. Nezavřel za sebou a ona nedala najevo přání, aby tak učinil.

„Dobrý den. Co se děje?“ Pokynula k volnému místu naproti sobě.

Po chvíli otálení se posadil. „Rád bych se vám omluvil.“ zamumlal. „Za co?“

„Vždyť víte. Když jste mi pověděla o svých očích, zachoval jsem se jako pitomec.“

Hollis se neubránila pousmání. „Nezachoval jste se jako pitomec. Ohromilo vás to. Což vám nemůžu mít za zlé, jelikož mě samu pořád ještě mé nové oči vyvádějí z míry, ačkoliv jsem měla celé měsíce na to, abych si na ně zvykla.“

„Každopádně jsem se zachoval netaktně. Omlouvám se.“

„Přijímám.“

V dosud dobré paměti, jak Isabel s Rafem kolem sebe kroužili jako dvě ostrážité kočky, Hollis neměla náladu na okolkování. „Jste příjemný muž, Calebe, a žijete si tady v Hastingsu příjemným, klidným životem. Doufám, že až zde dokončíme svou práci a odjedeme, bude pro vás tohle město stejně milé a klidné jako dřív. Věřím, že vás uspokojí, když pomstíme Triciinu smrt.“

„Ale?“

„Není žádné *ale*. O nic jiného nejde ani nešlo.“

„Ale mohlo by jít.“

„Pochybuji. Nejde o to, jestli jste něco řekl nebo udělal, jde o špatné načasování,“ řekla upřímně.

„Podle vás tedy nemá smysl o něco se pokoušet?“

„Myslím... že naše životy jsou navzájem tak odlišné, že bychom nedovedli najít společnou řeč. Věřte mi. Vůbec mě neznáte, Calebe. To málo, co o mně víte, je pouhá špička obrovského ledovce.“

Ztěžka povzdychl: „Bál jsem se, že tohle řeknete.“

„Ale ulevilo se vám, jen si to přiznejte!“

„Ne, neulevilo. Naopak mám podivný pocit, že přicházím o něco, co budu velice postrádat.“

„Je hezké, že mi to říkáte.“

Caleb se usmál, jaksi ale lítostivě. „Víte, přišel jsem vám říct ještě něco. Tedy spíš ukázat. Mohlo by se to nějak týkat Triciiny vraždy.“

Hollis v tu ránu přehodila výhybku od věcí soukromých ke služebním. „Oč jde?“

„Ve stole jsem něco našel. Ne v jejím, ve svém, v málo používané zásuvce, protože je do ní nešikovný přístup. Tricia si do ní odkládala nepotřebné pracovní věci, převážně popsané poznámkové bloky. Všechny jsem prošel, obsahovaly jenom stenograficky zapsané moje diktáty. A příležitostné poznámky ohledně sjednaných schůzek.“

„Objevil jste v nich něco nenormálního?“

„Teprve při listování posledním blokem – původně ležel jako první shora – z něj vypadl popsaný útržek papíru. Asi si na něj čmárala, když s někým telefonovala. Podle uvedeného data bylo to těsně před tím, než ve městě začalo docházet k těm vraždám.“ Sáhl do vnitřní kapsy a upozornil: „Nadělal jsem na něm spoustu vlastních otisků, ale řekl jsem si, že na tom nezáleží, protože stejně nejde o žádný prokazatelný důkaz.“ Dopověděl a položil papír na stůl.

Navzdory jeho názoru Hollis ze zvyku přitáhla k sobě papír pomocí tužky opatřené gumou na konci, aby na něm nezanechala vlastní otisky, a prohlížela si ho. „Písmo se podobá jejímu,“ konstatovala.

„Nejsem grafolog, jenže za ta léta jsem viděl takovou spoustu textů, které napsala, že si dovolím s jistotou tvrdit, že je její. Navíc ty čmáranice, co tam jsou, čmárávala mechanicky, když měla mysl zaměstnanou něčím jiným.“

„Ty čmáranice“ budily úsměv. Několik srdíček probodených šípem, schody odnikud nikam, slunce vycházející z dolního kraje papíru a vysílající paprsky všemi směry, ženské oko s dlouhými řasami a pečlivě vykreslenou duhovkou, dva větší kruhy spojené několika menšími.

Papír pocházel z bloku. Byl křiklavě zelený s natištěným mottem nahoře: *Co v praxi platí, v teorii ne.*

„Několik podobných bloků bylo i v jejím stole,“ vzpomněla si Hollis. „Každý z nich zdobil nějaký humorný obrázek nebo průpovídka. Kreslila je sama.“

„Ano. Tvrdila, že ulevují na přísnosti atmosféry advokátní kanceláře, ale ve skutečnosti tyhle papíry užívala jen k osobním poznámkám nebo takovým, které po splnění žádaného šly do koše.“

Hollis přikývla a zaměřila se na zápis uprostřed papíru.

J. B. stará výpadovka

16. května, 19:00

Pod zápisem byly do očí dva velké otazníky.

„Tricia se znala s Jamie Browerovou?“ zeptala se.

„Pokud ano, nikdy se o tom nezmínila.“

„Jak reagovala na Jamiinu vraždu?“

„Byla zděšená – tak jako my všichni.“ Caleb se zamračil.

„A ano... nečekaně si vzala několik dnů dovolené.“

„Odjela z města?“

„Řekla, že si bere dovolenou, protože její sestra v Atlantě je po operaci a ona by jí ráda pomohla s dětmi.“

Hollis odsunula papír stranou a tak dlouho se hrabala v spisech, dokud nenašla ten pravý. Letmo očima přeběhla několik stran, najednou se zarazila a zachmuřila čelo. „Jasně! Její sestra vypověděla, že se s Tricií neviděly přes tři měsíce. Správně jsem si to pamatovala.“

„Tricia tedy lhala.“ zhrozil se Caleb. „Proč propána? Vždyť jsem se jí vůbec neptal, nač dovolenou potřebuje. Měla tolik přesčasů, že jsem jí dokonce doporučoval vzít si aspoň jeden týden v kuse. Jenže ona se do práce vrátila už... za čtyři dny.“

Hollis pokračovala v listování spisem, na několika místech se pozdržela a pak ho odložila. „Zpětně jsme prověřovali život všech obětí přibližně dva týdny před jejich smrtí, to znamená, že informace o Tricii se datují krátce po Jamiině smrti.“

„Tudíž nevíte, kde tehdy byla.“

„Nevíme, ale nemělo by být těžké zjistit to. Správce domu, kde bydlela, nám ochotně vycházel vstříc. Navíc Tricia byla k lidem přátelská, její sousedé si tedy určitě všimli jejích příchodů a odchodů.“

„Všichni bychom si z toho měli vzít ponaučení, že není dobré žít v přílišné izolaci od okolí.“

Hollis krátce uvažovala, pak se zeptala: „Nepřišla Tricia někdy do práce s modřinou nebo něčím podobným, co nemohla důvěryhodně vysvětlit?“

„Ne. Už jsem vám přece říkal, že její bývalý přítel se k ní nikdy nechoval násilnický. Nikdy neměla modřiny. Líčidlo používala zřídka, takže bych si jich zaručeně všiml.“

„Ano.“ Hollis se na něj usmála. „Díky, že jste přišel, Calebe.“

Caleb pochopil, co mu poděkováním naznačuje, proto vstal. „Snad vám to k něčemu bude.“

„Dám vám vědět,“ slíbila. „I vy potřebujete případ nějak uzavřít.“

Chvilí jako kdyby chtěl ještě něco dodat, ale nakonec se na patě obrátil a opustil místnost.

Hollis užuž chtěla volat Ginny, nemá-li chuť na pizzu spojenou s poradou, když vtom ucítila mrazivý závan, jako kdyby někdo otevřel okno a venku panovala krutá zima. Po celém těle jí naskákala husí kůže a násilím se musela přimět podívat ke dveřím.

Stála u nich Jamie Browerová.

„Zatraceně!“ vyhrkla přidušeně.

Nejednalo se o ženu z masa a kostí, ale ani o mlžné či průzračné zjevení jejího ducha. Určitě byla zřetelnější, než když ji viděla poprvé.

Ve tváři měla ustaraný, utrápený výraz. Něco se jí opět snažila říct, žel Hollis vnímala pouze prapodivné hluché ticho.

„Strašně mě to mrzí,“ omlouvala se navzdory značnému strachu co nejklidnějším tónem, „ale neslyším tě.“

Jamie udělala krok ke stolu, u něhož Hollis seděla. Vlastně se spíš poponesla, než popošla. Znovu se snažila něco Hollis sdělit.

A Hollis konečně cosi zaslechla – tichounký hlas odněkud z hrozně dálky. Všechny své síly vložila do snahy porozumět mu. „Už tě skoro slyším... Zkus to ještě jednou prosím! Co mi chceš říct?“

Jamie se tak velice snažila, že Hollis přímo cítila vynakládanou jí námahu. Znovu marně. Hollis se vzdala, zanechala soustředění. „Je mi líto, opravdu, ale neslyším tě,“ zašeptala nešťastně.

Jamie se v pohledném obličejí objevil výraz nesmírného zklamání, až zoufalství. Rozhodila napůl bezradně, napůl podrážděně rukama a v tom okamžiku se do vzduchu vznesl ze stolu mrak spisových papírů a fotografií.

Když se znovu snesly na stůl, Hollis seděla uprostřed dokonalé spouště.

Sama.

Chvilku poté nakoukla dovnitř Ginny a úžasem vyjekla: „No tohle! Někomu ruply nervy?“

„Věru ano,“ přitakala Hollis. „Věru ano.“

* * *

„Dost, stačilo,“ prohlásila Paige. „Už se mi ježí i chloupky vzadu na krku.“

Isabel s Rafem na sebe pohlédli a pustili se.

Paige si přihladila vlasy – všichni tři slyšeli, jak jí v nich praská. „Budu muset o tomhle úkazu napsat podrobnou zprávu. Ještě nikdy se má schopnost napojit se na psychotronické schopnosti jiných neprojevila takhle hmatatelným způsobem.“

„Vždyť sem tam některé jevy se vyskytují i v normálním životě.“ namítla Isabel.

„Ano, ale těch je hrstka. Patří k nim i tvé vize. Mimochodem, zažilas poslední dobou nějakou?“

„Od příjezdu do Hastingsu ani jednou,“ nerada se přiznala Isabel.

„Kdoví jestli nějaké budeš ještě mít,“ zapochybovala Paige. „Pravděpodobně ne, když vize jsou jedním z aspektů jasnoviectví.“

„A spolu s ním kryté štítem neprostupnějším než trezory Fort Knoxu,“ dodala Paige.

„Opravdu jsem na tom tak špatně?“ vyhrkla Isabel.

„Ještě hůř. Bishop mi jednou dovolil otestovat jeho a Mirandin štít. Dosáhly čísla devět naší desetibodové stupnice. Nevíme, nakolik je takhle vysoká schopnost obrany trvalá – jinými slovy nač psychotronik v dané chvíli využívá svůj štít. Když jsme je testovali, neměli naléhavý důvod ani motivaci chránit se. Pochopitelně kdyby byli skutečně v ohrožení... kdoví?“

„Z toho vyplývá, že pokud má psychotronik dostatečně silný důvod nebo pocit nutnosti chránit sebe či partnerku před ohrožením zvenčí, jeho ochranný štít zesílí?“ zeptal se Rafe. Dodatečně se podívil, s jakou samozřejmostí vyslovuje termíny dosud mu naprosto cizí.

Paige přikývla a stejně suše jako prve vysvětlovala: „Lidská mysl zná na sta způsobů vlastní ochrany. Když musí, využije vše, co má takřčeno po ruce. Strach produkuje energii – stejně jako jiné emoce či psychotronická aktivita. Mysl psychotronika v ohrožení tuto energii ihned využije k vytvoření anebo posílení svého ochranného štítu.“

„S výjimkou Isabel.“

Isabel pokrčila rameny a řekla: „Dosud jsme nepřišli na to, proč nedokážu svým schopnostem otevírat a zavírat dvířka.“ Rafe si ji se zájmem prohlížel. „Skutečně?“

„Skutečně.“ Zamračila se. „Proč na mě takhle koukáš?“

„Jenom tak,“ odpověděl, jakmile ale se otočil k Paige, nenápadně zvedl obočí.

„I ti z nás, kteří jsou obdařeni šestým smyslem, mohou být naprosto slepí vůči některým skutečnostem,“ podotkla Paige. „Nu, pokračuj! Daří se to.“

Isabel nechápavě zatékala očima z jednoho na druhého. „V čem má pokračovat?“

„Ve snaze protáhnout se škvírou ve štítu.“

„Opravdu se o to snažím?“ žasl Rafe.

Paige přikývla a odpověděla: „Vy dva to spolu zaručeně dokážete. Potíž je, že jelikož musíme co nejrychleji odhalit vraha, na řešení vašeho soukromého problému nemáte moc času.“

„Máš nějakou radu?“ hořce se zeptala Isabel.

„Jo. Pospěšte si.“

Hollis se lokty opřela o stůl a přitiskla si prsty na obě oči. „Panebože, já jsem unavená! Kolik je hodin?“

„Skoro devět,“ odvětila Isabel. „Chtěla jsem se vypařit už před několika hodinami.“

Rafe na ni jen mlčky pohlédl. Od odchodu z motelu slůvko nepronesl. Jenom Isabel sem tam přerušila ticho – a možná i jeho myšlenky – úvahami o Ginny a jejím problému, za který by nejraději sám sobě nakopal do zadku, protože si ničeho nevšiml. A teď nevěděl, jak se se vším všudy vypořádat.

Že je psychotronik, s tím se jednoduše musel smířit. Isabel mu poskytla několik rad a návrhů, jež dychtivě vyslechl. Litoval, jak málo toho o své čerstvě objevené schopnosti ví.

Zatraceně, co odešli z motelu, ani slůvkem se nezmínila, co s nimi bude! A to ho trápilo víc, než mu bylo milé, byť dobře věděl, že Isabel teď musí řešit svůj problém. Věděl rovněž, že se pro ni stal komplikací. To nejjednodušší, co mohl dělat, bylo nechat ji v klidu si rozmyslet, co dál.

Ačkoli sama tvrdila, že to nejjednodušší nemusí být vždycky to nejlepší.

Jenže co je nejlepší?

Aniž se na něj podívala. Isabel řekla: „Dobrá. Shodujeme se na tom, že ten papír s kresbami Tricie Kaneové naznačuje, že patřila k Jamiiným klientkám.“

„Víc než to,“ poopravila ji Hollis. „Na té staré výpadovce je zajímavé jedině Jamiino doupě.“

„Což ovšem nemusí ještě znamenat, že Tricia byla její klientkou. Nevíme, proč se s ní měla sejít. Klidně ji mohla například malovat!“

„Mezi Triciinými kresbami se nenašla jediná, která by zobrazovala Jamie. Copak vážně myslíš, že by si Jamie objednala obraz sebe samé v sadomaso kostýmu?“

„Ne.“

„Z jakého jiného důvodu tam potom mohla Tricia jít?“

„Třeba chtěla tu budovu koupit. Byla koneckonců jednou z nemovitostí, které Jamie mínila prodat po smrti Hope Tessneerové.“

„Prověřili jsme i tuhle možnost,“ podotkla Mallory. „Jamie si veškeré pracovní schůzky zapisovala do diáře. Jsou v něm i prohlídky nemovitostí prodávaných v posledních měsících. Pod šestnáctým květnem není žádný zápis.“

„Přesto, zdá se, byla její klientkou, třebas jenom nadějnou. Podle vás jedna z jejích partnerek byla z Hastingsu, ne?“

„To jsem řekla já,“ hlásila se Isabel.

Hollis si Isabel pátravě prohlédla, po ní Rafa. Zatím neměli příležitost povyprávět jí, co se dozvěděli od Paige, vzhledem k přítomnosti Mallory, Ginny a jiných policistů, vycítila však mezi nimi napětí.

Zauvažovala, má-li jim povědět, že znovu viděla Jamie, pak ale se rozhodla zasvětit pouze Isabel, až zůstanou samy. Koneckonců toto její ‚setkání‘ s oním světem nevyneslo ani důkazy, ani žádné nové informace.

„Takže Tricia mohla být klidné Jamiinou pravidelnou partnerkou,“ převzal slovo Rafe.

„Další blondýna z Hastingsu s důkladné utajeným sexuálním životem?“ Isabel se s těžkým povzdechem napřímila na židli. „A to jsem měla Hastings za zapadlé ospalé městečko.“

„I já,“ broukla Hollis.

„Bylo opravdu příjemně klidné,“ hájil své působíště Rafe. „A zase bude, jen co toho hajzla dopadneme.“

„K čemuž nám má dopomoci víceméně nepoužitelný profil vraha a to, co víme o jeho obětech,“ kriticky podotkla Isabel.

„Tys ten profil pachatele neaktualizovala, když ses zapojila do vyšetřování?“ podivil se Rafe.

„Ne. Ten netvor zanechává tak skoupě stop, že jediné, co můžeme, je dopodrobna probrat život jeho obětí, nic víc. Všechny

byly svobodné, bělošky, inteligentní, sebevědomé a úspěšné. Kromě těchto znaků je jim společná blond barva vlasů, ačkoli význam tohoto prvku silně zpochybnilo zmizení Cheryl Baynové.“

„Ještě před ním jsme ale narazili na Jamiino tajemství,“ uvedla Mallory. „A objevili její doupě.“

Isabel pokývala hlavou. „Mohlo jít o čistě náhodnou odchylku od profilu oběti, nijak nesouvisející s vrahem ani s jeho motivy. Pak se našla mrtvola Hope Tessneerové, která našemu vrahovi posloužila coby... hračka. Zemřela Jamiinou vinou, čili je tady jasná spojitost. Nu a teď přibyl papír, který dokazuje, že i Tricia Kaneová se účastnila, nebo nejméně jednou se chystala zúčastnit Jamiiných sadomaso hrátek. Pořád však nemáme důkaz, že třetí oběť, Allison Carrollová, vedla jiný než normální milostný život, ani že se znala s Jamie.“

Zamračený Rafe vrtěl hlavou. „Možná nám něco uniklo, možná nemělo co. I ona ovšem mohla své tajemství střežit právě tak dokonale jako Jamie a Tricia.“

„Co se Tricie týká, nezjistili jsme žádné pravidelné výběry z jejího bankovního účtu v posledních měsících,“ podotkla Mallory. „To přirozeně nevylučuje možnost, že měla peníze v hotovosti – kupříkladu za svá prodaná díla. Některé z jejích přítelkyň přece uvedly, že si občas od ní něco koupily. Mohla Jamie platit hotově.“

„Jenže stejně mi vrtá hlavou,“ zamyšleně řekla Isabel, „jak Tricia objevila Jamie? Jak se dozvěděla o jejích službách? Silně pochybuji, že Jamie by si dala inzerát v porno či sadomaso časopisech.“

„Nemohla ji Tricii doporučit některá Jamiina klientka? Asi těžko. Všechny ty ženy měly co ztratit, kdyby jejich... spády prosákly na veřejnost. Jamie si mohla být stoprocentně jistá jejich mlčenlivostí,“ nahlas uvažoval Rafe.

„Přesto dbala, aby je bezpodmínečně ovládala...“ Isabel myšlenku nedokončila. Zamračila se a zmlkla. Po chvíli znovu promluvila: „Na záběrech od Emily nemá Jamie na obličej masku. Co když právě proto je Emily vzala? Co když to byly jediné záběry, kde byl vidět sestřin obličej?“

Rafe okamžitě navázal: „Co když si Jamie na schůzky se svými klientkami vždycky nasazovala masku, s výjimkou schůzky se ženou, které jediné naprosto důvěřovala, té na těch snímcích?“

„Podle informací o sadomaso praktikách z Quantica by tohle bylo docela možné. Skutečnost, že submisivní partner či partnerka neví, kdo je jeho domina, může být silně vzrušující součástí erotického prožitku. Pro některé z nich mohlo být dokonce podmínkou, že nesmějí vidět svou dominu,“ řekla Hollis.

„Musíme urychleně najít tu krabici,“ prohlásila Isabel. „A zítra ráno znovu promluví s Emily. Pořád je pod dohledem?“

Rafe přisvědčil kývnutím i slovy: „Mimo dům jsou jí naši lidé nepřetržitě v patách, a když je doma, policejní auto s hlídkou parkuje na protější straně ulice. Případnému zvědavci mají poručeno zdůvodnit svou přítomnost tam dohlížením, aby Emily neobtěžovali novináři.“

„Prima,“ schválila Isabel.

„Rodina první oběti si od novinářů skutečně vytrpěla své. Allison a Tricia neměly v Hastingsu příbuzné, nikdo tady proto nemůže vědět, jestli i jejich rodiny chrání před dotěry policie.“

„Poslyšte!“ náhle zvolala Ginny. „Zajímali jste se už někdo blíž o ty Triciiny kresbičky?“

„Já jsem věnovala pozornost především času a místu schůzky,“ přiznala se Hollis. Neměla chuť prozrazovat na sebe, že rovinný obraz má tendenci rozmazávat se jí před očima, zvláště je-li na papíře.

„Co nám uniklo?“ projevil živý zájem o postřeh mladé podřízené Rafe.

Ginny trochu nejisté pošoupla papír po stole směrem k němu. „Všimněte si toho náčrtku napravo. Dva kruhy spojené řetězem.“

Rafovi se ve vteřině rozbřesklo. „Vždyť jsou to pouta!“

„No konečně!“ zvolala otráveně Ally. „Abys věděl, zhola mě nebaví stepovat před policejní stanicí a čekat na tebe. Mám i jiné možnosti.“

„Tak proč některou z nich nevyužiješ?“ pozlobil ji Travis.

„Hele, nemáš o sobě příliš vysoké mínění? Potloukám se tu sama v neděli večer, kdy jediné odvážné ženské v ulicích – nemusím ani dodat, že tmavovlasé – jsou prostitutky...“

„V Hastingsu přece žádné prostitutky nemáme.“

„Jsi si tím jistý?“ zaryla.

Travisovi se vybavilo, jak coby šestnáctiletý navštívil veřejný dům, a zrudl v obličeji. „Aspoň ne pouliční,“ dodal.

„Nech mě hádat. Otec ti chtěl dopřát sexuální zasněžení, proto tě zavedl do nevěstince?“

„Ne otec, bratr,“ s povzdechem přiznal Travis.

Ally se smíchem sjela z kapoty. „Měl bys jí o každém výročí poslat květiny, příteli. Zasněžila tě perfektně.“

„Také si myslím.“ Přitiskl ji k sobě, vášnivě políbil a přísně pokáral: „Herdek, Ally! Ani trochu se mi nelíbí, že couráš sama za tmy venku, zvláště teď po zmizení Cheryl Baynové. Od poslední vraždy uběhl skoro týden, další je na spadnutí. Ženské ve městě se třesou strachy, a ty se tu promenáduješ, jako by se nechumelilo.“

„Nejsem blondýna,“ namítla.

„Nevíme, jestli jde výhradně po blondýnách. Cheryl Baynová nebyla – tedy není – blondýna. Kromě toho už zabíjel i brunety a zrzky. Předtím.“

„Předtím?“

Travis se zatvářil nešťastně. „Nic jsem neřekl.“

„Mluv, slibuji, že to nezveřejním, dokud mi nedovolíš. Čestné skautské.“

„Tohle je znamení vítězství, Ally, ne skautská přísaha,“ poučil ji o pravém významu V, které mu ukazovala dvěma roztaženými prsty.

„Nu... víš... nikdy jsem skautka nebyla, ale to neznamená, že mi nemůžeš věřit. Budu mlčet jako hrob, dokud mi nedovolíš vyrukovat s tím.“

Chytil ji za paži a převedl na stranu spolujezdce. „Navrhuji, abychom se nejprve zastavili pro plnění mexické placky, a pak jeli ke mně.“

„Plnění placky? Teď? Ty musíš mít šroťák místo žaludku! Před pár hodinami jsem viděla jít nahoru hocha z donáškové služby. Až se potácel pod tíhou krabic s pizzou, tolik jich nesl.“

„Jedna z agentek objednala pizzu pro všechny.“ vysvětloval.
„Pochopitelně nikdo nebyl proti.“

„A přesto máš hlad?“

„Sama jsi řekla, že to bylo před pár hodinami.“

„Ale plněné placky? Po pizze?“

„Je neděle večer, Ally. V Hastingsu si nemůžeš příliš vybírat.“

Vzdychla, nasedla do jeho auta. a když Travis už také seděl za volantem, přivolila: „Dobrá, ale jen pod podmínkou, že mi prozradíš, jak pokračuje vyšetřování.“

„Ally –“

„Koukej, buď mi důvěřuješ, nebo ne. Když ne, laskavě mě vysaď u hotelu.“

„Vydírání? Buď budu mluvit, nebo je mezi námi konec?“

„No tak, Travis, nebuď labuť. Nejsme do sebe zamilovaní, jenom nám to spolu klapě v posteli. Je nám spolu prima, ale zatím jsi mi nenavrhl, abych začala vybírat zařízení do naší společné domácnosti. nechystáš se představit mě své mámě, a oba dobře víme, že jakmile bude ten maniak chycený nebo zabitý, padám odtud. Je to jasné, ne?“

„Je,“ přitakal neochotně.

„Tak na mě nevrč. Je mi s tebou fajn, ale mám svou práci a ta je u mě na prvním místě. Buď se od tebe dozvím, co chci vědět, nebo se poohlídnu někde jinde,“ prohlásila otevřeně.

„Ještě že jsi upřímná,“ zabručel.

„Vždycky jsem byla.“ lhala bez mihnutí brvou.

Chvilí ještě si ji měřil, než nastartoval. „Ale přísahám, Ally, jestli jediné slůvko z toho, co ti povím, zaslechnu z éteru, postarám se ti o mříže. Nesmíš to vůbec nikomu říct, ani svému šéfovi, rozumíš?“

„Platí. Žádný problém. Takže kdo byla ta neznámá a jak zemřela?“

„Hope Tessneerová. Uškrcená vrahem – anebo vražedkyní. Z města zhruba padesát kilometrů od Hastingsu.“

„A tady se ocitla, protože...?“

„Netušíme proč. Šéf a agentky FBI vědí víc, ale nechávají si to pro sebe. Mně nikdo víc neřekl.“

Ally, jíž neunikla dotčenost v jeho tónu, se zeptala: „Přibrali do vyšetřovací party někoho nového?“

„Do užšího kruhu?“ Pokrčil rameny a tónem rádoby nedbalým odpověděl: „Zdá se, že Ginny McBrayerová si získala důvěru těch dvou agentek. Ženské vždycky drží spolu.“

„Nechtěj, abych si o tobě myslela, že jsi povýšenecký samec.“

„Nemyslel jsem to tak. Jenom že ženy spolu komunikují jinak než muži. To je všechno.“

Ally na něj pohlédla docela uznale. „Víš, že máš pravdu? Překvapuje mě, že sis toho coby muž vůbec všiml.“

„Nejsem zabeđený.“ Hodil po ní očima a zasmál se. „Měla by sis dávat větší pozor, Ally.“

„Jo,“ přitakala. „Jo, to bych měla. Kam jedeme. Traviši?“

„Do restaurace pro placky. Jestli mě míníš znovu vyždímat, musím si dobít baterii.“

„Kéž by ses byl vyjádřil trochu romantičtěji!“ vzdychla Ally.

Kapitola šestnáctá

Isabel si prohlédla Triciin papír, pokývala hlavou a posunula ho směrem k Hollis a Mallory. „Opravdu to vypadá na pouta. Trochu sice stylizovaná – takhle by je znázornil umělec. Možná proto jsme si hned neuvědomili, že jde o ně. Dobrý postřeh, Ginny.“

„Měla jsem je poznat,“ mumlavě si vytýkala Hollis.

„Všichni máte tolik zaměstnané hlavy,“ málem se omlouvala Ginny.

„Ještě že jsi tak bystrá.“ pochválila ji Isabel. „Dobrá tedy, rozeberme si, co nám napovídají. Zaměstnankyně advokátní firmy je klidně mohla nakreslit jen tak, z dlouhé chvíle, jenže jejich výskyt na tomhle papíře s adresou musí něco znamenat. Tricia Kaneová se pravděpodobně účastnila, případně se chystala zúčastnit hrátek Jamie Browerové.“

„A co když právě jí Jamie natolik věřila, že jí svěřila do úschovy tu krabici s fotografiemi, po které tak marně pátráme?“ nanesla Hollis.

Isabel jí užuž chtěla odpovědět, přece jenom ale se nejprve podívala na Rafa a zeptala se ho: „Co si o tom myslíš?“

„Já nejsem odborník na profily,“ namítl.

„Přesto by mě zajímal tvůj názor,“ naléhala.

„Silně o takové možnosti pochybuji,“ odpověděl a zamračený dodal: „Jamie by tu krabici nesvěřila nikomu – snad kromě partnerky, která ji viděla nemaskovanou.“

„Správně,“ uznale schválila Isabel. „I já jsem toho názoru. Ta krabice je buď uložena někde, kde ji Jamie považovala za spolehlivě v bezpečí, anebo u člověka, kterému bezvýhradně důvěřovala. A jak víme, takových lidí valně nebylo.“

Hollis si přitáhla spis a rozevřela, aby se znovu podívala na fotografie, které Emily sebrala sestře. Rychle dospěla k jistému závěru, spis zavřela a závěr přednesla: „Na fotografiích není Tricia Kaneová. Měla na rameně několik mateřských znamínek, které by na fotografiích musely být vidět. Navíc, pokud ty fotografie nevznikly před více měsíci, neměla jí kdy dorůst čupřina.“

„Vlasy jí přece není na fotografiích vidět, má je pod maskou,“ namítl Ginny, vzápětí zamžikala a prudce zrudla. „Aha, tys myslela ochlupení...“

Isabel ji s úsměvem požádala: „Neudělala bys několik kopií toho Triciina papíru, abychom mohli originál přiložit k důkazovým materiálům? Nu, tím bychom měli pro dnešek skončit. Ráno musíme být v plné polní.“

Sotva Ginny odešla z místnosti, Isabel řekla Rafovi: „Jdu si s ní popovídat. Hned se vrátím.“

„Dobrá.“

„Něco mi uniklo?“ zeptala se Mallory, když i Isabel odešla.

„Chceme zabásnout jejího tátu Hanka McBrayera,“ prozradil jí Rafe. „Na základě trestního oznámení pro fyzické napadání dcery.“

Mallory se nejprve zamračila, ale pak s úšklebkem souhlasila: „Všivák jeden! Slyšela jsem nějaké klepy, jenže Ginny sama slůvko jedinkrát neřekla.“

„Většina obětí domácího násilí se bojí o něm mluvit,“ podotkla Hollis. Nato se zeptala Rafe: „Isabel ji chce přemluvit, aby dnes přespala v hotelu?“

„Ne. Chce, aby dovolila vám dvěma jít k nim se zatykačem. Její otec bude už dnes nocovat v cele.“

„A smíme to udělat?“ ověřovala si Mallory.

„Smíme. Z auta jsem volal soudci. Papíry už máme.“

Mallory se nepřestávala pochybovačně mračit. „Proč ale k nim mají jít právě Isabel a Hollis? Proč nepošleš raději někoho z našich? Ráda se hlásím coby dobrovolnice. Protože tyraní jsou mi z duše odporní, s chutí mu zlomím nějakou kost, jestli se pokusí bránit úřednímu výkonu!“ rozohnila se.

„Zasloužil by si to,“ souhlasil Rafe, „jenže Isabel a Hollis jako jediným tady došlo, co se u Ginny děje, proto považuju za přijatelnější pro ni, když ho zatknou právě ony.“ Po krátké váhavé odmlce dodal: „Navíc mám dojem, že Isabel zamýšlí ještě něco.“

Hollis zvědavě vyhrkla: „Jo? A copak?“

„Pokud bude natolik střízlivý, aby byl schopný ji vnímat, pokusí se ho pacifikovat bez použití hrubé síly.“

„Jestli vůbec někdo tohle dokáže, pak právě ona,“ prohlásila Hollis. „Chlapi jsou hotoví z její postavy jako z obálky módního časopisu, blond vlasů, velikánských zelených kukadel, a naivně si ve své mužské ješitnosti myslí, že vědí, co od ní mohou čekat. Netuší, jaké překvapení je čeká.“

„I mě čekalo,“ zabrblal Rafe.

„Když už ses ozval, jsi, nebo nejsi?“ zajímalo Hollis. „Jsem,“ odpověděl. Bližší rozvedení otázky ani odpovědi nebylo třeba.

Hollis tiše hvízdla. „Tak nevím, mám ti gratulovat, nebo vyjádřit upřímnou soustrast?“

„Řeknu ti, až budu vědět, jak je mně samému.“

„Hej, vy dva!“ zaprotestovala Mallory. „Co se děje? Co máš či nemáš být?“

„Psychotronik.“

Úžasem zamžikala. „Ty, a psychotronik?“

„Tvrdí mi to.“

„Copak bys o něčem takovém mohl nevědět?“ divila se Mallory.

„Zkrácená odpověď na tuto otázku je následovná,“ místo Rafa se ujala slova Hollis. „Tu schopnost měl v sobě odjakživa, jenže latentní. Nebyl si jí vědomý. Už jsme vám vyprávěli o lidech s latentními psychotronickými schopnostmi. Nu a prokázalo se, že Rafe je jedním z nich. A teď něco jeho schopnosti aktivovalo.“

„Co to bylo, víte?“

Hollis s pozvednutým obočím pohlédla na Rafa.

„Ať se do země propadnu, jestli to vím... Údajně to mohl způsobit nějaký šok. Kdoví, já sám si nevzpomínám, že bych poslední dobou zažil nějaký výrazný traumatický zážitek. Když pomínu řádění hastingského vraha.“

„A co zranění hlavy?“ nadhodila Hollis. „Otřes mozku?“

„Nic takového,“ zavrhl. „Ani jednou, co jsem na světě.“

Mallory si ho zkoumavě prohlížela. „Co tedy dovedeš?“

„Nic moc. Zatím. Jsem prý – lépe řečeno budu – jasnovidec.“

„Jako Isabel? Budeš vědět věci, které se nemáš jak dozvědět vysvětlitelným způsobem?“

„Tak nějak,“ zamumlal. „A tebe to neděsí?“

„Řekl jsem snad, že ne?“

„Ne.“

„Tak vidíš!“

Mallory se narovnala v zádech, zaklonila hlavu a stropu nebo někomu někde na nebesích si postěžovala: „Ještě před pár týdny jsem vedla docela obyčejný, skoro pohodový život. Žádní vrazi, žádní psychotronici. Ničím vážnějším jsem se netrápila, než jaké hotové jídlo si koupím k večeři cestou z práce. Zlaté staré časy! Škoda že jsem si jich neužila víc.“ S povzdechem stočila zrak na kolegy. „Zaručeně to má na svědomí moje karma. Musím trpět za něco obzvlášť odporného, čeho jsem se dopustila v některém ze svých minulých životů.“

„Mluvíš, jako bys na tom byla ze všech nejhůř,“ namítl Rafe a zavrtěl hlavou.

Vtom se do zasedačky vrátila Isabel. „Změna plánu, Hollis. Vezmeme i Ginnyinu matku. Obě budou spát v hotelu.“

„Hank není ve městě?“ hádal Rafe.

„Není. Nedělní odpoledne a večery prý trávívá popíjením s kamarády z mokré čtvrti v obskurních příměstských putykách.“

Rafe s povzdechem uvedl: „Ano, na okolí je několik tak zvaných tajných lokálů. Jsou nelegální a místo poskytování svého dobrodiní mění častěji, než myjí sklenice.“

„Nu a pan McBrayer má ve zvyku popíjet tam do tmy. Někdy pak usne cestou domů v autě, většinou ale usíná rovnou v lokále. Každopádně domů se mu dosud nepodařilo dorazit. Pro případ, že by dnešní večer patřil k výjimkám, jsem přesvědčila Ginny, aby i s matkou přespaly v hotelu.“

„Upozorním hlídky, ať si na něj v noci dají bacha,“ řekl Rafe. „Jestli ho neuvidí, půjdeme si pro něj zítra.“

„Dík.“ Isabel se nepřestávala mračit.

„Zařídil jsem také, že všechny policistky budou mít na cestu z práce ochranku. Odtud, až dokud nebudou bezpečně za dveřmi svého domova,“ pokračoval Rafe. „I do práce budou mít doprovod.“

„Zase jsi použil svůj šestý smysl,“ podotkla Isabel.

„Opravdu?“

„Právě jsem myslela na zmínku Mallory, že některé hastingské ženy mají pocit, jako kdyby je někdo sledoval, a uvažovala, co by se

dalo podniknout na jejich ochranu – aspoň těch svobodných, blond a v rizikové věkové kategorii. Tajnosti nemám zrovna ve zvyku dělat, ale rozhodně nejsem otevřená kniha, abys mohl jen tak beze všeho ve mně číst.“

Mallory stočila zvědavý pohled na Hollis, ta však pouze pokrčila rameny.

Rafe chvíli mlčel, nato trhl ramenem a řekl: „Měl jsem dojem, že tě něco trápí. Uvažoval jsem, co to může být, a zčistajasna jsem to věděl.“

Isabel se znovu zakabonila. „No dobrá. Teď mě trápí něco úplně jiného.“

K vlastnímu údivu Rafe okamžitě věděl, tak jako prve, oč jde. „Je mi líto. Jelikož nikdo z nás netuší, kdo je vrah, na tohle nemám řešení.“

„Mnohem líp jsem se cítila, když jsem jedinou jasnovídkou tady byla já,“ dotčeně odsekla Isabel.

„Docela tě chápu.“

„Tobě se to líbí, Rafe?“ vykřikla pohoršené.

„Ne všechno. Jenom... něco.“

„Abych postřehla zlomyslnou radost, nepotřebuji šestý smysl,“ varovala ho.

„To je dobře, protože ten tvůj je zamčený na sedm západů.“

Isabel hrdě napřímila ramena a prohlásila: „Odcházím! Bereme s sebou hlídku pro případ, že by nás McBrayer zastihl, právě když se Ginny s matkou budou balit. Pravda pokud nemáš nic proti tomu.“

„Nemám,“ odpověděl Rafe vstřícně.

„Prima. Na viděnou ráno, znovu všichni při plné síle. Jdeme, Hollis?“

Jmenovaná se poslušně zvedla a následovala ji ke dveřím. Při míjení Rafa zabzučela: „Jsi mnohem šikovnější, než by se na první pohled jevilo.“

„To doufám,“ zabzučel podobně tiše.

Po odchodu agentek Mallory prohodila k svému nadřízenému: „Víš, co mě nejvíc trápí?“

Zamračeně odpověděl: „Nemám tušení.“

„Ta tvá schopnost účinkuje jenom ve spojitosti s Isabel?“

„Očividně ano – aspoň prozatím.“

„Ehm... Pak mám trápení dvě.“

„Tím druhým je co?“

„Máme tady spoustu mužských, co hlídají spoustu žen, a všichni čekáme na další vrahův krok. Trápí mě možnost, že najednou změní *modus operandi*.“

Byla už téměř půlnoc, když na nočním stolku Emily Browerové zazvonil telefon. Ospale zvedla sluchátko, doufajíc, že zvonění nestačilo vzbudit rodiče.

„Prosím?“ Chvilí mlčky poslouchala, pak střídavě odpovídala: „Ano, ale... Ted? Proč hned ted? Chápu, že... Dobře, rozumím. Dejte mi deset minut.“

Složila sluchátko, odhodila přikrývku a posadila se s tichým hudrováním: „K čertu! K čertu! K čertu!“

Netrvalo snad ani dvě minuty, a měla na sobě místo košile džíny a tričko a na nohou pohodlné sandály.

Rodiče spali, jako by je do vody hodil, víceméně zásluhou sedativ, která brali od smrti starší dcery. Bez problémů tedy vyšla ze svého pokoje na tlumeně osvětlenou chodbu, odtud po schodech dolů k hlavnímu vchodu. Cestou si vzala klíčky od auta.

Nepřekvapilo ji, že policejní vůz, vytrvale stojící přes ulici proti jejich domu, tam nyní nebyl. Krátce před zazvoněním telefonu se totiž probrala na zvuk jeho sirény, uvedené do činnosti, a hned nato někam odjel. Zřejmě někde došlo k dopravní nehodě.

Koneckonců poslední lovci zpráv odešli zpřed domu těsně před či krátce po setmění, nebyl tedy žádný důvod držet zde hlídku celou noc. Už chtěla kvůli tomu i zavolat na policejní stanici, nějak ale se k zavolání nedostala.

Pokrčila rameny, nasedla do auta a vycouvala z parkovacího místa před domem do jízdni dráhy. Cestu znala, a dokud nedorazila na místo, ničím si nelámala hlavu. Teprve po zaparkování na krajnici začala pociťovat nejistotu.

Zpod palubní desky vzala svítilnu a za jejím světlem vykročila do tmy. Ulevilo se jí, až když na paloučku zahlédla známou postavu.

„Nechápu, čím vám tady můžu prospět,“ spustila bez úvodu. „Nebyly jsme si zrovna nejbližší. Vím jenom, že má sestra byla zavražděná na tomhle místě.“

„Já vím, Emily. Byla skvělá žena. Velice inteligentní. Škoda že ty nejsi.“

„Cože?“ Emily trhla rukou, kužel světla její svítilny uhnul stranou a v té chvíli spatřila nůž.

Nezmohla se na víc než vykřiknout o pomoc, vzápětí už pouze vrah slyšel bublat krev z jejího krku, když jí málem uřízl hlavu.

Pondělí 16. června. 7:00

Zazvonil telefon. Rafe se překulil na posteli, a ještě než otevřel oči, držel sluchátko bezdrátového aparátu v ruce. A ještě než otevřel oči, věděl, co se stalo.

„Co je?“

„Máme další, šéfe,“ hlásila Mallory schlíple.

Držel sluchátko v pravé ruce. Pohlédl na levou, ozářenou ranním sluncem, nahlízejícím mu do ložnice.

Byla celá od krve.

„Kde?“ zeptal se.

„Isabel měla pravdu, že si z nás časem začne dělat blázný. Podle hlášení, které jsme před chvilkou dostali, byla oběť nalezená na přesně tomtéž místě, kde zemřela Jamie Browerová. Jedeme tam.“

„Kdo je oběť?“

„Emily, Jamiina sestra.“

„Krucinál, kde vězela hlídka, která ji měla chránit?!“ vykřikl a v tu ránu na posteli seděl.

„Kolem půl dvanácté byla odvolaná k dopravní nehodě se smrtelnými následky.“

Rafe se zhluboka nadechl a doplnil: „Která má přednost před hlídkovou službou.“

„Tak praví předpisy.“

Odhodil příkrývku, vstal z postele a zamířil do koupelny. „Mluvilas už s Isabel?“

„Ještě ne. Převzala jsem tu zprávu místo tebe, protože jsem na oddělení přišla dřív než obvykle. Po šesté jsem už nemohla spát, tak jsem šla do práce.“

„Nenařídil jsem ti tak náhodou povinný doprovod?“

„Nenařídil, ale navrhl, stejně jako Stacy. Obě jsme ho odmítly. Ona má černý pás a já taky se dovedu o sebe postarat. Navíc ani jedna nejsme blondýna. Mám brknout Isabel?“

„Jo. Sejdeme se na místě činu. Hned vyrazím.“

„Dobrá.“

Rafe ukončil spojení a položil sluchátko na předložku u vany, načež si pustil tak horkou vodu, jak jen snesl, a začal si drhnout ruce.

Znovu.

Panebože, znovu!

Strach, který ho už tak dlouho svíral, byl tentokrát o něco menší, než býval – dobře věděl proč. Dnes ráno totiž konečně věděl něco, co jiná rána, kdy se budil s krví na rukou, mu zůstávalo zahaleno rouškou tajemství.

V duchu mě můžeš proklínat, spílat mi nebo se trápit nějakým temným tajemstvím, které nechceš, aby se prozradilo, a já to nepoznám, vzpomněl si na slova Paige.

Někakým temným tajemstvím... Přesně o tohle celou dobu šlo – o tajemství, které držel tak hluboko v sobě, že za denního světla na ně zapomínal.

Nebyl vrah. I když ho užíral strach z nejistoty, není-li něco v něm přece jen schopné dopustit se tak strašného činu.

Jenže když nebyl vrah, proč se už tři týdny budí s krví na rukou?

Do včerejška mu to bylo naprostou záhadou, kdežto dnes... Ano, konečně mu začíná svítat, co se s nim děje, třebaže zatím jenom na úrovni tušení. Snad dokonce už jakž takž chápe, proč jeho příliš silný štít nejen chrání Isabel, ale zcela blokuje její schopnosti.

Dlaněmi opřený o obrubu umyvadla se zahleděl na svůj zarostlý obličej s propadlými očima v zrcadle. „Musím se urychleně naučit štít ovládat.“ předsevzal si.

Nemohl přece dál blokovat Isabel, dokonce ani proto ne, aby se nedozvěděla jeho nejskrytější tajemství, pochybnosti a nejistoty – o všech těch niterných démonech muže, který toho už přespříliš zažil a

viděl. Protože snahou utajit jí je ji nechtěně obklopil štítem a prakticky v něm uvěznil. Uvěznil její šestý smysl, poněvadž stál mezi ní a vrahem.

Isabel, bezprostředně za žlutou policejní páskou vymezující místo činu, s rukama v bok zachmuřeně hleděla na palouček.

„To je hrůza, nevím narychlo, čím začít,“ děsila se technicka T. J., právě dorazivší s Dustinem a soupřavou na zajišťování stop.

„Držte se standardního postupu.“ poradila jí Isabel.

Dustin pohleděl na soudního lékaře, prohlízejícího mrtvou, a podotkl: „Dokonce i doktor je z toho vedle, a to kdysi dělal soudního pro celou Jižní Karolínu, až dokud mu ten nekonečný přísun mrtvol nezačal lézt na nervy.“

„Vsadím se, že teď trpce lituje volby právě Hastingsu k dokroucení služebních let,“ utrousila T. J.

„I já lituji, že jsem se na tohle řemeslo dal,“ přiznal Dustin.

„Pohni kostrou, máme práci!“

Dvojice techniků vykročila, bledá Hollis se zezadu vrátila k Isabel s omluvou: „Promiň.“

„Není co. Když jsem začínala, i já jsem na místě vraždy snad třikrát vyblinkala snídani.“

„Třeba na tom budu příště už líp. Jak je vidět, zaškolení dostatečně člověka nepřipraví na tyhle záležitosti.“

Isabel se pootočila k právě přicházející Mallory. „Vsadím se, že její auto je bez poskvrnky.“

Mallory přisvědčila: „Vypadá to tak. Odtáhneme je k nám, aby ho T. J. s Dustinem vzali do parády. Zatím jediný rozdíl proti předchozím případům je v tom, že tahle oběť v autě nenechala kabelku.“

„Jestli doktor potvrdí čas jejího úmrtí přibližně na půlnoc, pak musela odejít z domu krátce po odvolání hlídky.“ soudila Isabel. „Ve spěchu si kabelku vůbec nevzala.“

„Spěchala na schůzku s někým,“ prohlásila Hollis. „Jsi blondýna něco přes dvacet a žiješ ve městě, kde někdo vraždí právě tenhle typ žen. Jednou z obětí se stala tvá vlastní sestra. Pověz, odvážíš se o půlnoci sama ven? Musela bys být buď totálně pitomá, nebo

bezvýhradně důvěřovat tomu, kdo tě sem vylákal. Případně, co mám za nejpravděpodobnější, obojí spolu.“

Isabel prohodila k Mallory: „Když jsme s ní mluvily, nevšimla jsem si u ní ničeho, co by napovídalo, že má stálého přítele.“

„Pokud vím, žádného neměla. Občas s někým randívala, ale o nic vážného nešlo.“

Hollis vrtěla hlavou. „Komu mohla natolik důvěřovat, aby byla ochotná sejít se s ním na místě vraždy své sestry?“

„A proč vůbec sem jela?“ další otázku nanasla Isabel. „Jediný důvod, který mě napadá, je, že jí ten někdo namluvil, že jestli se setkají právě tady, pomůže tím vyšetřování. Musela být přesvědčená, že je tu něco, co musí vidět, a za tmy. Nedovedu si představit, kdo ji sem mohl vylákat, s výjimkou možnosti, že to byl...“

„Polda,“ dokončila místo ní Mallory. „Musel být.“

Hollis přeběhla pohledem dvojici techniků a přinejmenším desítku uniformovaných příslušníků policie, prohledávajících místo činu či postávajících mezi paloučkem a odpočívadlem u cesty, taktéž obehnaném policejní páskou. Těžce vzdychla: „Skvělé! Skvělejší už to ani nemůže být.“

„Nemůžeme vyloučit ani jinou autoritu,“ oběma jim připomněla Isabel. „A ani nikoho z médií. Kdoví jestli některý reportér nenabídl Emily slušnou sumičku za to, že se s ním sejde na místě smrti její sestry? Protože obdobná místa pravidelně objíždějí hlídky, museli se sejít v noci, pro jistotu, že je některá z hlídek neuvidí. Její auto stojí za hustým křovím, dost daleko od cesty. Buď ho tam přemístil vrah, nebo poručil Emily zaparkovat tak, aby auto nebylo vidět.“

„Novinář? Kvůli reportáži?“ pochybovala Hollis. „To je nesmysl. Copak by Emily mohla naletět na takovou boudu?“

„Považuji za docela možné, že toužila konečně vystoupit z Jamiina stínu.“

„To by sice vysvětlovalo tuhle vraždu, jenže co ty ostatní?“ namítla Mallory. „Mohl všechny ty ženy vylákat do lesa nějaký novinář?“

„Možná náš předpoklad, že jeho modus operandi se nezmění, je mylný,“ soudila Hollis. „Vrah přece může změnit svůj přístup k oběti.“

„Všichni jsme přesvědčení, že své oběti musel nejprve dobře poznat. Co když v tom to vězí? Musel je poznat kvůli spolehlivé návnadě, na kterou se chytí,“ nahlas uvažovala Mallory.

Isabel na ni chvíli hleděla, nato řekla: „Až budeš mít někdy pocit, že jsi byla u tohoto vyšetřování zbytečná, vzpomeň si na tuto chvíli. Krucinál, jak to, že jsem na tohle nepřišla sama?“

Hollis ji utěšovala: „Mělas dost jiných starostí.“

„Ale přesto!“ Isabel popošla o krok blíž k mrtvole, zůstala stát a otočila se. I Mallory a Hollis se otočily a hleděly na Rafa, přicházejícího od cesty. Mračil se, v mužném obličeji měl vysloveně odstrašující výraz.

Isabel mu vykročila vstříc.

„Omlouvám se za zpoždění. Zdržel jsem se na oddělení.“

„Stalo se ještě něco?“ zeptala se ho. bezděky ho uchopíc za ruku.

Okamžitě si s ní propojil prsty. „Ta nehoda, kvůli které byla odvolaná hlídka od domu Browerových,“ odpověděl. „Dva její účastníci zemřeli.“

„Už jsem slyšela.“ Trpělivě čekala, věděla, že bude pokračovat.

„Jeden z nich byl Hank McBrayer,“ dodal hluše. „Jel příliš rychle, byl opilý a přejel do protisměru. Čelně se srazil s protijedoucím autem. Řidička toho protijedoucího auta, pětadesátiletá žena, je také mrtvá.“

„Božemůj!“ vzdychla Isabel. „Chuděra Ginny. To ji odrovná.“

„Já vím. Už je s ní a její matkou policejní psycholog.“ Zahleděl se na místo činu za jejími zády.

„Podřízl jí krk takovou silou, že jí málem oddělil hlavu od těla. Pak se na ní začal odbavovat.“

Rafe vykročil k oběti, aniž pustil Isabelinu ruku. „Má už doktor předběžné výsledky?“ zeptal se.

„Ne, myslím ale, že co nevidět budou,“ odvětila.

Podlezli žlutou pásku, kterou jim Mallory s Hollis automaticky zvedly.

„Kdyby vám to nevadilo, raději bych zůstala tady,“ požádala Hollis. „Už jsem viděla všechno, co jsem vidět potřebovala.“

Nikdo nic nenamítal.

Isabel tlumeně utrousila: „Hollis zápolí s pocitem viny. Včera viděla Jamie. Stalo se to večer v zasedačce. Ta mrtvá žena jí zoufale chtěla něco říct.“

„Jenže ona ji neslyšela,“ doplnil Rafe.

„No právě. Jamie to nakonec tak roztrpčilo, že napřela veškerou svou energii do jakéhosi varování. Rozházela všechny papíry na stole v zasedačce.“

Rafe se na ni zamračeně podíval. „Netvrdilas, že něco takového se nestává?“

„Ano. Jamie ovšem byla velice silná žena, navíc se zoufale snažila s Hollis komunikovat. Musela vědět, že další obětí bude její sestra. To mi jen potvrzuje domněnku, že Emily věděla něco, co mohl vrah považovat za ohrožení.“

„Takže ty si nemyslíš, že zemřela, protože vyhovuje profilu oběti?“

„Ne. Na jeho vkus byla příliš mladá, navíc ne dost úspěšná. Barva jejích vlasů nehrála žádnou roli. Emily slídila v sestřině životě, a to ji stálo život.“

„Pořád ještě nemáme tu nezvěstnou novinářku,“ podotkl Rafe.

„Také mohla narazit na něco, co vraha ohrožovalo,“ souhlasila Isabel.

Zůstali stát na krok od místa, kde se doktor James zabýval obhlídkou těla. Při pohledu na oběť Rafe tlumeně zasakroval.

Ani Isabel, ani Mallory na to nic neřekly. Těžko mohly.

Emily Browerová ležela s roztaženými rukama i nohama téměř na tomtéž místě, kde před třemi týdny našli její sestru. Řez na jejím krku byl tak hluboký, že bylo vidět bílé obratle. Celá byla zakrvavená, původně bílé tričko bylo krví rudé a vlasy ležely v kaluži krve a bláta.

„I s tím stupňováním brutality jsi měla pravdu,“ chraplavě řekl Rafe. „Choromyslná, zvrácená, hnusná, krvelačná bestie...“

„Jestli ti to pomůže, vůbec netrpěla,“ sdělila mu Isabel, jak nejklidnějším tónem dokázala. „Byla už mrtvá, když ji zohyzďoval.“

„Jsem rád kvůli ní,“ zavrčel Rafe, „mně ale to moc nepomůže.“

Doktor James se napřímil a přistoupil k nim viditelně skleslý. „Myslíte, že vám můžu povědět něco, co sami nevidíte?“ zabručel.

„Čas smrti.“ odpověděl Rafe.

„Zemřela o půlnoci, plus minus pár minut. Smrt nastala okamžitě, jelikož vrah jí protal krční tepnu i průdušnici zároveň. Když padala na zem, srdce jí ještě tlouklo a krev z ní musela stříkat jako z fontány. Pachatel se obličejem nedotkl, po dopadu na zem jí ale na dvou místech probil lebku.“

„Proboha proč?“ nechápala Mallory. „Vždyť už byla mrtvá!“

„Ze vzteku,“ odpověděli Rafe i Isabel současně.

Isabel vzápětí dodala: „Potřeboval mít jistotu, že ho neuvidí. Nesměla vidět jeho sexuální selhání.“

„Věděl, že selže, ještě dřív, než se pokusil o styk,“ řekl Rafe.

Isabel přikývla a potvrdila: „Věděl to. Zřejmě to věděl u každé z těchhle vražd.“

Doktor na ně udiveně zíral, pak ale pokračoval nadále monotónním hlasem: „Spadla na záda. Podle odřenin, které jsem našel na ramenou, jí roztáhl ruce a pak jí rozhrnul vlasy do louže pod její hlavou. Bůhví proč.“

„Co ještě?“ chtěl vědět Rafe.

„Jenom co sami vidíte. Bestiálně jí znetvořil prsa a pak ji znásilnil. Nožem.“

„Promiňte,“ vypravila ze sebe Mallory, nato poodešla k policejní pásce, podlezla ji a po pár dalších krocích se zlomila v pase a zvracela.

„Dnes se asi opiju do němoty,“ prohlásil pochmurně doktor James.

„Kéž bych se také mohl,“ zalitoval s povzdechem Rafe.

I doktor vzdychl. „Jakmile se vrátím k sobě, sepišu předběžnou zprávu z obhlídky na místě činu. Víc vám povím po pitvě. Čeká mě perný den.“

„Díky doktore.“

Jakmile doktor odešel, Rafe řekl Isabel: „Nevnímám tady nic než zuřivost, i tu jen nezřetelně. Nejsem v stavu jinak než na základě své představivosti vycvičené dlouholetými zkušenostmi dospět k jiným než logickým závěrům. Nedovedu proniknout hlouběji. Musíš se o to pokusit sama.“

„Nemůžu. Nevnímám zhola nic než totální ticho. Stejně jako ty vím, že byl vzteký bez sebe, jenom ale na základě toho, co vidím.“

„Potřebujeme víc, Isabel,“ naléhal. „To vím,“ zamumlala.

„Musíme ho zastavit, než zmasakruje další ženu. Než zaútočí na tebe.“

„I to vím.“

Musíš ji dostat. Musíš ji zabít při první příležitosti.

Snažil se ten hlas ignorovat, protože mu neříkal nic nového. Jediným výsledkem jeho snahy bylo, že ho ještě víc rozbolela hlava.

Ona to ví, nebo se co nevidět dozví. A on jí s tím pomáhá. Jen si jich všimni! Je ti jasné, co se mezi nimi děje, ne?

„Ne,“ špitl, protože jasné mu to zhola nebylo. Věděl jenom, že ho šíleně bolí hlava i žaludek, a nespál už tak dlouho, že dočista zapomněl, jaké to je, pořádně se vyspat.

Mění se.

Zamrazilo ho. „Ne, to já se měním! Sám jsi to řekl. Slíbils mi to! Říkals, že se změní, když je zabiju, dřív než to prozradí. Slíbils mi to!“

Pak tedy bys ji měl urychleně poslat na onen svět. Zab ji! Musíš to stihnout před dokončením změny, jinak bude pozdě – pro tebe. Pro nás oba.

Kapitola sedmnáctá

Bylo téměř poledne, když policejní technici T. J. a Dustin dokončili práci na místě činu a mohli odvézt Emilyno tělo. Prohlídka okolí nic nového nevynesla – ani náznak něčeho, co by se dalo považovat za důkazový materiál.

Na cestě zůstalo hlídkovat několik strážníků, aby na místo činu nikdo nemohl, většina jich se vrátila ke svým každodenním povinnostem.

Isabel věnovala celé dopoledne průzkumu okolí. Byla neklidná, ustavičně se ohlížela a úporně se snažila prolomit bariéru vytvořenou Rafem k její ochraně.

Oba si uvědomovali ironii situace.

„Nic?“ zeptala se Isabel, hledíc na místo činu, Hollis.

„Ani ň. A ty?“

„Totěž. A to se děsně snažím,“ odpověděla Hollis. „Možná je to tím, že Emily nebyla obdařená duší, která má dostatek energie na návrat. Nu a co se Jamie týká... Neslyšela jsem, co mi chce říct.“

„Netrap se tím. Ani já zdaleka nepodávám plný výkon.“

„Proto máš dozor?“ Hollis hodila hlavou k místu mezi nimi a silnicí.

Isabel s povzdechem odpověděla: „Ten vyšší se jmenuje Pablo, menší Bobby.“

„Pablo? V Hastingsu?“

„I mě to zarazilo. Pravda žijeme v Americe – v tavícím kotli národů.“

„Máš pravdu.“ Hollis si ji zkoumavě prohlížela. „Takže když Rafe odcházel oznámit smutnou zprávu Browerovým, nechal tady dva své lidi, aby na tebe dávali pozor?“

„Mají příkaz nespouštět mě z očí. Slyšela jsem, když jim ho vydával. Dal si záležet, abych jeho slova čistou náhodou nepřeslechla.“

„Inu... Můžeš být na řadě, Isabel.“

„Nemůžu takhle pracovat! Připadám si spoutaná!“ podrážděně vyhrkla Isabel.

„Tak se těch pout zbav,“ navrhla Hollis. „Tím nemíním jenom tyhle strážce.“

„Nechod' na mě s bishopovskými moudry! Nemám na ně náladu. Je dusno, určité přijde bouřka, a jediné, co cítím, je pach krve.“

Hollis protáhla obličej. „Vidíš, právě jsem se tě chtěla zeptat, dá se *pavoučí smysl* vypnout?“

„Nedá. Když už se jednou naučíš bystřit své smysly, zvýšená vnímavost ti zůstane nadosmrti. V jednotce je sice pár lidí, kteří se na něj musí vědomě soustředit, ale převážná většina tento smysl aktivuje vyloženě podvědomě.“

„Mohlas mě upozornit, než jste mě to naučili,“ vytkla jí Hollis.

„To si vyříkej se šéfem, ne se mnou.“

„Ty fakt nemáš náladu, vid'?“

Isabel ukázala na krví prosáklou půdu. „Tohleto se nemělo stát,“ prohlásila. „Měla jsem to předvídat.“

„Vždyť jsi předvídala. Varovala jsi nás, že Emily může být další obětí, a Rafe udělal všechno pro její ochranu. Ani ty, ani on nemůžete za to, že ten ožrala havaroval.“

„Nemyslela jsem to tak. Měla jsem zůstat... naladěná na tu správnou frekvenci. Měla jsem poslouchat. A já jsem místo toho udělala pravý opak. přesně jak jsi řekla – dovolila jsem Rafovi opanovat mě. Dovolila jsem mu obehnat mě ochrannou zdí. Tak dlouho jsem svým vlastním pánem a zakládám si na tom, a najednou vládu nad sebou přepustím někomu jinému. Proč?“

„Nepřepustilas mu vládu nad sebou totálně, jenom jsi mu dovolila potlačit tvoje schopnosti.“

„Ale proč?“

„Možná proto, abys zjistila, jestli je toho schopný,“ napadlo Hollis.

Isabel se na ni zaraženě podívala. „Dejme tomu, jenže pokud tohle má být další Bishopův experiment, nedává mi žádný smysl. I když pravda teď mi nedávají smysl ani jiné záležitosti,“ konstatovala.

„Jsi silná žena, Isabel. Nestrpíš něčí nadvládu nad sebou, a přece hledáš někoho, kdo by se ti rovnal. Podle mého názoru jsi dovolila

Rafovi přístup k sobě skrz spojení, které mezi vámi dvěma existuje, protože stojíš před těžkým rozhodnutím, dalo by se říct krokem do neznáma. Chtělaš vědět, jak je silný.“

„A teď už to vím, ó Vasiliso přemoudrá.“

Hollis vyvolal její sarkasmus na rty úsměv. „Teď už víš, že je stejně silný jako ty. Má stejně silnou vůli jako ty a stejně silné psychotronické schopnosti. Navíc je stejně paličatý jako ty,“ vyjmenovala.

„A co z toho plyne?“

„Abys s ním přestala bojovat. Neutrousilas sice slůvko v tomto smyslu, ale Paige ti bezpečně řekla, že na odstranění štítu budete muset zapracovat společnými silami.“

„Ach, ta zelená ucha!“ zabrblala si tiše Isabel.

„Takže trefa!“ vyhrkla Hollis.

„Jo,“ neochotně přiznala Isabel.

„V tom případě je tady ještě něco, čeho se musíš vzdát. Musíš se přestat snažit o to, abys ty sama měla pod palcem váš vztah. Nesmíš ho řídit, formovat nebo jím manipulovat podle svých představ, jak se o to snažíš od chvíle, kdy ses s ním seznámila. Promiň mi omšelé klišé, ale pořád platí, že ne my ovládáme lásku, ale láska ovládá nás. Čím víc se jí budeš bránit, tím pevnější pouta tě budou svírat.“

„Tady přece nejde o můj vztah k Rafovi,“ snažila se Isabel namítnout. „V Hastingsu zemřely čtyři ženy – vlastně pět, s Hope Tessneerovou – a další jsou nezvěstné. Můj milostný život musí jít teď stranou!“

„Mezilidské vztahy jsou přece jádrem všeho, jak víš. Sama jsi řekla, že i v tomto případě jde především o vztahy.“

„Asi jsem nevěděla, o čem mluvím.“

„Ale věděla. Moc dobře jsi věděla. Vztahy jsou nejdůležitější, Isabel. Mění dějiny, porážejí armády a přetvářejí celé společnosti.“

Isabel se mlčky mračila na krvavou půdu.

„Mají nesmírnou moc a dopad. Rodinné, přátelské, milostné vztahy... Čím je vztah intimnější, tím větší energii vytváří. Využij ji, Isabel. Využij ji rozumně!“

„Abych zdolala Rafův štít?“

„Ne, aby sis vytvořila svůj vlastní.“

„Máš to?“ zeptal se Rafe, jakmile se na oddělení uviděl s Mallory.

„Ano, ale je to k ničemu. Hovor s Emily byl z budky – jedné z mála, co ještě ve městě zbyly.“

„Ten ďábel neudělá jedinou chybu!“ zlostně vybuchl.

„Věru. T. J. tu budku detailně zkoumá, ale otisků prstů tam musí být nejmíň tisíc, anebo ani jediný.“

„I já si myslím. Pojd', vrátíme se na místo činu.“

„Isabel s Hollis tam zůstaly?“

Rafe tiše přikývl a potom dodal: „Hlídají je Pablo s Bobbym.“

„Isabel je bezpečně nadšením bez sebe,“ podotkla. „Upřímně řečeno, je mi srdečně jedno, jak tohle opatření bere. Je na seznamu potenciálních obětí a moc bych za to nedal, že je na řadě.“

Mallory nasedla do auta a udiveně se zeptala: „Proč?“

„Naše tajemství začíná prosakovat na veřejnost. Už nám volali dva pisálci a jeden člen městské rady, jestli je pravda, že máme vyšetřovatelku psychotroničku.“

„A kruci!“

„Mezi volajícími byl i reportér, který nahradil Cheryl Baynovou. Rád by se proslavil a tohle má za ideální příležitost. Účast psychotroničky na vyšetřování? Geniální námět na reportáž!“

„Dá to do vysílání?“

„Do dnešních večerních zpráv.“

„Do háje!“

Rafe bezmocně pokrčil rameny. „Nemyslím, že by tím vrahovi prozradil něco, co už neví. Trápí mě na tom hlavně pomyšlení, že být já na vrahově místě, šel bych po Isabel neprodleně, nečekal do příštího týdne.“

Mallory s povzdechem odpověděla: „Logický předpoklad. Jestli má Isabel pravdu a Emily zemřela, protože věděla něco, co ho mohlo ohrozit, a ne proto, že byla na jeho seznamu blondýn, pak by i po jejím zavraždění mohl být – nenapadá mě vhodnější výraz – nedostatečně ukojený.“

Rafe tlumeně zaklel a šlápl na plyn. Jakmile dojeli na odpočívadlo u místa činu, nebral na vědomí dotazy chumlu

žurnalistů a spěchal k paloučku. Sotva tam spatřil Isabel s Hollis, obě v pořádku, viditelně se mu ulevilo.

„Jak to vypadá s tím telefonátem?“ zajímalo Isabel.

„Špatně,“ odpověděla Mallory. „Telefonní budka.“

„A žádné otisky,“ vzdychla Isabel. „Mívá rukavice. Kupodivu ne latexové.“

„Jak prosím?“ nechápal Rafe.

„Nu, v latexových rukavicích má člověk mnohem citlivější hmat. Navíc mu nevadí, protože dokonale lnou k prstům.“

„Na tohle jsem se neptal. Jak víš, jaké rukavice mívá? Na žádném z míst činu se po nich nenašla jediná stopa.“

„Dotkla jsem se jich,“ odpověděla zvolna, zaskočená, že se rozpomněla až teď teprve.

„Prosím?“ překvapeně vyhrkla Mallory.

Isabel, protože všichni na ni vyjeveně zírali, zavrtěla hlavou. „Pardon. Neuvědomila jsem si, že nikomu z vás jsem to neřekla. Kdovíproč jsem si na to nevzpomněla dřív.“

„Nač?“ zeptal se Rafe, stěží potlačující netrpělivost.

„Moje schopnosti se převážně projevují vizemi, jen občas i hmotnou formou. Za těchto zážitků se ocitám na místě činu. Cítím totéž co oběť a bývám i celá zakrvavená. Ta krev pak sama mizí,“ vysvětlovala.

„Kristepane!“ vydechla Mallory.

„Do Hastingsu ale mě přivedla vize umírání Tricie Kaneové. Cítila jsem totéž co ona. No a když jí vrazil nůž do hrudi, těsně před tím, než zemřela, oběma rukama po něm sáhla. Vlastně chtěla sáhnout, místo nože ale se dotkla vrahových rukou. Měl na nich rukavice. Nebyly latexové, byly hrubé, kožené, pracovní. Měl velké ruce, aspoň takový pocit jsem z doteku měla.“

„A to nám říkáš teprve teď?“

„Teprve teď jsem si na to vzpomněla,“ bránila se. „Vizi přehlušily mé vnitřní hlasy. Tohleto rozpomenutí je zatím jediný klad Rafova štítu.“

Vtom zahřmělo a všichni zvedli hlavu k hrozivým mračnům na nebi.

Hollis tiše zamumlala: „Bože, jak nesnáším bouřku!“

„Za chvílku nám spláchne místo činu,“ upozornil Rafe. „Dusno přímo volalo po lijáku.“

Isabel chvíli váhala, pak zahleděná na něj řekla: „Snažím se, od rána se snažím něco zachytit, ale marně. Nemůžu se skrz ten štít dostat.“

„Přestaň se snažit odbourat ho.“ Natáhl k ní ruku. „Musíš spolupracovat se mnou, ne jít proti mně.“

„Rafe...“

„Nemůžeme si dopřát luxus čekání. Nemáme čas. Ať se ti to líbí nebo ne, prostě je to tak.“

„Máme odejít?“ zeptala se Hollis. ukazujíc na sebe a Mallory.

„Ne.“ odpověděla Isabel, pak ale se zarazila. Vzpomněla si na Paige. „Měly byste jenom poodejít.“ požádala. Obě poslechly, napjaté zvědavostí.

Isabel pomalu natáhla paži k Rafovi, ucítila elektrizující jiskru a následně Rafovy prsty chytit její.

„Kéž bychom měli víc času!“ zamumlal. „Kéž bychom si mohli dovolit luxus společných večeří, chození do kina a dlouhých hodin povídání o všem tom, na čem nám záleží. Pravda žel je taková, že čas nemáme. Potřebujeme každý použitelný prostředek – hmotný či duchovní. Bezodkladně.“

„Já vím.“

„Jsi na řadě. Isabel.“

Isabel po krátkém otálení přikývla.

„Paige povídala, že na tom musíme zapracovat společně. Společně musíme objevit, jak se ten štít dá ovládat.“

„Ano.“ Isabel stočila zrak na jejich ruce a vtom se jí rozbřesкло. „Jsi pravák, kdežto já levačka.“ Právě těma rukama se drželi.

„Tvoříme uzavřený obvod,“ také hned pochopil. „Stalo se to, když jsem tě chytil za zápěstí. Za obě.“

„Proč bych ti měla věřit, Alane?“ ostře po něm vyjela Dana Earlyová.

„Protože chceš senzaci. Chceš zjistit, co se stalo s Cheryl Baynovou, a nechceš být další blondýnou na vrahově jídelním lístku.“ Odmlčel se, pak dodal: „Pravděpodobně i v tomto pořadí.“

Daně nestálo za to, rozčilit se. „Dobrá, vyčmuchals tedy, že mám kontakt u alabamské policie, a chceš, abych se s ním spojila. Na oplátku mi poskytněš informace ze svých floridských zdrojů.“

„Přesně tak. Ty pracuješ v televizi, já v novinách. Oba na tom můžeme slušně vydělat.“

„Anebo také na to může jeden z nás doplatit životem. Dejme tomu já. Jestli je Cheryl mrtvá jenom proto, že se k vrahovi dostala příliš blízko, pak si nejsem jistá, jestli mu skutečně chci přijít na stopu – ať už z toho bude skvělý námět, nebo nebude.“

„A právě proto sebou musíme hodit,“ zdůraznil Alan.

„Božemůj, tohohle určitě jednou budu litovat!“

Isabel se pootočila, aby viděla Rafovi do obličeje, nato se stisknutými rty sklopila zrak k zemi. Přednedávnem na ní leželo zohavené tělo mladé ženy, již bylo jim oběma líto. „Měli bychom stát někde jinde,“ zabrumlala.

„Ne.“

Vzhlédla na Rafa. „Musíme stát tady, Isabel.“

„Proč?“

„Právě tady zemřely dvě ženy. Přesně na tomhleto místě běsnilo zlo.“

Hřmění zesílilo, znělo čím dál hrozivěji.

„Měli bychom Emily projevit trochu úcty. Ať její krev smyje děsť.“

„Teď z tebe nemluví vyšetřovatelka,“ vytkl jí.

Isabel s trpkým úsměvem souhlasila: „Máš pravdu. To děvče se mi docela líbilo. Cítilo se odstrkované, přehlížené, a s tím se já umím ztotožnit. Opravdu lituji, že zemřelo“

„Smýšlím podobně, jenže jediné, co pro ně můžeme udělat, je zastavit jejího vraha, dřív než zabije další ženu.“

Dřív než sáhne po tobě.

Isabel tento dodatek zřetelně slyšela ve své mysli. Možná ho Rafe vyslovil i nahlas, nebyla si tím jistá, ale ať už ano, nebo ne, věděla, že je pravdivý. „Ano,“ přitakala.

„Univerzum nás postavilo právě sem. Určitě ne bezdůvodně. Pamatuješ, cos mi povídala? Když procházíme nějakým místem,

zanecháváme na něm stopy – nejen mikroskopické kousíčky kůže, vypadlé vlasy, ale i energii. Na tomto místě stál v noci vrah. Zanechal tu svou nenávist, zlost, pečeť zla.“

V dálce se zablýsklo a Isabel spíš sobě než jemu řekla: „Cítím v ovzduší jenom bouřkový výboj, ne síru.“ Z hlasu jí zněl strach.

Pevněji jí stiskl ruku. „Opravdu? Tvrdilas, že se musíš postavit zlu tváří v tvář. Musí dojít ke konfrontaci. Musíš spatřit jeho děsivý obličej, který obvykle halí hezkou maskou. Jenže už nejsi sama, Isabel. Už nikdy tohle nebudeš muset podstupovat sama.“

Zhluboka se nadechla a přiznala: „Nevím, jak se s tím mám vyrovnat.“

„Stejně jako se vyrovnáváš se vším jiným,“ poradil jí s úsměvem. „Vrhni se do toho střemhlav.“

„Než dorazí bouřka,“ dodala.

Rafe přisvědčil: „Ano. Musíme to stihnout, dokud déšť nesmyje krev a blesky nezmění energii tohoto místa. Ta energie – jeho, naše, ale i všech lidí, kteří tu byli – je přesně to, co potřebujeme aktivovat. Děláme čistě svoji práci. Bojujeme proti zlu jediným způsobem, který máme k dispozici.“

„Odkud to všechno bereš?“

„Dával jsem pozor ve škole života,“ zavtipkoval.

Isabel otálela sotva vteřinu, a natáhla k němu i pravou ruku. „Dobrá tedy. Pojďme na to!“

Sevřel její pravou ruku svou levou.

Hollis si bezprostředně nato i dlouho poté vyčítala, že přece měla vidět něco – nějaký viditelný projev toho, z čeho se nakonec vyklubala úžasná věc. Navenek však se neudalo nic pozoruhodného. Dva lidé prostě stáli proti sobě a drželi se za ruce, zdánlivě klidní, jen s napjatými výrazy.

Mallory přistoupila k Hollis a zamumlala: „Mám nepříjemný pocit, že nám uniká něco důležitého.“

„I já, a netuším co,“ nezastírala Hollis. „Chápu, že jde o spojitost s Rafovým štítem, ale oč přesně se ti dva snaží, zhola netuším.“

„Zbavit se ho?“

„To ne. Isabel povídala, že jejich spojená energie je strašně silná, zvlášť teď, kdy se jim vymkla z rukou. Kdyby ji neprozřetelně uvolnili, mohlo by se stát leccos nemilého.“

Mallory povzdechla: „Kde jsou ty časy, kdy jsme vystačili se starými dobrými otisky prstů!“

„Inu, věřím, že to bývalo jednodušší.“

„To tedy jo,“ broukla Mallory.

Po několika minutách ticha, rušeného pouze čím dál bližším a silnějším hromobitím, se Hollis odvážíla popojít kousínek k Isabel a Rafovi. „Tak co?“

„Co co?“ zeptala se Isabel klidně, aniž k ní otočila hlavu.

„Co se děje?“

„Proč se ptáš?“

Hollis pohlédla na Mallory a pak znovu na ty dva. „Začínáte budit pozornost. I Pablo a Bobby jsou už nervózní. Možná je jim trapně.“

Isabel k ní zpomaleně otočila hlavu. „Nerada bych, aby to vyznělo jako z nějakého sladřáku, ale cítím, jak mu bije srdce.“

„A já vím, žeš dnes nesnídala,“ přidal svůj postřeh Rafe a také pohlédl na Hollis.

„Navíc je nesvůj, protože...“ Isabel strhnutím obrátila hlavu zpět k němu. „Kristepane, proč jsi mi to neřekl?“

„Dobře víš proč,“ odsekl jí rovnou do očí.

„To se jenom fyzicky projevily tvé schopnosti, což je sice velmi zřídkavé, ale ne vyloučené. V tvém případě se tak stalo zřejmě následkem pocitu viny, jelikož sis vyčítal, žeš tu bestii nezastavil hned po první vraždě. Byls přesvědčený, že máš na rukou krev nevinných, a to se odrazilo i vnějškově.“

„Před naším včerejším rozhovorem se mi ovšem jevila i mnohem strašnější možnost.“

„Tak proto jsi mě blokoval! Nechtěls, abych se tohle dozvěděla!“

„Ano, Isabel. Ráno co ráno jsem se budil s krví na rukou a netušil, kde jsem k ní přišel. Umíraly tady ženy, další byly nezvěstné, a tys mluvila o možnost, že vrah si neuvědomuje, co páchá. Hrozně jsem se bál, že jsem jím já.“

„Ty sis myslel, že jsi vrah? Tohle kdybych byla věděla, hned jsem tě mohla ujistit, že je to vyloučeno.“

„Bál jsem se zeptat.“

„No tak, lidi!“ houkla na ně Hollis ostře.

Isabel k ní stočila zrak, zamračila se a pustila Rafovy ruce.

„Promiňte. Byli jsme... někde jinde.“

„Všimla jsem si. Kdepak?“

„Ve velice vzdálené galaxii,“ zabrumlal Rafe.

„I mluvíš už jako já,“ neodpustila si pošklebek Isabel.

„Hrůza, vid’?“ Vzal ji za paži a odvedl k žluté pásce. „Navrhuji vrátit se, než začne lít.“

Hollis s Mallory je následovaly s viditelně zmatenými výrazy.

„Krev na rukou?“ nevydržela nezeptat se šéfa Mallory. „Ty ses budil s krví na rukou?“

„Jo. Už několik týdnů.“

„Božemůj, mohl bys být dokonalý hráč pokeru,“ zabručela Hollis. Pak se tiše dožadovala vysvětlení: „Jestli mi okamžitě někdo nepodáte vysvětlení...“

„Je těžké o tom mluvit,“ řekla Isabel, vrtíc hlavou. „S jistotou vím jediné, že teď je všechno jinak.“

„Jak jinak?“

„Hlasy se vrátily, zatím jsou ale příliš... příliš tiché. Přicházejí z velké dálky.“

„A Rafův štít?“

„Je pořád, kde byl. Jenom jsme v něm nadělali pár děr. Opakuji, že o tom nedovedu smysluplně mluvit.“

„A s tím se mám jako spokojit?“ brojila Hollis.

Rafe přistoupil k hlídkujícím policistům. „Vy dva můžete jet na oběd a pak se vraťte na stanici. Pokud neřeknu jinak, do konce pracovního dne budete mít obvyklou službu.“

„Rozumím, šéfe,“ zasalutoval Pablo.

„Ano, pane,“ zasalutoval i Bobby.

„Už žádné hlídání?“ zeptala se Isabel.

„Od nynějška tě budu hlídat sám,“ odpověděl Rafe. „Mallory, můžeš se odvézt s Hollis?“

„Jistě.“

Po návratu k svým vozům si uvědomili, že odtamtud zmizeli nejen lidé z médií, ale vůbec všichni zvědavci.

„Nehlásili v předpovědi počasí, že dnes hrozí obzvlášť silné bouřky?“ zeptala se Isabel. „Takové, za jakých by raději měli zůstat doma nejen hráči golfu, ale i reportéři s elektronickými fidlátky?“

Rafe chápavě odpověděl: „Nenacházíme se sice přímo v pásmu častých tornád, nijak moc daleko od něj ovšem nejsme.“

Dokud nenasedli a nerozjeli se zpět do města, Isabel mlčela. Když konečně promluvila, tlumila hlas: „Zachytila jsem záblesk krabice. Té s fotografiemi. Musíme ji najít. Odpověď je v ní. Vím to naprosto bezpečně.“

„Jestli je ale schovaná v bankovním trezoru pod falešným jménem...“

„Nemyslím, že by byla. Mám nutkavý pocit, že nám něco uniklo,“ namítla.

Rafe se zamračil právě v okamžiku, kdy jim nad hlavou zaburácel hrom. „Prohledali jsme všechny Jamiiny nemovitosti.“

„Určitě?“ Isabel se natočila, aby mu viděla do obličeje. „Jamie vedla tajný život. Uměla zachovat tajemství. Kdyby byla měla víc času, našli bychom jenom prázdné skladiště. Vůbec by nás nenapadlo, že nějak souvisí s jejím tajným životem.“

„Nemohla je jednoduše spálit? Chtít se tím zbavit kompromitujících důkazů?“

„Zničit část sebe? Ani nápad! Bylo by to pro ni jako uříznout si ruku, možná ještě horší. Ne, ona je chtěla jenom ukrýt. Uložit někam, kde krabici nikdo kromě ní nenajde. Když zmizelo tělo její partnerky Hope – pořád jsem přesvědčená, že je vrah vzal odtamtud, kam je uložila Jamie – bylo jí jasné, že o tom někdo ví. Zaručeně se bála, že v případě nalezení mrtvolky si ji s ní někdo spojí, anebo – a to bylo pro ni mnohem horší – ji někdo začne vydírat.“

„Tudíž se rozhodla ukrýt veškeré důkazy o svém vztahu s Hope,“ řekl Rafe.

„O všech svých vztazích. Objevit policie třeba jen jedinou z jejích klientek, dovedla by ji i k ostatním – o tom nepochybovala. Proto začala jednat. Své nemovitosti nabídla k prodeji, možná i

převvedla peníze, jejichž původ by těžko vysvětlovala, na účty, o kterých se nikdo neměl dozvědět.“

„Dnes jsme začali s prověřováním všech peněžních ústavů na okolí,“ podotkl.

„Se štěstím možná se podaří nalézt některý z jejích tajných účtů, o nalezení schránky s fotografiemi ale pochybuji. Podle mě zamýšlela odstěhovat se pryč nebo odjet na tak dlouhou dovolenou, dokud se nenajde tělo Hope a ona se spolehlivě nedozví, jestli je podezřelá z vraždy nebo ne.“

„Podle tebe tedy se poslední dny svého života zabývala likvidováním stop?“

„Ano. A nejspíš našla anebo si vytvořila skrýš, do které mohla pohrbit svou identitu dominy. V první řadě tam putovala krabice s fotografiemi, jelikož podezřívala sestru Emily, že ji vyčmuchala. Pak následovaly propriety k hrátkám. Víc nestačila, vrah ji předběhl.“

„Dobrá,“ přitakal Rafe. „Tuhle hypotézu přijímám, jenže jak zjistíme, kde je ta skrýš? Vyčerpali jsme veškeré možnosti a zdroje, které máme, snad s výjimkou chození dům od domu a vyptávání se všech obyvatel Hastingsu. Co víc můžeme udělat?“

Isabel zhluboka vzdychla: „Zeptat se jediné duše, která to ví.“

Liják dával na sebe patřičně čekat. Ve tři odpoledne bylo šero, foukal horký nárazový vítr, ale hřmělo pořád z dálky, jako kdyby bouřka musela k Hastingsu zdolat ještě spoustu kilometrů. Ve výbojích blesku působil provoz v hlavní ulici jako ozařovaný děsivým stroboskopickým světlem, které vypichovalo hloučky reportérů, utábořené podél radnice naproti policejní budově. Přesněji řečeno novinářů. Většina těch, kdo potřebovali ke své práci elektronická zařízení, se ve shodě s Isabeliným odhadem držela raději uvnitř v budově.

„Napětí ve vzduchu je až nesnesitelné,“ prohodila Mallory, hledící ven oknem zasedačky. „Dokonce i novináři jsou nervózní. A to nemám žádné výjimečné schopnosti, prostě je cítím v kostech.“

„S výjimečnými schopnostmi bys na tom byla mnohem hůř,“ s povzdechem ji ujistila Hollis. Seděla za dlouhým stolem opřená o něj lokty a s bradou v dlaních. „Hlava mi doslova třeští.“ Zívla, jako

kdyby potřebovala vyrovnat tlak v uších. „Připadám si jako v letadle.“

„Není tohle vhodný čas na duchařskou seanci?“ prohodila Mallory.

„Propána, neříkej tomu tak!“

„Copak nejde právě o ni?“

„Nevím, zato zaručeně trávit odpoledne vyvoláváním duchů je politováníhodná ztráta času.“

„Nejsme přece v žádném strašidelném domě,“ namítla Mallory.

„Hurá! Aspoň něco, co můžu zapsat do sloupečku kladů,“ vzdychla Hollis.

Mallory se znovu obrátila k oknu a opřela se o podokenní desku. Na rtech jí pohrával úsměv. „Vy dvě jste skutečně náramně zvláštní vyšetřovatelky. To se nedá popřít. Na druhé straně je pravda, že tohle není typická série vražd, pokud vůbec taková existuje.“

Než Hollis mohla na to něco říct, na pootevřené dveře zaklepal Travis. „Poslyš, Mallory, přišel Alan Moore. Prý má něco důležitého, a jelikož šéf a agentka Adamsová jsou v garáži sT. J., myslel jsem, že –“

„Pošli ho sem, Traviši.“

Nástěnky byly zase zakryté, žádná z přítomných tedy kvůli nim nemusela vstát. Když Alan vešel, Mallory napůl seděla na okně. „Nemáme pro média žádné informace,“ spustila rázně. „Neslyšels, co před pár hodinami Rafe říkal na schodech?“

„Slyšel,“ odpověděl zcela klidně. „Proto také jsem se vrátil do redakce, kde jsem obdržel dvě zprávy, a o ně právě se chci velkodušně podělit s policií.“

„Úžasně efektní, nacvičujete si výstupy před zrcadlem?“ popíchla ho Hollis.

Mallory se zakabonila. „Co jsou to za zprávy?“

„Tak ta první: Kate Murphyová volala přítelkyni, která shodou okolností pracuje u nás. Zdá se, že narychlo opustila město, autobusem, protože dostala výhružné psaní od svého bývalého milence a propadla panice. Zřejmě ji k odchodu popohnalo i to, že ve městě někdo vraždí blondýnky.“

„Nenarazili jsme u ní na jedinou stopu po nějakém milenci, a hledali jsme důkladně,“ namítla Mallory.

„O tom nepochybuji, tenhle milenec totiž je zpřed deseti let. I Kate připouští, že to s tím strachem maličko přehnala.“

„Zdá se,“ utrousila Hollis. „Ne zrovna, že bych jí to měla za zlé.“

„Každopádně je živá a zdravá,“ pokračoval Alan. „Tvrdí, že v obchodě nechala pro svou asistentku vzkaz a k telefonu se dostala až teprve teď.“

Mallory zavrtěla hlavou. „Máme tedy o jednu potenciální oběť míň. Díky, žes nám to přišel říct, Alane. A ta druhá zpráva je?“

„Tohleto.“ Vyndal z kapsy složený papír a rozložil na stole. „Kromě mých se asi jiné otisky nenajdou.“

„Obálka?“ zeptala se Mallory.

Vytáhl ji z druhé kapsy. „Říkal jsem si, že na ní je zbytečné otisky vůbec zjišťovat, vzhledem k tomu, kolika rukama prošla. Podle razítka byla podaná v Hastingsu tuhle sobotu.“

Hollis se naklonila, aby si mohla přečíst text. Stejně jako předchozí vzkaz pro Alana i tento byl napsaný na bílém papíře tiskacím písmem, které budilo dojem uspěchanosti.

BYLY BY TO PROZRADILY.

VĚDĚL, ŽE BY TO BYLY PROZRADILY.

NEBYLY HODNY NAŠÍ DŮVĚRY.

STEJNĚ JAKO ONA.

STEJNĚ JAKO ISABEL ADAMSOVÁ.

Kapitola osmnáctá

„Přišel na to Dustin,“ hlásila T. J. „Vyzná se v autech líp než já. Přece jen jsou spíš mužská záležitost.“

„McBrayer měl tedy zapnutý tempostat, který zajišťuje stálou rychlost auta. Jenže byl opilý. Mohl ho nevědomky sám zapnout.“

„Podle Dustina ne. Prý by mu v tom zabránilo důmyslné umístění tlačítka na volantu. Volant sice je zdemolovaný, ale Dustin tvrdí, že je na něm jakási bezpečnostní pojistka tempostatu či co.“

Isabel se napřímila od vraku, jenž ještě před půlnocí byl automobilem Hanka McBrayera, a zeptala se: „Dustin soudí, že mu tempostat zapnul někdo jiný?“

„Ani mně se tomu nechce věřit, jenže když jsme prohlíželi zád' auta, která zůstala téměř nepoškozená, na podvozku jsme našli stopy po zdviháku. Není problém zvednout zadní kola ze země, zařadit rychlost, zapnout na volantu tempostat a pak spustit auto na zem. Nalezené stopy nasvědčují, že právě tohle se stalo,“ vysvětlovala T. J.

„Na místě spuštění auta na silnici by musely zůstat stopy po pneumatikách,“ namítl Rafe.

„Dustin právě prohledává cestu zpětně od místa té údajné nehody. Na palubní desce jsme navíc našli kus provazu. Mohl jím být volant uvázaný, aby auto jelo rovně. A kdyby ani tohle nestačilo, průkazně mělo vypnutá světla.“ T. J. zavrtěla hlavou. „Čistý a nenápadný způsob, jak někoho snést ze světa. McBrayer na míli páchl alkoholem a v krvi ho měl tolik, že by stačil četě námořní pěchoty. Koho by napadlo podezření, že nešlo o obyčejnou bouračku pod vlivem alkoholu?“

„Dobrá práce,“ pochválil Rafe. „Totéž platí i pro Dustina.“

„Dík. Vyřídím mu to.“

Když stoupali po schodech z podzemní policejní garáže, Isabel podotkla: „Ta údajná nehoda se stala jen pár kilometrů od domu Browerových. Ti dva, co hlídali Emily, jí byli nejbliž.“

„Nasměroval McBrayerovo auto schválně na to příjíždějící v protisměru, anebo je prostě vypustil na silnici s přesvědčením, že dříve nebo později buď jak buď do něčeho vletí?“

„Pochybuji, že by něco nechal na náhodě.“ prohlásila. „Najde si neosvětlený rovný úsek málo frekventované cesty a připraví auto s namol ožralým McBrayerem. Pak už jenom čeká, až se na cestě objeví světla nějakého auta v protisměru. Ta řidička postřehla, co se na ni řítí, když už bylo pozdě.“

„A telefonní budka, ze které vrah volal Emily, stojí jen několik ulic od místa údajné nehody. Zřejmě vyčkal, až hlídka odjede, a hned pak jí zavola.“

„Je hrozné, jak bez milosti zabil dva lidi, jen aby se dostal k Emily! Neví už, jak by se nad námi vytáhl. Vysloveně upozorňuje: *Koukejte! Jenom koukejte, jaký jsem vynalézavý!*“

„Takže podle tebe neměl nic osobního proti McBrayerovi?“

„Ne. Čistě se mu hodil do plánu. Včera mi povídala Ginny, že nedělní výlety jejího otce byly ve městě veřejným tajemstvím. Našel si ho a zřejmě sledoval do některého z těch nelegálních barů, o kterých ses zmínil. Pak už mu stačilo jenom vyčkat, až z něj vyjde sám nebo ho odtamtud vyhodí.“

„A jeho prostřednictvím dostat Emily.“ Rafe ji v půli chodby k zasedačce chytil za ruku a přiměl zůstat stát. „Pověz mi jedno, ale upřímně.“

„Pokud vím, povím.“

„Další na řadě jsi ty?“

„Nejspíš ano. Zvlášť jestli ví nebo se večer dozví, že jsem psychotronička. To bude mít za jednoznačnou hrozbu pro sebe.“

„Počká týden?“

Isabel se zamyslela, nato zvolna zavrtěla hlavou. „Nemyslím. Emily odstranil, protože věděla něco, co nechtěl, aby prozradila jiným. Anebo si myslel, že to ví. Navíc samým spěchem začíná dělat chyby. Na tom autě jsme neměli najít žádnou stopu po zdviháku, o provaze na volantu ani nemluvě. Je pod rostoucím tlakem. Ať už ho popohání cokoli, jeho napětí graduje.“

I Rafe dumal, ale protože konečně byli spolu sami, zeptal se: „Dopomohlo ti to, co se s námi dělo tam na místě činu, k aspoň malé štěrbině v štítu?“

„Jo, jen hlasy jsou příliš vzdálené.“ Upřeně se na něj zahleděla. „Ještě pořád mám kolem sebe něco, přes co se nemůžu dostat.“

„Důvěřuji ti přece.“ namítl.

„Já vím. Ty nedůvěřuješ jenom sám sobě.“

Rafe zavrtěl hlavou a zahučel: „Tomu nerozumím.“

Isabel se volky nevolky usmála. „Není divu. Na něco jsem přesto ale přišla. Oba máme problémy s ovládáním svých schopností a víme to. Lišíme se jen v tom, že já nedůvěřuji nikomu jinému, kdo by je mohl ovládat, kdežto ty nevěříš, že bys to dokázal ty osobně.“

„A to je problém?“

„Jistě. Já se musím naučit občas přenechat vládu nad sebou někomu jinému a přitom se nevzdávat toho, čím jsem. Ty zase se musíš naučit věřit si, abys mohl být tím, kým potřebuješ být.“

„Tohle je rada toho vašeho Bishopa?“ opatrně se zeptal Rafe.

„Chápu tvůj údiv. Proč myslíš, že se s tím tak peru? Je bezesporu pravda, že ani jeden z nás nevěří dost tomu druhému.“

„Ale na to, abychom se tomu naučili, potřebujeme určitý čas, dost času, a ten nemáme!“ namítl.

Isabel vykročila chodbou k zasedačce. „Jelikož i to je pravda, musíme tuto záležitost řešit za pochodu.“

„Bál jsem se, že to povíš.“

„Neboj. Osobní zkušenosti mě poučily, že člověk je schopný dělat i zázraky, když není zbytlí.“

„Nemám na tebe čas, Alane.“ prohlásila Mallory u dveří policejní budovy.

„Tak si ho udělej!“ naléhal. „Hele, Mall, já vím, že nechceš, abychom se stýkali na veřejnosti, ale trochu jsem pátral a zjistil něco, co bys měla vědět.“

„Něco, co se týká našeho případu? Proč s tím jdeš za mnou?“ zeptala se podezřívavě.

„Ber to jako gesto dobré vůle. Mohl jsem to dát do dnešního vydání, ale neudělal jsem to.“

Po chvíli mlčení přivolila: „Dobrá. Poslouchám.“

„Zjistil jsem, že v minulosti došlo už ke dvěma sériím podobných vražd – před pěti a před desíti lety. Ke každé v jiném státě.“

„Jak jsi na to –“

„Mám své zdroje. Nezáleží, jak jsem se to dozvěděl. A vím také, že do vyšetřování jedné i druhé byli zapojeni i lidé z FBI.“

Mallory chvíli přemítala, pak řekla: „Ještě odtamtud nemáme zprávu.“

„Já vím, nebylo kdy. Jeden z mých zdrojů měl náhodnou příležitost mluvit s vyšetřovatelem druhé série vražd.“

„Náhodnou příležitost? Alane –“

„Ted' mě poslouchej! Ten vyšetřovatel tvrdil, že v prvním případě se vyskytlo něco, co mu doted' nedopřává klid. Považoval to tehdy za podružnou nicotnost, proto ji ani neuvedl v oficiální zprávě. Jednalo se o náušnici.“

„Cože?“

„Mrtvá byla nalezena venku – stejně jako v ostatních případech, ale když vyšetřovatel prohledával i její byt, v ložnici na toaletním stolku našel náušnici. Jednu. Druhá do páru se nenašla.“

„No a? Ženy často ztrácejí náušnice.“

„Jistě, já vím. Ale vyšetřovatele zarazilo především to, že oběť náušnice vůbec nenosila. Neměla ani propíchnuté lalůčky.“

Mallory mávla rukou. „Tak ji u ní ztratila některá z přítelkyň.“

„Ani jedna z nich se k náušnici nehlásila. Ani jediná! A přitom to byla drahá náušnice, s briliantem. Nikomu nic neříkala. Tahle záležitost zůstala nevyjasněná a dodnes mu vrtá hlavou.“

„Dobrá tedy. Našel náušnici, jejíž původ zůstal neznámý. Jak to může pomoci nám?“ zeptala se trpělivě.

„Něco mi našeptává, že může, jakési tušení, tak jsem ti chtěl dát vědět, že budu pátrat tímhle směrem. Už jsem mluvil s přítelkyní druhé floridské oběti. I ona mi řekla, že mezi jejími věcmi našla náušnici bez páru. Mám pocit, že to nějak souvisí s tím, jak snadno dokázal ženy přesvědčit, aby se s ním sešly.“

„Alane...“

„Dám se do pátrání, ať se ti to líbí nebo ne. Dám ti vědět, pokud něco zjistím.“

Mallory měla dojem, že řekl ještě něco, jenže právě zaduněl hrom, proto ho neslyšela, a vteřinu nato byl pryč.

Viděla už pouze jeho záda.

„Nemá to smysl,“ prohlásila Hollis. „Nevím, jestli je to bouřkou, nebo za to můžu já sama, ale nejsem schopná se soustředit. Energie vás dvou mi nepomáhá, naopak spíš mi brání v soustředění.“

„Byli jsme s tebou, když jsi Jamie viděla poprvé,“ připomněla jí Isabel. „Tady v téhle místnosti.“

„Jo, jenže to bylo ještě před tím, než jste začali jiskřit,“ břitce jí připomněla Hollis.

„Jenom, prosím tě, nepověz, že se musíme držet za ruce a sedět u kulatého stolku se zapálenou svící,“ ozvala se Mallory, otevírající další složku.

Hollis zavrtěla hlavou. „Říkám jenom tolik, že jestli Jamie náhodou postává u dveří z onoho světa, pak ne mou vinou. Nějak s ní nedovedu komunikovat. Dnes patrně z toho nic nebude.“

Rafe se napřímil na židli a prohlásil: „Přece se k výsledku dá dospět i jiným způsobem. Míním tím tradiční, poctivou policejní práci. Jestli Jamie měla tajnou skrýš, musí být k nalezení nějakou normální cestou.“

„A musí se tak stát do večerních zpráv,“ podotkla Hollis. „Vyjma tohoto termínu nejsme pod žádným tlakem,“ dodala ironicky.

„Všechna hlášení bank jsou negativní.“ převzala slovo Mallory. „Jamie podle fotografie ani jména nikdo neznal a falešné nedovedeme zjistit. Pokud si celá léta ukládala výnos svých sadomaso fušek, měla dost času vytvořit si falešnou identitu, kterou nemusíme nikdy odhalit. O ztracených či nalezených špercích jsem nenašla také zhora nic, takže Alan se asi vydal po klamně stopě.“

„Nejvíc mě zneklidňuje tenhle vztek,“ řekl Rafe.

„Ten na věci nic nemění,“ namítla Isabel. „Přece už dřív jsme věděli, že jsem na jeho seznamu.“ Přitáhla si anonym k sobě a zakabonila se na něj. „Naší,“ přečetla. „Nebyly hodny naší důvěry.“

„Možná je opravdu schizofrenik,“ vyhrkla Mallory.

„Hm... ale i tak... V tom prvním vzkazu svou identitu rozlišoval. Psal o nějakém jiném člověku, který ty ženy nezabíjí pro blond vlasy. V tomhle tady se ztotožňuje s vrahem. Píše, že nebyly

hodny důvěry jich dvou. Jestli je schizofrenik, zřejmě se blíží k vrcholné krizi osobnosti.“

„A dosud ji neprožíval?“ divila se Hollis.

„Spíš si ji asi neuvědomoval. Podle mého názoru jedna část jeho mysli poslouchá hlas, který ho nutí vraždit, zatímco druhá o tom nemá ani tušení.“

„Rozpolcená osobnost?“ prohodila Hollis.

„Pravděpodobně. Tyhle ty případy jsou vzácnější, než se má všeobecně za to, ale podle mého názoru jsme právě na jeden z nich narazili. Část jeho mysli – ta příčetná – byla dosud časově většinou v převaze.“

„A teď?“ zajímalo Rafa.

„Teď ta příčetná slábne. Sebeovládání se mu dočista vymyká z rukou,“ odpověděla Isabel.

„Jde tedy i o sebeovládání.“

„Ne. Jde o vztahy. Celé je to o vztazích. Vezmi si jenom ten vzkaz! Pisatel je přesvědčený, že ty ženy zradily – anebo v mém případě teprve zradí – jeho důvěru. Má nějaké tajemství, které za každou cenu chce chránit, a je přesvědčený, že ženy, které vraždí, ho ohrožují.“

„Protože ho znají?“

„Ano. Bojí se toho.“

Rafe se na ni upřeně zahleděl. „Myslí si tedy, že i ty ho znáš.“

„Ano.“

Bouřka jako kdyby přidávala na pocitu napětí a naléhavosti lidem na policejní stanici, kromě jiného i protože celý den zuřila kolem Hastingsu, a samo město obcházela. Venku létaly ulomené větve stromů, elektrárenská služba měla plno práce se spadlými dráty elektrického vedení, ze všech stran strašidelně rachotily hromy a příšeří co chvíli protínaly oslnivé blesky.

Působilo to dojmem světa na pokraji katastrofy a ještě čehosi navíc.

V pět hodin odpoledne měla vyšetřovací parta papíry rozložené nejen po celém stole, ale i po židlích a popřipichované na nástěnkách. Obsahovaly laboratorní zprávy, vyšetřovací protokoly

minulosti obětí, výpovědi příbuzných, pitevní zprávy s kompletní fotodokumentací.

A přece odpověď na nejdůležitější otázku se jevila být v nedohlednu.

Když vešel Travis s poslední várkou hlášení bank z celé oblasti, Mallory ztěžka vzdychla: „Bože, další lejstra!“

„A ani v těchhle není nic nového,“ řekl jí, zatímco papíry kladl před Rafe. Pak se dlaněmi opřel o opěradlo volné židle a rozvedl blíž: „Jméno ani fotografie Jamie Browerové nikomu nic neříká – pravda kromě těch, kdo ji viděli v televizi nebo v novinách.“

Isabel vyčkala, až doznělo zahřmění, a pak prohlásila: „Potřebujeme nový nápad! Poslyšte, Travis, kdybyste chtěl tajemství uschovat někam, kde je bezpečně jakživ nikdo nenajde, kam nejspíš by to bylo?“

„Do hrobu.“ Když si Travis uvědomil, že na něj všichni vyjeveně civí, v rozpacích se napřímil a vysvětloval: „No... já aspoň bych je schoval tam. Pochovaní bývají jen zřídka vyzvedávání z místa svého posledního odpočinku, tak proč ne? Nedá moc práce zvednout travnatý koberec a zahrabat pod něj všechno, co chci ukrýt – za předpokladu, že je tam na to dost místa – a pak vrátit vrstvu prorostlou trávou zpět. Kdybych si dal záležet, nikdo by si manipulace nevšiml.“

„Ať se propadnu!“ zvolal Rafe.

Isabel zavrtěla hlavou. „Proč už dávno není detektivem?“

Travis se celý rozzářil. „Trefil jsem?“

„Kdoví,“ odpověděla Hollis. „Ale vyvedl jste nás ze slepé uličky, takže bod pro vás.“

„To jsem rád,“ zaradoval se, nato však mu úsměv pohasl. „V Hastingsu máme několik hřbitovů. Kterým začneme? Jo, co to vlastně hledáme?“

„Krabici s fotografiemi,“ odpověděl Rafe. Uznal, že tuhle informaci si jeho podřízený plným právem zaslouží.

„Hroby, které je třeba prozkoumat, by měly nějak souviset s Jamie Browerovou. Potřebujeme vědět, kde leží její zesnulí blízcí a přátelé,“ upřesňovala Isabel.

„To znamená vrhnout se k telefonu.“ vzdychl Travis. „Obvolám místní kněze. S Browerovými bych dnes raději nemluvil. Vlastně ani zítra, ani za týden.“

„V pořádku,“ souhlasil Rafe. „Bylo by nejlepší neobtěžovat je vůbec.“

Travis odešel a Isabel navrhla Rafovi: „Měl bys ho povýšit.“

„Už byl na seznamu nej přednějších kandidátů,“ prozradil jí Rafe. „Jedině proto ještě váhám, že ten hoch spí s reportérkou, která ale ve skutečnosti nemá s médii pranic společného.“

„A co tedy je?“ zajímalo Hollis.

„Podle mých informací pracuje pro kancelář guvernéra. Sem byla vyslaná, aby nenápadně dohlížela na činnost místních policejních orgánů při vyšetřování tohoto choulostivého případu. Chtějí mít jistotu, že neprovedeme nic, čím bychom zkompromitovali sebe nebo generální prokuraturu.“

„To je jasný projev nedůvěry.“ podotkla Isabel, avšak nijak zvlášť překvapená.

Mallory hleděla na Rafa se zvednutým obočím. „Víš to určitě?“ zeptala se pochybovačně.

„Vím.“ přitakal s úsměvem. „Na své lidi totiž dohlížím neméně bedlivě i já.“

„Raději o tom nechci nic slyšet!“ vzdychla Mallory, vědomá si svého vztahu k Alanovi.

„Ty a Isabel máte něco společného. Ani jedna nejste natolik nenápadná, jak byste chtěla být,“ pokračoval Rafe.

„Tohle si vyprosím!“ ohradila se Isabel.

„Alan Moore je těžko přehlédnutelný muž. Dokonce i já jsem si toho všimla,“ vpadla jim do řeči Hollis.

Mallory pomocí posledních zbytků důstojnosti vstala. „Je těžké čelit přesile psychotroniku. Jdu vedle potrápít počítač. Promiňte.“

„Hezky jsme ji naštváli,“ prohodila Hollis mimochodem, zatímco otevírala telefonní seznam, aby si z něj vypsala všechny místní kostely a hřbitovy.

„Nadlouho určitě ne,“ prohlásil Rafe, nato zavrtěl hlavou. „Ačkoli... Jakkoli asi se s tím vypořádá Alan? Ještě nikdy jsem ho nezažil tvrdě narazit.“

Isabel několikrát stáhla a povolila rty. „Mallory zdaleka není domácký typ.“

„Jenže Alanovi to zatím nedošlo.“

„Takže zase jde o vztahy,“ připomněla Hollis a vrhla kradmý pohled na Isabel.

Ta pohled nevzala na vědomí a řekla: „Musíme znovu probrat všechno, i co se byt' jen okrajově týká Jamiina života či smrti, a prověřit jména jejích příbuzných a známých.“

„Hračka,“ broukla Hollis.

„Jde přece o velice překerní záležitost,“ připomněla jí Isabel. „O ty hroby!“

„Skutečně by Travis mohl mít pravdu?“ projevil své pochybnosti Rafe. „Mohla ty fotografie schovat v něčím hrobě?“

„Je to možné. Když už pochovat část svého života, tak přece proč ne rovnou v hrobě? Vsadím se, že k tomu ale nezvolila hrob někoho z rodiny, nýbrž toho, kdo v jejím životě hrál nějakou závažnější roli – učitelky, přítelkyně... Možná své první lásky.“

„Muže, nebo ženy?“

„Řekla bych spíš ženy.“

„Aspoň nějaké zúžení okruhu.“

„Doufejme, že postačí.“

Ze všech příbuzných a přátel zemřelých během Jamiina života Isabel vybrala tři nejpravděpodobnější kandidátky úschovny jejího tajemství. Jednou z nich byla její bývalá učitelka, s níž si podle výpovědí známých byly velice blízké, druhou kamarádka ze střední školy, která zahynula při autonehodě, a třetí kolegyně, již život v mladém věku ukončila rakovina.

Tři ženy, tři hřbitovy.

„Měli bychom se do toho dát, než se rozprší,“ řekla Isabel.

Rafe uznal, že čas kvapí a jejich povinností je udělat všechno, aby zabránili další vraždě.

A museli si pospíšet, než chytí vítr média.

„Když se rozdělíme, budeme hotovi rychleji,“ pokračovala. Hned předem upozornila, že ona osobně půjde s Hollis, jelikož té

bouřka nedělá dobře: „Já s Hollis si bereme na starost hřbitov Rosemont.“

„V tom případě s sebou vezměte Deana Emeryho,“ doporučil. „Rosemont je oplocený a má jenom jeden vchod. Dean u něj může hlídat, zatímco vy budete hledat hrob. Mallory s Travisem půjdou na Sunset.“

„A kdo půjde s tebou na Grogan’s Creek?“ zajímala se Isabel zdvořile.

„Možná si přizvu starostu,“ odpověděl hořce. „Musím se u něj zastavit, aby mu nedošla trpělivost.“

„A odtamtud můžeme rovnou domů, ano?“ ozvala se Mallory. „Protože já jsem skutečně na smrt zničená.“

Rafe souhlasně pokýval hlavou. „Mrkněte na hroby, zatelefonujte výsledek a můžete jít domů.“

„Platí,“ souhlasila Isabel.

O dvacet minut později Hollis vyčetla Isabel: „Tos musela zvolit ten nejhorší ze hřbitovů? S lesem vysokánských náhrobků na celých hektarech hrobů?“

„Neopomeň zahrnout tu útulnou kapličku s vitrážovými okny,“ připomněla jí Isabel. Musela přidat na hlase, tak silně skučel vítr.

„Kdyby tak tady byl aspoň hrobník, aby nám ukázal nebo řekl, kde Susan Andrewsová leží!“ vzdychla Hollis. Zůstala stát zahleděná zajeden z pomníků. „Protože jestli...“

„Jestli co?“ Isabel se k ní potočila.

Hollis však neodpověděla, otázku ani Isabel totiž vůbec nevnímala. Skučení větru a hromobití zčistajasna vystřídalo podivné, hluché ticho. Po těle jí naskákala husí kůže, na šíji se zjezily chloupky. V stroboskopických světelných záblescích spatřila o několik náhrobků dál Jamie. Volala ji k sobě.

„Tudy,“ vypravila ze sebe jako náměsíčná a vykročila.

Isabel jí šla v patách. „Jak to víš?“ ptala se, opět přidávajíc na hlase, aby ji Hollis slyšela.

„Díky Jamie.“ Hollis zaraženě zůstala stát. „Kruci, byla to ona, ale teď ji nikde nevidím.“

„Kde stála?“

„Tady někde.“ Hollis až povyskočila leknutím na zadunění hromu rovnou nad jejich hlavami. „Říkala jsem ti už, že nesnáším bouřku?“

„Jo, říkala. Povídáš, že tady někde? Najdeme ten hrob, neboj se.“ Následovalo další zahřmění, i Isabel zůstala stát a ironicky dodala: „Pokud do nás pravda dřív neuhodí blesk. Jestli jsi viděla Jamie, je skryš nabeton tady.“

Hollis neprotestovala, naopak se začala rozhlížet po náhrobcích kolem dokola, jen při každém dalším zablýsknutí bolestně zkřivila obličej. „Tohle nesnáším.“ stěžovala si. „Totálně nesnáším...“

„Tady je!“ Isabel přiklekla k prostému náhrobku se jménem Susan Andrewsové.

„Hrob vypadá netknutý...“ soudila Hollis, načež tiše zaklela, protože Isabel z něj nadzvedla roh vykrojeného čtverce trávníku.

„Člověk by řekl, že koberec zakoření rychleji,“ podotkla Isabel. „Je sice řádně vtlačený, ale neklade proti zvednutí velký odpor.“

Hollis přiklekla k hrobu z opačné strany, aby jí pomohla. „Přece jen jsme s sebou zbytečně nebraly lopatku,“ zabručela, když jeden roh trávníku vzdoroval.

„Já jsem odjakživa optimistka,“ prohlásila Isabel, sahajíc po lopatce.

Vtom se Hollis napřímila. „Tys věděla, že ji tady najdeme, vid’?“

„Měla jsem tušení.“

„Slyšelas hlas?“

„Šepot. Pomohl mi při hledání.“

„Měly bychom zavolat Deana, ať nečinně nečeká v autě,“ navrhla Hollis, jenže za chvíli už lopatka škrábla o kov.

Za pár vteřin už z hlíny vytáhly kovovou schránku, sotva patnáct centimetrů hluboko u náhrobku Susan Andrewsové.

„Asi bychom ji měly otevřít až na oddělení,“ řekla Isabel. Přes rámus působený větrem a hromobitím její hlas prozrazoval, že to říká velice nerada.

„Zapomnělas vzít paklíč,“ uhodla Hollis. „Chceš pomoci?“

„Ne, unesu ji sama. Ty vezmi lopatku.“

Bok po boku se vracely hřbitovem, Isabel s úlovkem v rukou, Hollis s lopatkou.

Vtom Hollis zkameněla na místě. „Sakra!“

I Isabel se zastavila a stočila pohled směrem, jímž hleděla partnerka. „Co je? Nic nevidím.“

„Jamie. Ona je...“

Isabel nejprve myslela, že Hollis umlčel v půli věty další hrom, ale vzápětí ji ostrý šťouchanec do zad přiměl bleskově se obrátit. Bezděky upustila kovovou schránku na zem. Znenadání si byla až mrazivě jistá, že ji zlo zase jednou zaslepilo v té nejnevhodnější chvíli.

Vzápětí blesk ozářil scénu před jejíma očima. Hollis klesala k zemi s rudou skvrnou na světlé halence. Na krok od ní stála Mallory s dlouhým zakrvaveným nožem v jedné ruce a Isabeliným revolverem v druhé. Na rukou měla kožené rukavice.

„Víš,“ promluvila, „udivuje mě, že jste mě vůbec nezachytily. Tolik výjimečných psychotronických schopností, a nic! Celé dny jste mě měly před očima, a vy jste mě neviděly. Žádná z vás.“

Rafe se snažil rozmluvit starostovi alespoň ty nejhorší obavy, úspěšný však byl jen nevalně.

Od starosty vyrazil ke kostelu se hřbitovem Grogart's Creek, jehož adresu měl úhledně napsanou na papírku v náprsní kapse.

Když však dojel na křižovatku, uvědomil si, že váhá a místo směrem východním, kde se nacházel onen hřbitov, hledí na západ, směrem k *Rosemontu*.

Žádný důvod k obavám neměl. Isabel se dovedla o sebe postarat. Navíc nebyla sama, byli s ní Hollis a Dean.

Už už točil volantem k východu, a znovu se zarazil. „Je v pořádku,“ sám sebe přesvědčoval nahlas. „Je v naprostém pořádku.“

Přesto mu něco zarputile říkalo, že tomu tak není. Něco uvnitř v něm a... a najednou spatřil na svých rukou krev!

Zůstal nakrátko dočista ohromený, tak znenadání se objevila.

A hned nato pochopil. Bezpečně věděl, co znamená. Věděl, že Isabel hrozí smrtelné nebezpečí. Bez meškání prudce otočil

volantem, vyrazil západním směrem a sáhl po mobilu, aby zavolal Deanovi.

Kapitola devatenáctá

„Mallory...“

„Ještě pořád nechápeš? Mallory je mrtvá.“

Isabel upřeně hleděla do očí, v nichž nebylo než prázdno, třebaže odrážely světlo blesků. „Kdo jsi?“ zeptala se, úporně se snažíc o klidný tón hlasu.

„Rozhodně žádná psychologická blbina s rozdvojením osobnosti. Tu koninu máš z knížek. Vždycky jsem byl ten silnější. Vždycky jsem se musel starat o Mallory a uklízet bordel, který dělala ze svého života. Vždycky! Když se to stalo poprvé, bylo nám dvanáct.“

„Co se stalo?“ *Žije Hollis?* trápilo Isabel. Nedovedla to posoudit. *A co je s Deanem?*

„Musel jsem je zabít. Ty čubky. Všech šest.“

„Proč? Proč jsi je musel zabít?“

„Hraješ o čas?“ sarkasticky se zeptala Mallory. „Rafe sem nepřijde. Nikdo sem nepřijde.“

„V tom případě to zůstane čistě mezi námi,“ hlesla Isabel, zoufale uvažujíc, co má dělat. „Tak se předved’! Uved’ mi všechny ty indicie, kterých jsem si měla všimnout, a nevšimla.“

„Jediné, co jste s tím vaším slavným Bishopem uhodli, bylo pohlaví. Jsem muž.“

„Uvězněný v ženském těle?“ zvolala Isabel s přehnaným důrazem.

„Ale kdepak! Nejprve jsem byl muž. Vlastně vždycky jsem byl muž. I Mallory jsem se o tom snažil přesvědčit, jenomže mě nechtěla vyslechnout. A když mě konečně vyslechla, jenom ji to zmátlo. Bála se, že je lesbička.“

Isabel se rozpomněla na různorodou směsici emocí za časů své puberty a zeptala se: „Co se stalo, když jí bylo dvanáct?“

„Byla na táboře a v chatce s ní bydlelo ještě dalších šest děvčat. V jenom kuse se pitomě hihňaly a hrály si na dospělé. Ta, co spala nejbliž Mallory, se jí jednou v noci začala dotýkat. Mallory se to líbilo. Mně z toho bylo na blití, ale jí se to líbilo.“

„Co bylo pak?“

„Příští den jsem je slyšel. Všech šest se hihňalo a posměšně pošilhávalo po Mallory. Věděly to. Všechny. Ta, co se jí dotýkala, to vykecala ostatním, a ony se už nemohly dočkat, až to vybreptají dál. Věděl jsem, že to udělají. Prozradí to, a celý tábor bude vědět, že Mallory je lesba.“

„Jak jsi jim v tom zabránil?“

„Utopil jsem je,“ zněla odpověď. Hlas patřil Mallory, a přitom její nebyl. Byl hlubší, drsnější, tvrdší.

Isabel si namlouvala, že co cítí v ovzduší, je ozon vytvářený blesky, ne síra, v koutku duše však věděla, že to ozon není.

Před ní znovu stálo ztělesněné zlo.

„Měly zákaz vyjíždět na vodu bez dozoru, jenže já jsem přinutil Mallory, aby je k tomu přemluvila. Nasedly do člunu, žádná z nich neměla záchrannou vestu – postaral jsem se o to. Nad hloubkou jsem člun převrátil. Ani jedna nedoplavala ke břehu. Mallory jsem pochopitelně zachránil. Jak je smutné, když utone tolik děvčat najednou. Mallory už nikdy nebyla jako dřív.“

Rafe našel Deana Emeryho svaleného na volantu hlídkového vozu. Okamžitě mu bylo jasné, že tady je už každá pomoc marná, přesto zavolal posily a sanitku a bez dalších průtahů spěchal otevřenou bránou na hřbitov. Se zbraní v ruce horečně bičoval všechny své smysly, včetně čerstvě objeveného šestého.

Aby čert vzal ten zatracený štít!

Mallory po pokrčení rameny pokračovala: „Právě proto se rodiče přestěhovali do Hastingsu. Rozhodli se odejít někam, kde o té nešťastné příhodě nikdo neví. Doufali, že se tak jejich dcera z toho snáz dostane.“

„Jenže se nedostala.“ Isabel si uvědomovala nezřetelné hlasy. Něco jí šeptaly, žel pro hromobití a soustředěnost na Mallory jim nerozuměla.

„Věřu nedostala. Bála se kamarádit s děvčaty, proto kamarádila s kluky. Sportovala, zesílila a naučila se postarat o sebe. Už jsem se o ni nemusel strachovat.“

„Kdy došlo ke změně?“

„To víš přece i beze mě. Na Floridě. Mallory studovala vysokou v Georgii a jeden semestr stážovala na Floridě.“

„A tam se seznámila s jistou zrzkou,“ převzala slovo Isabel. „Hrozně ji přitahovala. Přitahovala ji žena s rezavými vlasy. Zamilovaly se do sebe?“

„Ta hnusná čubka! Opila Mallory a pak se s ní vyspala.“

Ráno se tvářila jakoby nic. jenže já jsem jí na to neskočil. Věděl jsem, že to vyzvaní. Věděl jsem, že to vybreptá svým zrzavým kámoškám. No a tak jsem se o ně postaral. O všech šest – bylo jich stejně jako těch soplend na táboře.“

Isabel vědomá si, že nemá smysl plýtvat silami na snahu o rozumné námitky, pouze řekla: „Nemohli jsme přijít na záhadu, proč všechny ty ženy beze všeho šly se svým... vrahem. Proč se vůbec nebály. To protože Mallory nebyla muž?“

„Není má vina, že se lidé neobtěžují podívat hlouběji pod povrch.“

„Ale Mallory o těch vraždách nevěděla, že?“

„Samosebou že ne. Nebyla by schopná zachovat takové tajemství. Musel jsem se činit za ni. Chránit ji.“

„A co ty ženy v Alabamě?“ zeptala se Isabel, skoro už nevnímajíc divoké poryvy větru. „Ty brunetky. Mallory se pro změnu zapletla s brunetkou?“

„Bydlela tam u své sestřenice. Přijela jenom na pár týdnů, ale stačilo pár dnů, a začala po té tmavovlasé čubce pošilhávat. Ani jsem nečekal, až to dospěje dál. Raz dva jsem ji vyřídil. Navždy umlčel a po ní i ostatních pět.“

„Které by to mohly prozradit?“

„Přesně tak.“

„Jak jsi věděl, že by to někomu řekly?“

„Ale no tak, Isabel! Nedělej ze sebe natvrdlou husu! Vždycky vím, kdo to prozradí a kdo ne. Jakmile jsem tě zahlédl, hned mi bylo jasné, že ty bys to práskla taky.“

„Ale první byla Jamie. Jamie padla Mallory do oka.“

„Myslel jsem, že Mallory už to přešlo,“ truchlivě sdělilo zlo přebývající v těle Mallory. „Chodila přece s Alanem a byla... byla normální. Jenže pak se kvůli pitomé koupi domu setkala s Jamie a...“

znovu v tom lítala. Propadla tomu odpornému lesbickému chtíči. K uzoufání toužila po dotecích ženské!“

„Staly se milenkami?“

„Milenkami? Co spolu ty dvě vyváděly, nemělo s láskou zhola nic společného. Mallory od dvanácti let trápilo, že si zaslouží trest, když přežila, zatímco ostatní holky utonuly. Proto přijímala tresty od Jamie. Já ale jsem ji přinutil skončit s tím a vrátit se k Alanovi.“

Vtom si Isabel něco uvědomila a řekla: „Přinutils ji zapomenout. Pokaždé si nic nepamatovala, vid’? Zařídils, aby náklonnost k ženám brala jako... erotický sen.“

„Šlo o dočasnou úchylku. Nebyl žádný důvod, aby si ji pamatovala.“

Isabel zvolna přikývla. „Tak proto Mallory nereagovala na nic z toho, co jsme zjistili o Jamie. Z její strany – tedy ze strany její paměti – mezi nimi nikdy nic nebylo.“

„Chránil jsem ji. Celé roky jsem ji chránil.“

„A opětovně posílal zpět k Alanovi. Kdežto Jamie jsi dál sledoval?“

„Co dělala, bylo hnusné. Nechutné. Kromě toho se velice zlobila na Mallory, že s ní už nechce provádět ty odpornosti. Právě proto se do své klientky dala příliš tvrdě a nechtěně ji uškrtila.“

„Hope Tessneerovou?“

„Ano. Rozhodl jsem se Jamie trochu postrašit, než se jí navždycky zbavím. A navíc jsem byl zvědavý, jak zareaguje. Proto jsem tu mrtvolu uzmul a ukryl. Bylo zábavné sledovat ji, jak propadá panice. Když jsem jí jako Mallory zatelefonoval, byla šťastná. Nemohla se dočkat, až se zase sejdou. A víš, že se vůbec nebránila? Tahle údajně silná domina zemřela jenom s ubohým zakňučením... No fuj!“

„Protože jsi ji zabil příliš rychle,“ řekla Isabel, zahleděná na kovovou schránku u svých nohou. „Nedozvěděl ses, kam skryla fotografie, na kterých bylo průkazně zachyceno, co všechno s Mallory dělala.“

„Myslel jsem, že je má doma. Žel nebyly tam. Neměl jsem ponětí, kam je ukryla.“

Isabel násilně polkla. „Dokud nepřišla na řadu Emily?“

„Nu, ji jsi na můj seznam přidala ty, Isabel.“

Isabel se sevřely útroby. „Já? Jak to?“

„Tys přece řekla, že mě mohla vidět. Náhodně se možná něco dozvěděla o vrahovi své sestry. Kromě toho viděla ty fotografie – to mi bylo jasné, už když nám dávala ty záběry Jamie s nějakou další čubkou. Nepředpokládal jsem, že Emily viděla i snímky s Mallory, s jistotou ale jsem to nevěděl. Nemohl jsem riskovat. Musel jsem se jí zbavit.“

„Krev na mých rukou,“ zamumlala si Isabel.

„Na tvých i Rafových. Oba jste vinní. On to v hloubi své duše věděl o Mallory od prvopočátku a právě to v něm probudilo psychotronické schopnosti. Tvrdilas přece, že spouštěcím mechanismem bývá traumatický šok, ne?“

„Ano, to jsem řekla,“ hlesla Isabel.

„Chudák Rafe! Jeho vědomí odmítalo věřit, že by Mallory mohla spáchat takovou ohavnost. Jeho podřízená přece nemohla být bestiální vražedkyně! Na místě činu, kde zemřela Jamie, si něčeho musel všimnout. Ať čehokoli, prozradilo mu to, že tam Mallory byla, než se tělo našlo. Věděl to. V hloubi své duše to věděl.“

„A ráno co ráno pak se budil s krví na rukou.“ Isabel zhluboka nabrala dech a spolu s výdechem řekla: „Teď to bude vědět najisto. Hollis a já budeme mrtvé, Dean zřejmě také, a co ty? Ty zůstaneš naživu? Odhalí tě.“

„Pořád nechápeš. Změna je dokončená. Už mě unavuje projevovat se navenek jenom sporadicky a většinu času spát hlubokým spánkem v mysli Mallory. Rozhodl jsem se stát se jí. Chvilí to trvalo, protože se bránila, ale teď je Mallory definitivně mimo hru. Mrtvá. Už nikdy se nevrátí. Já se ještě postarám o tebe a zvedám kotvy.“

Isabel nepochybovala, že se tak doopravdy stane. Hleděla na tělesnou stránku krásné ženy, již si oblíbila, a věděla, že Mallory Becková je nenávratně pryč. Proces její proměny započal utonutím šesti děvčat v jezeře. Od té chvíle jí rok po roku ubývalo – kousek po kousku.

Až nakonec zvítězilo čiré zlo, dosud ukryté hluboko v jejím nitru a projevující se jen sporadicky.

Toto zlo zabilo i její přítelkyni Julii a ona se je zapřísáhla zničit. Příkrčené v temnotě střežlo na okamžik, kdy bude moci vyrazit na svobodu.

Maskované tělesnou schránkou obětavé policistky.

Zlo v těle Mallory pohlédlo na Hollis ležící na zemi a zatvářilo se zklamaně. „Nebyla blondýna. Stejně jako ta hlupačka z televize, co musela všude strkat nos.“

„Cheryl Baynová? I ona je mrtvá?“

„Samozřejmě! Ta čubka mě viděla krást se do bývalé benzínky pár dnů před tím, než se tam našla mrtvola. Tak jí to vrtalo v hlavě, že se tam vydala čmuchat. Pravděpodobně ani nevěděla, co tam hledá. Až dokud nenašla svou smrt.“

„Cos udělal s jejím tělem?“

„Policajtkou do posledního dechu, vid’?“ Ďábel v těle Mallory se zachechtal. „Nakonec ji najdou, neboj se. Na dně studny. Neměl jsem kdy pobavit se s ní. Měl jsem naspěch. A nebyla blondýna. Kdežto ty jsi, to znamená, že vás bude už pět.“

Isabel věděla, že nemá šanci dost rychle se dostat k záložní zbraní v pouzdře na lýtku. K tomu potřebovala rozptýlit pozornost té bestie. Jen však na to pomyslela, pocítila náhle v hlavě klid, horečný zmatek byl ten tam, vystřídaný takovou dávkou energie a bezmezná jistota, jak ještě v životě nezažila.

Už nebyla proti zlu sama. Už nikdy nebude sama.

„Mallory!“ křikl Rafe a vystoupil zpoza vysokého pomníku s namířenou zbraní pevně v ruce.

„Tys mě neslyšel, šéfe?“ Ruka v černé rukavici natáhla kohoutek a hlaveň zvedla přímo na Isabelino srdce. „Mallory je pryč. Jestli se pohneš. Isabel zemře.“

„Stejně bys ji zabila,“ namítl Rafe.

„Odejdi a možná ji nechám naživu,“ vyjednával protivník.

„Zlo zásadně lže,“ varovala Isabel. „Ve lhaní je génus. Nesmíme mu dovolit dostat se odtud živé.“

Zlo v kůži Mallory otevřelo ústa, aby něco řeklo, když vtom vítr, neustále nabývající na síle, prudkým poryvem zlomil těžkou větev jednoho ze stromů a prorazil jí vitrážové okno kapličky.

Isabel nečekaného zařinčení skla využila, vrhla se na zem, sáhnouc po pistoli na noze.

Ruka v černé rukavici se snažila hbitě zamířit na nový cíl, jenže byla o zlomek vteřiny pomalejší než Rafe.

Rafův zásah nebyl smrtelný. Pootočil tělem Mallory bohužel právě směrem, kde Rafe stál, tím pádem se terčem stal on sám. Isabel však už držela svou zbraň a hned první ranou zlo skolila.

Bouřka, již bylo zlo umírající spolu s lidskou bytostí naprosto lhostejné, se rozburácela s vrcholnou zběsilostí a konečně naplno zasáhla i Hastings.

Epilog

Pátek 20. června

„Ty se fakt nikdy nevzdáš,“ uznale řekla Isabel.

Hollis tázavé zvedla obočí.

„Netvrdím, že nejsem ráda,“ ušklíbla se Isabel.

Hollis pohlédla na Rafe a položila mu otázku: „Uvědomuješ si, do čeho lezeš? Takt Isabel není vlastní.“

„Já vím. Je to její charakterová vada.“ odpověděl.

„Tohle si vyprosím!“ ohradila se Isabel.

„Kupodivu se mi tato její charakterová vada docela zamlouvá,“ s úsměvem dodal Rafe.

„Nu, v tom případě...“ Hollis se zavrtěla na nemocničním lůžku, aby si našla pohodlnější polohu, ale nějak se jí to nedařilo. „Mám štěstí, že se vám společnými silami podařilo zastavit Mallořino horší já dřív, než mě mohlo dorazit.“

Všem jim připadalo méně bolestné mluvit o tvorovi, jehož zlikvidovali na hřbitově, coby o Mallořině horším já – jak ho bezděky nazvala Isabel. Ani to však jejich bolest zcela neanulovalo, hlavně Rafovou. Alan se rovněž dosud nevzpamatoval ze strašného šoku.

„Jedno nechápu,“ ozvala se Isabel. „Co mínilo dělat po zmizení z Hastingsu? Bylo přece uvězněné v ženském těle. Už léta, odkdy u dvanáctileté Mallory poprvé došlo k rozdvojení osobnosti.“

„Podstoupit chirurgickou změnu pohlaví?“ nadškrtila Hollis.

„Asi těžko.“ namítl Rafe. „Vidělo v sobě jednoznačně muže. To mu stačilo.“

„Jenže chtělo, aby Mallory spávala s muži, ne se ženami. Přitom by se určitě smrtelně urazilo, kdybychom mu řekli, že ono samo bylo ve skutečnosti homosexuál,“ upozornila Isabel.

„Nemá na tohle Bishop nějakou teorii?“ zeptala se Hollis. „Matně si vzpomínám na vaši debatu na toto téma. když jsem ležela v komatu.“

„Doktoři tvrdili, že jsi dočista mimo,“ namítl Rafe.

„Také jsem byla – převážně. Přesto si dobře pamatuji, že tady byli Miranda i Bishop. Bavili jste se o tom. K čemu jste dospěli?“

„Mallořino horší *já* trpělo utkvělými představami. Dál jsme v rozboru nepokračovali.“

„Raději.“ zamumlala Hollis.

„Ve mně se nemýlilo,“ připustil Rafe. „Opravdu jsem si něčeho všiml na místě první vraždy, pravda sotva koutkem oka. Všiml jsem si, že Mallory pohládila Jamie po vlasech. Něco na způsobu, jakým ji pohládila, mi připadlo divné. Mělo mě to trknout.“

„Tohle právě ti v podvědomí způsobilo obrovský šok,“ doplnila ho Isabel. „To nejtěžší, co si musíme při setkání se zlem vždycky uvědomit, je, že si může nasadit masku milé známé tváře.“

„Navíc Mallory udělala něco, co to druhé *já* už nedokázalo akceptovat.“ Rafe vzdychl. „Když si pomyslím, jak rok za rokem odumírala... Měl jsem na to přijít. Mohl jsem jí pomoci.“

„Nikdo jí nemohl pomoci,“ ujistila ho Isabel tichým hlasem. „Když překotilo ten člun a děvčata utonula, nikdo kromě něj tam nebyl. Nikdo kromě něj. Od té chvíle odsoudilo Mallory na smrt.“

„A s ní i další ženy,“ připomněla Hollis. „Plus Ginnyin otec, ta chudinka řidička i Dean Emery. Kdoví kolik ještě by jich bylo, kdybyste ho nezastavili.“

„Nepřipadá mi to jako bůhvíjaké hrdinství,“ pochmurně pronesl Rafe.

Isabel se hořce pousmála. „Málokdy to vyjde hrdinsky. Zlo po sobě nechává spoušť obdobnou masakru při vykolejení vlaku. Kalí ti zrak, vidíš pouze zkázu, která zbyla na místě neštěstí.“

„A ty mi nabízíš, abych do takového vlaku nasedl s tebou?“

„Inu, *já* v něm už jsem a napořád zůstanu. Víš, tohle není trať, na které bys mohl v nejbližší stanici vystoupit a říct si, že dál už nejedeš.“

„Promiňte,“ vložila se Hollis, „nepřijde vám neslušné bavit se v metaforách před někým, kdo jim nerozumí?“

„Ty jim nerozumíš?“ žasla Isabel.

„Očividně si z nás střílí,“ prohodil Rafe.

Hollis zavrtěla hlavou. „Vím jenom jedno, vy dva holoubkové! Vsadím se, že Bishop už se nemůže dočkat, kdy vás oba uvidí v Quanticu.“

„Dostal jsem pozvání,“ přiznal Rafe, „ale o žádném vlaku v něm není zmínka.“

„A přijals?“ zajímalo Hollis.

„Co bys řekla?“

„Inu... Jednotka zvláštních případů dostane díky tobě další dimenzi,“ soudila Hollis.

„No tohle!“ zvolala Isabel. „A to ani není jasnovidka!“

Obyvatele mírumilovného městečka, v němž se dosud nepříhodilo nic, co by vyvolalo zájem médií, vyděsí série brutálních vražd. Oběti jsou si navzájem typově podobné – mladé, hezké, inteligentní, ambiciózní, úspěšné ženy. A všechny blondýnky.

Náčelník místní policie Rafe Sullivan se snaží vypátrat vraha, dříve než ten usmrtí další oběť, jenže nemá jedinou stopu. Když mu FBI pošle na pomoc svého člověka, zaskočí ho, že je jím žena – agentka Isabel Adamsová.

Jakkoli Rafe zpočátku pochybuje o Isabeliných schopnostech, záhy musí uznat, že dovede sledovat a předvídat vrahovo zvrácené myšlení. Hezká blondýna je totiž obdařená šestým smyslem... A Isabel postupně vezme na vědomí, že výjimečné schopnosti, jež ji doposud chránily, se mohou obrátit proti ní. Zašla však příliš daleko, než aby mohla couvnout.